MARY HIGGINS CLARK

ir

ALAFAIR BURKE

PELENĖS MIRTIS

Alma littera

MARY
HIGGINS
CLARK
ir
ALAFAIR
BURKE

PELENĖS
MIRTIS

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
Irma Šlekytė

Alma littera
VILNIUS / 2016

UDK 821.111(73)-31
Cl-21

Versta iš:
Mary Higgins Clark and Alafair Burke
THE CINDERELLA MURDER
Simon & Schuster, Inc., New York, 2014

Ši knyga yra grožinės literatūros kūrinys. Vardai, personažai, vietos ir nutikimai yra arba autorių vaizduotės kūriniai, arba naudojami kaip meninė priemonė. Bet koks panašumas į tikrus įvykius, vietoves ar asmenis yra visiškai atsitiktinis.

ISBN 978-609-01-2522-9

Su meile skiriu
jaunavedžiams Endriui ir Teilorai
Clarkams

PADĖKA

Labai džiaugiuosi galėdama papasakoti dar vieną istoriją ir leistis į naują kelionę drauge su knygos veikėjais, kuriuos sukūrėme ir pamilome arba ne. Šį kartą žingsnis po žingsnio viską patyriau kartu su nuostabia rašytoja Alafair Burke.

Marysue Ricci, leidyklos „Simon & Schuster" vyriausioji redaktorė, buvo puiki mano draugė ir patarėja. Man ir Alafair nepaprastai patiko su ja dirbti prie šios pirmosios naujos serijos knygos.

Namie mane palaikė dešinioji ranka Nadine Petry, duktė Patty ir sūnus Dave'as. Ir, žinoma, mano nuostabusis vyras Johnas Conheeney.

Liksiu amžinai dėkinga meno redaktorei Jackie Seow – jos sukurtuose viršeliuose visuomet atrodau puikiai.

Taip pat nuoširdžiai dėkoju savo ištikimiems skaitytojams, kurių raginimų ir palaikymo įkvėpta parašiau dar vieną knygą.

Mielas skaitytojau,

mano leidėjui kilo mintis, kuri ir man labai patiko: kartu su bendraautore parašyti seriją romanų, kurių pagrindiniai veikėjai būtų tie patys kaip ir knygoje „Kerštas". „Pelenės mirtį" parašiau drauge su Alafair Burke, įtempto siužeto knygų kūrėja, kuria seniai žaviuosi. Šiame ir tolesniuose romanuose siužeto ašimi taps televizijos laidos filmavimas, į kurį susirinks neištirtų nusikaltimų liudytojai ir aukų draugai bei giminės, po daugelio metų vildamiesi išsiaiškinti naujų nusikaltimo detalių. Tikiuosi, pasakojimas jums patiks.

Marry Higgins Clark

1

Antra valanda nakties. Tiksliai kaip laikrodis, liūdnai pagalvojo Rouzmerė Dempsi, paskui atsimerkė ir pasimuistė. Artėjant svarbiai dienai, ji visuomet pabusdavo vidury nakties ir imdavo nerimauti, kad atsitiks kas nors negero.

Taip buvo visada, net vaikystėje. O dabar, sulaukusi penkiasdešimt penkerių, laimingai pragyvenusi santuokoje trisdešimt dvejus metus ir užauginusi dailią ir talentingą dukterį Siuzaną, kuriai jau devyniolika, Rouzmerė vis tiek nuolatos nerimaudavo it kokia Kasandra. *Atsitiks kas nors negero.*

Labai tau ačiū, mama, pagalvojo Rouzmerė. Ačiū už visus tuos kartus, kai sulaikiusi kvapą žiūrėdavai ir laukdavai, kol pyragas, kurį gimtadienio proga iškepiau tėčiui, šleptelės ant žemės, man verčiant jį iš kepimo skardos. Vienintelį kartą ant žemės iš tikrųjų atsidūrė pirmasis pyragas, kai man tebuvo aštuoneri. Visi kiti pavyko nepriekaištingai. Aš taip savimi didžiuodavausi. Tačiau per vieną tėčio gimtadienį, kai man buvo aštuoniolika, prisipažinai, kad visuomet turėdavai iškepusi atsarginį pyragą. Mane tai taip pribloškė ir įsiutino, kad šveičiau savo dar šiltą kepinį tiesiai į šiukšlių dėžę, – tai buvo vienintelis nepaklusnumo proveržis, kiek tik save prisimenu.

Nusijuokei ir bandei atsiprašyti:

– Tiesiog tavo talentai slypi kitur, Rouze. Na pripažink, virtuvėje esi kiek negrabi.

Žinoma, tu rasdavai ir kitų būdų įgelti man, kur dar esu negrabi, pagalvojo Rouzmerė.

– Rouze, kai kloji lovą, pasistenk, kad užtiesalas abiejuose šonuose būtų vienodo ilgio. Jį pataisyti užtrunka vos minutėlę.

– Rouze, ramiau. Kai pavartai žurnalą, nenumesk jo ant stalelio bet kaip – sulygiuok jo kraštelį su kitais.

Net dabar, kai žinau, jog sugebu surengti šventę ir iškepti pyragą, vis vien esu įsitikinusi, kad kas nors nepavyks, pamanė Rouzmerė.

Tačiau šį kartą priežasčių nerimauti išties buvo, nes šiandien Džekui sukanka šešiasdešimt, o vakare ateis šešiasdešimt bičiulių pasveikinti jo su gimtadieniu. Kokteiliai ir švediško stalo vakarienė, kurią terasoje patieks jų ištikimas virtuvės šefas. Sinoptikai žada puikų orą – saulėta, 22 laipsniai šilumos.

Silicio slėnyje šiandien gegužės septintoji, o tai reiškia, kad gėlės jau visiškai pražydusios. Jų svajonių namas – trečias nuo tada, kai atsikraustė į San Mateo prieš trisdešimt dvejus metus, – pastatytas Toskanos vilų stiliumi. Kaskart, įsukusi į privažą, ji iš naujo jį įsimylėdavo.

Viskas bus gerai, atkakliai ramino save Rouzmerė. Kaip visuomet Džekui iškepsiu šokoladinį tortą, ir jis bus tobulas, draugai puikiai praleis laiką, o man visi kartos, kad esu tiesiog nuostabi: „Tavo vakarėliai visada tokie puikūs, Rouze... Vakarienė labai skani... Namas – išskirtinio grožio..." – ir taip toliau. O aš viduje vis vien nerimausiu, pamanė ji, būsiu tikras nervų kamuolys.

Atsargiai, kad nepažadintų Džeko, ji liaunu kūnu pasislinko arčiau, kad liestųsi pečiai. Ramus Džeko kvėpavimas rodė, kad jis kaip visad mėgaujasi nedrumsčiamu miegu. Jis to nusipelnė. Jis taip sunkiai dirbo. Užklupta eilinio nerimo priepuolio, Rouzmerė mėgdavo priminti sau apie visus gerus dalykus, kurie jai nutiko, ir dažniausiai pradėdavo nuo dienos, kai Marketo universiteto miestelyje sutiko Džeką. Ji mokėsi paskutiniame bakalauro kurse. Jis buvo bebaigiąs teisės studijas. Tai buvo dainose apdainuota meilė iš pirmo žvilgsnio. Jai baigus koledžą, jie susituokė. Džekas žavėjosi naujausiomis technologijomis, tad jo pokalbiai vis dažniau sukdavosi aplink robotus, telekomunikacijas,

mikroprocesorius ir kažin kokias tarptinklines technologijas. Po metų jie persikraustė į šiaurės Kaliforniją.

Visada norėjau, kad įsikurtume Milvokyje, pagalvojo Rouzmerė. Aš ir dabar nė nedvejodama ten persikelčiau. Kitaip nei dauguma žmonių, mėgstu šaltas žiemas. Tačiau gyvenimas čia mums iš tiesų nusisekė. Džekas vadovauja vienos didžiausių šalies tyrimų bendrovių – Slėnio technologijų – teisės skyriui. Siuzana gimė čia. Ilgiau nei dešimtmetį meldėme ir tikėjomės susilaukti vaikų, ir galiausiai laikėme ją savo rankose.

Rouzmerė atsiduso. Jos nusivylimui, Siuzana, jų vienturtė, buvo kalifornietė iki kaulų smegenų. Ji juokdavosi iš minties apie gyvenimą kur nors kitur. Rouzmerė iš visų jėgų mėgino susitaikyti su nerimą keliančiu faktu, kad praėjusiais metais Siuzana nusprendė studijuoti Kalifornijos universitete Los Andžele (KULA), – jis puikus, tačiau už penkių valandų kelio nuo namų. Ją priėmė studijuoti ir arčiau esantis Stanfordo universitetas. Deja, ji suskubo užsiregistruoti Kalifornijos universitete Los Andžele greičiausiai todėl, kad ten jau studijavo jos niekam tikęs vaikinas Kitas Ratneris. O jeigu jie slapčia pabėgs ir susituoks? Neduok Dieve, pagalvojo Rouzmerė.

Prieš užsnūsdama ji pažvelgė į laikrodį – buvo pusė keturių ryto, o paskutinis pojūtis prieš užmerkiant akis buvo kaustanti baimė, kad šiandien įvyks kažkas siaubingo.

2

Ji pabudo aštuntą valandą ryto, net valanda vėliau nei įprastai. Sunerimusi paskubomis išsiropštė iš lovos, užsimetė chalatą ir nuskubėjo žemyn.

Džekas buvo virtuvėje, vienoje rankoje laikė paskrudintą bandelę, kitoje – kavos puodelį. Vilkėjo sportinius marškinėlius ir chaki spalvos kelnes.

– Su gimtadieniu, mielasis, – pasveikino ji. – Negirdėjau, kaip atsikėlei.

Jis nusišypsojo, nurijo paskutinį bandelės kąsnį ir padėjo puodelį.

– Ar pabučiuosi mane gimtadienio proga?

– Šešiasdešimt kartų, – pažadėjo Rouzmerė, ir Džekas ją apkabino.

Jis visa galva aukštesnis. Kai ji avi aukštakulnius, to beveik nematyti, bet kai įsispyrusi į šlepetes, jis stūkso šalia it bokštas.

Jis visuomet ją pralinksmina. Džekas – išvaizdus vyras: lieknas ir raumeningas, tankiais, šviesiais, jau smarkiai pražilusiais plaukais ir saulėje įrudusia oda, tik paryškinančia jo akių mėlį.

Siuzana ir išvaizda, ir temperamentu buvo panašesnė į tėvą: aukšta, liekna, ilgais geltonais plaukais, giliomis mėlynomis akimis ir klasikiniais veido bruožais. Ji mąstė kaip tėvas. Dėl savo techninių gebėjimų buvo lyderė kompiuterių klasėje ir dramos būrelyje.

Šalia jų Rouzmerė visuomet jautėsi gerokai blankesnė. Už tai ji irgi galėtų padėkoti savo motinai. „Rouze, turėtum pasišviesinti plaukus sruogelėmis. Dabar jie kažkokie purvinai rudi."

Rouzmerė iki šiol dažė plaukus šviesiomis sruogelėmis, tačiau mintyse jie taip ir liko jai „purvinai rudi“.

Džekas pasimėgavo ilgu bučiniu ir paleido ją.

– Nepyk, – tarė jis, – bet iki vakarėlio dar norėčiau užsukti į klubą ir įridenti kamuoliuką į aštuoniolika duobučių.

– Taip ir maniau. Pirmyn! – atsakė Rouzmerė.

– Ar nieko tokio, kad trumpam tave palieku? Bet jaučiu, kad prisidėti nenorėsi.

Abu nusijuokė. Jis puikiai žinojo, kad ji visą dieną triūs rūpindamasi viskuo iki menkiausių smulkmenų.

Rouzmerė paėmė kavinuką.

– Išgersi dar vieną puodelį?

– Žinoma, – atsakė Džekas ir pažvelgė pro langą. – Džiaugiuosi, kad oras geras. Negaliu pakęsti, kai Siuzana turi važiuoti namo per liūtį, bet orų prognozė šiam savaitgaliui puiki.

– O man nepatinka, kad ji grįš tik rytoj ryte, – pasakė Rouzmerė.

– Sutinku, bet ji gerai vairuoja ir yra dar jauna, tad grįžti tą pačią dieną nebus sunku. Bet būtinai primink, kad pakalbėčiau su ja apie automobilį – jai reikia naujo. Dabartinis tik dvejų metų, o jau atsibodo vežioti į autoservisą.

Džekas nurijo paskutinį kavos gurkšnį.

– Gerai, jau einu. Grįšiu apie ketvirtą.

Paskubomis pakštelėjo Rouzmerei į skruostą ir išskubėjo pro duris.

Trečią valandą, šypsodamasi iš pasitenkinimo, Rouzmerė atsitraukė kelis žingsnius nuo stalo, norėdama pasigrožėti. Džeko gimtadienio tortas buvo tobulas – nė trupinys nenubyrėjo, kai apvertė biskvitą. Šokoladinį glaistą, pagamintą pagal savo receptą, užtepė itin glotniai, o viršuje dailiai išraitė žodžius „Laimingo 60-ojo gimtadienio, Džekai!“

Viskas paruošta, pagalvojo ji. Tai kodėl aš negaliu atsipalaiduoti?

3

Praėjus keturiasdešimt penkioms minutėms, Rouzmerei laukiant pro duris įžengiančio Džeko, suskambo telefonas. Skambino Siuzana.

– Mamyt, sukaupiau visą drąsa, kad tai pasakyčiau. Šiandien negrįšiu namo.

– O, Siuzana, tėtis labai nusimins.

Jaunas ir guvus Siuzanos balsas prikimo iš susijaudinimo:

– Neskambinau anksčiau, nes nebuvau tikra. Mama, *vakare susitinku su Frenku Parkeriu*. Gali būti, kad jis pasiūlys man vaidmenį savo naujame filme.

Jos balsas trumputį nurimo:

– Mama, atsimeni, kai vaidinau „Grįžk namo iki sutemų“ prieš Kalėdas?

– Nejaugi galėčiau pamiršti?

Rouzmerė ir Džekas skrido į Los Andželą žiūrėti šio spektaklio, kurį pastatė universiteto dramos būrelis. Sėdėjo trečioje eilėje.

– Tu puikiai vaidinai.

Siuzana nusijuokė:

– Tu mano mama, ar galėtum sakyti kitaip? Žodžiu, ar pameni aktorių agentą Edviną Langą? Jis žadėjo man atstovauti.

– Taip, bet paskui dingo kaip į vandenį.

– Ne, jis su manimi susisiekė. Ir pasakė, kad Frenkas Parkeris matė mano pasirodymą. Edvinas nufilmavo spektaklį ir parodė juostą Parkeriui. Sakė, kad Parkeriui nepaprastai patiko,

ir jis svarsto galimybę duoti man pagrindinį vaidmenį savo filme. Veiksmas vyktų studentų miestelyje, todėl jam reikia, kad vaidintų studentai. Jis nori su manimi susitikti. Mama, ar gali patikėti? Nenoriu prisišnekėti, bet jaučiu, kad man rimtai nuskilo. Atrodo per gerai, kad būtų tiesa. Ar gali patikėti, kad galbūt gausiu tą vaidmenį? Pagrindinį vaidmenį!

– Nusiramink, kol neištiko širdies priepuolis, – įspėjo Rouzmerė ir pridūrė: – Nes tuomet negausi jokio vaidmens.

Rouzmerė nusišypsojo, įsivaizduodama savo dukrą: kaip energija plūsta iš kiekvienos kūno ląstelės, kaip ji pirštais suka savo šviesius plaukus ir kaip spindi jos žydros akys.

Semestras jau į pabaigą, pagalvojo ji. Jei gautų vaidmenį šiame filme, tai būtų puiki patirtis.

– Tėtis viską supras, Siuzana, bet būtinai jam paskambink.

– Pasistengsiu, bet netrukus susitinku su Edvinu – peržiūrėsim mano pasirodymą ir parepetuosim, nes jis sakė, kad Frenkas norės, jog paskaityčiau gyvai. Nežinau, kiek užtruksim. Pas jus bus vakarėlis, tai tikrai negirdėsit mano skambučio. Gal geriau paskambinsiu tėčiui iš ryto?

– Gera mintis. Šventė prasideda šeštą, o baigsis apie dešimtą, bet, žinai, svečiai mėgsta užsibūti.

– Pabučiuok jį nuo manęs gimtadienio proga.

– Būtinai. Išversk tą režisierių iš koto.

– Pabandysiu.

– Myliu tave, mieloji.

– Aš irgi tave myliu, mama.

Rouzmerė taip ir neįprato prie tos keistos tylos, kuri staiga įsivyrauja pasibaigus pokalbiui mobiliuoju telefonu.

Kai kitą rytą suskambo telefonas, Džekas padėjo į šalį laikraštį ir pasakė:

– Tikriausiai mūsų mergaitė. Kaip studentei, sekmadienio rytą labai ankstyva.

Tačiau skambino ne Siuzana, o Los Andželo policijos komisariato pareigūnė. Norėjo pranešti slegiančią žinią. Prieš

auštant Lorelio Kanjono parke rasta jauna mergina. Greičiausiai ji buvo pasmaugta. Jie nenori be reikalo jaudinti, tačiau rankinėje, gulinčioje už penkiolikos metrų nuo merginos kūno, buvo aptiktas vairuotojo pažymėjimas su jų dukters vardu. Rankoje auka spaudė mobilųjį telefoną, o paskutinis rinktas numeris buvo jų.

4

Lorė Moran trumpam stabtelėjo pakeliui į savo kabinetą 15-ame Rokfelerio centro pastate, kad pasigėrėtų auksinių ir raudonų tulpių jūra, pražydusia Kanalo soduose. Šį vardą jie gavo nuo Anglijos kanalo, skiriančio Prancūzijos ir Anglijos imperijos pastatus*, ir visuomet džiugino akį sodriomis spalvomis. Tulpės nė trupučio neprilygo aikštę puošiančiai Kalėdų eglei, tačiau kas kelias savaites vis pražystančios naujos pavasarinės gėlės lengvino Lorei atsisveikinimą su mėgstamiausiu metų laiku. Nors kiti niujorkiečiai skųsdavosi miniomis turistų, užplūstančių per atostogas, Lorę džiugino gaivus oras ir šventinės puošmenos.

Prie „Lego" parduotuvės tėtis fotografavo sūnų, atsistojusį prie milžiniško lego dinozauro. Jos pačios sūnus Timis, prieš aplankydamas ją darbe, visada apsukdavo ratą parduotuvėje, tikrindamas naujienas.

– Tėti, kaip manai, per kiek laiko jie pastatė šitą dinozaurą? O kiek čia detalių?

Berniukas žvelgė į savo tėtį įsitikinęs, kad šis žino atsakymus į visus pasaulio klausimus. Lorę nutvilkė liūdesys prisiminus, kaip Timis žiūrėdavo į Gregą su tokiu pat susižavėjimu ir pagarba. Vyriškis pastebėjo jos žvilgsnį, ir ji nusigręžė.

– Atsiprašau, ponia, gal galėtumėte mus nufotografuoti?

* Greta stovinčių Rokfelerio centrui priklausančių komercinių pastatų pavadinimai (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

Trisdešimt septynerių Lorė jau seniai žinojo, kad aplinkiniams atrodo draugiška ir miela. Liekna, medaus spalvos plaukais ir rudomis akimis moteris paprastai susilaukdavo tokių epitetų kaip „daili“ ir „elegantiška“. Plaukai siekė pečius, ji nešiojo juos palaidus, o dažydavosi retai. Ji buvo patraukli, bet negrėsminga. Tokią moterį sustabdydavo praeiviai, norėdami pasiklausti kelio ar paprašyti, kad juos nufotografuotų.

– Žinoma, mielai, – atsakė ji.

Vyras padavė jai telefoną.

– Šie prietaisai puikūs, bet visos mūsų šeimos nuotraukos padarytos ištiestos rankos atstumu. Būtų smagu parodyti kitiems ką nors daugiau nei krūvą asmenukių.

– Šypsokitės! – paragino ji.

Jie pakluso ir plačiai išsišiepė. Tėvas ir sūnus, ilgesingai pagalvojo Lorė.

Tėvas padėkojo Lorei, kai ji grąžino telefoną.

– Nesitikėjome, kad Niujorko gyventojai tokie malonūs.

– Patikėkite, dauguma mūsų tikrai malonūs, – patikino Lorė. – Paklauskite niujorkiečio kelio, ir devyni iš dešimties jums padės.

Lorė nusišypsojo prisiminusi dieną, kai vaikščiojo po Rokfelerio centrą su Dona Hanover, buvusia Niujorko pirmąja ponia. Turistas priėjo prie Donos ir pasiteiravo, ar ji pažįsta Niujorką ir galėtų padėti. Dona aiškino, sukiojosi, gestikuliavo:

– Jūs vos už poros kvartalų nuo...

Šypsodamasi Lorė perėjo gatvę ir įžengė į Fišerio Bleiko studijos pastatą. Pakilo liftu į dvidešimt penktą aukštą ir nuskubėjo į savo kabinetą.

Greisė Garsija ir Džeris Klainas jau plušėjo prie savo stalų. Pamačiusi Lorę, Greisė pirmoji pašoko ant kojų:

– Sveika, Lore!

Dvidešimt šešerių Greisė buvo Lorės padėjėja. Kaip paprastai, jos širdelės formos veidas buvo gausiai, tačiau nepriekaištingai padažytas. Šiandien jos ilgų juodų plaukų lavina, nuolat

keičianti savo formą, buvo suimta į arklio uodegą. Ji vilkėjo ryškiai mėlyną trumpą suknelę ir batelius aukštais ir smailiais it adatos pakulniais, juos apsiavusi Lorė tikriausiai būtų parvirtusi veidu į žemę.

Džeris, vilkintis vienu iš savo pamėgtų užsagstomų megztinių, palengva pakilo ir nusekė paskui Lorę į jos kabinetą. Nors Greisė avėjo savo neišmatuojamais aukštakulniais, liaunas, išstypęs Džeris vis vien lenkė ją savo ūgiu. Jis – vos metais vyresnis už Greisę, tačiau bendrovėje dirbo jau nuo koledžo laikų: nuo studento praktikanto pakilo karjeros laiptais iki svarbaus gamybos padėjėjo, o visai neseniai buvo paaukštintas į prodiuserio padėjėjo pareigas. Jei ne Greisės ir Džerio pasiaukojamas darbas, Lorės laida „Įtariamieji" taip ir nebūtų išvydusi eterio.

– Kas nutiko? – paklausė Lorė. – Elgiatės, tarsi kabinete manęs lauktų staigmena.

– Galima ir taip pasakyti, – tarė Džeris, – tačiau staigmena ne kabinete.

– Ji čia, – tarė Greisė ir padavė Lorei didelį voką.

Atgalinis adresas: Rouzmerė Dempsi, Ouklandas, Kalifornija. Vokas atplėštas.

– Atleisk, mes jau žvilgtelėjome.

– Ir?

– Ji sutiko! – susijaudinęs šūktelėjo Džeris. – Rouzmerė Dempsi dalyvaus, ji pasirašė virš punktyrinės linijos. Sveikinu, Lore. Kita „Įtariamųjų" byla – „Pelenės mirtis"!

Greisė ir Džeris įsitaisė savo įprastose vietose ant baltos odinės sofos, stovinčios po langais, pro kuriuos atsiveria vaizdas į čiuožyklą. Tik namuose Lorė jautėsi visiškai saugi, tačiau jos kabinetas – erdvus, prašmatnus, modernus – simbolizavo visus jos sunkaus darbo metus. Čia ji priimdavo svarbiausius sprendimus. Čia ji buvo šeimininkė.

Ji stabtelėjo prie stalo mintyse pasisveikinti su vienintele ten stovinčia nuotrauka. Ją padarė draugų namuose, Rytų Hamptono pajūryje, ir tai tapo paskutine šeimos nuotrauka, kurioje ji,

Timis ir Gregas visi kartu. Dar prieš metus ji nelaikė nė vienos Grego nuotraukos kabinete, nes buvo įsitikinusi, kad bet kas, užėjęs vidun ir ją pamatęs, iškart prisimintų jos vyro nužudymą ir kad nusikaltėlis vis dar laisvėje. Dabar ji prisiversdavo pažvelgti į nuotrauką bent kartą per dieną.

Atlikusi šį rytinį ritualą, Lorė klestelėjo į pilką sukamąją kėdę priešais sofą ir peržvelgė Rouzmerės Dempsi pasirašytus dokumentus, kuriuose rašoma, jog ji sutinka dalyvauti laidoje „Įtariamieji". Mintis kurti kriminalinėmis žiniomis pagrįstą realybės šou, kuriame iš naujo būtų peržiūrimos neištirtos bylos, kilo Lorei. Užuot samdę aktorius, laidos kūrėjai suteikia galimybę aukų giminėms ir draugams patiems papasakoti apie nusikaltimą. Nors studija į sumanymą žvelgė įtariai (nieko nuostabaus, žinant virtinę nesėkmių Lorės profesiniame kelyje), laidos koncepcija vis dėlto buvo įgyvendinta. Pirmoji laida ne tik sulaukė aukštų reitingų, bet ir padėjo ištirti bylą.

Nuo pirmosios laidos, nagrinėjusios universiteto baigimo iškilmių bylą, praėjo beveik metai. Per tą laiką jie įvertino ir atmetė dešimtis neištirtų žmogžudysčių, nes nė viena jų neatitiko pagrindinio reikalavimo: kad aukos draugai bei artimieji – kai kurie iš jų vis dar laikomi įtariamaisiais – dalyvautų laidoje.

Iš visų neištirtų bylų, iš kurių reikėjo pasirinkti vieną naujai laidai, Lorė nedvejodama apsistojo prie devyniolikmetės Siuzanos Dempsi žmogžudystės, įvykdytos prieš dvidešimt metų. Prieš trejus metus mirė Siuzanos tėvas, tačiau Lorei pavyko susisiekti su jos motina Rouzmere. Pastaroji jautėsi dėkinga už bet kokį bandymą išsiaiškinti, kas nužudė jos dukrą, tačiau įspėjo, kad yra „nudegusi" nuo žmonių, mėginusių jai padėti. Ji norėjo būti tikra, kad Lorė ir kiti laidos kūrėjai gerbs Siuzanos atminimą. Parašas sutikimo dokumentuose reiškė, kad Lorei pavyko užsitarnauti jos pasitikėjimą.

– Turime būti atsargūs, – Greisei ir Džeriui priminė Lorė. – Pelenės pravardę prilipdė žiniasklaida, o Siuzanos mama negali jos pakęsti. Kalbėdamiesi su šeima ir draugais, visuomet vadinkime auką vardu. Jos vardas buvo Siuzana.

Vienas laikraščio „Los Angeles Times" žurnalistų pavadino bylą „Pelenės mirtimi", nes Lorelio Kanjono parke, į pietus nuo Malholando kelio, Holivudo kalvose, Siuzaną rado tik su vienu bateliu. Nors policijos pareigūnai netrukus rado ir antrą batelį – jis gulėjo prie įėjimo į parką (greičiausiai nusmuko, aukai bėgant nuo žudiko), – pamesta sidabrinė kurpaitė tapo ta detale, kurią įsidėmėjo žiūrovai.

– Ši byla tobulai tinka laidai, – pasakė Džeris. – Graži, gabi koledžo studentė. Karšta Kalifornijos universiteto ir Los Andželo aplinka. Nuostabūs vaizdai, atsiveriantys iš Malholando kelio ir Lorelio Kanjono parko. Jei rastume žmogų, kuris vedžiodamas šunį aptiko Siuzanos kūną, galėtume nufilmuoti epizodą, kuriame jis atkartoja savo žingsnius parke tą rytą.

– Be to, – įsiterpė Greisė, – Frenkas Parkeris buvo paskutinis žmogus, matęs Siuzaną gyvą. Visi jį vadina šiuolaikiniu Vudžiu Alenu. Iki vedybų jis garsėjo kaip mergišius.

Kai Siuzana buvo nužudyta, režisieriui Frenkui Parkeriui buvo trisdešimt ketveri. Tuo metu jis buvo sukūręs tris nepriklausomus filmus, pakankamai sėkmingus, kad kino bendrovė finansuotų kitą jo projektą. Dauguma žmonių pirmą kartą išgirdo apie režisierių ir jo projektą tik todėl, kad jis turėjo susitikti su Siuzana jos nužudymo naktį.

Vienas iš sunkumų, su kuriais susiduria „Įtariamųjų" kūrėjai, tai įtikinti artimiausius aukai žmones dalyvauti laidoje. Kai kurie jų, pavyzdžiui, Siuzanos mama Rouzmerė, nori įpūsti ugnies nebaigtam tyrimui. Kiti nori susigrąžinti gerą vardą po ilgų metų gyvenant – kaip sufleruoja laidos pavadinimas – su įtariamojo etikete. Dar kiti nenoriai sutinka tik todėl, kad visuomenės akyse pasirodytų geranoriški, – Lorė tikėjo, kad toks ir bus Frenko Parkerio motyvas. Kai tik pasigirsdavo kalbų apie Pelenės bylą, Frenko Parkerio atstovai suskubdavo priminti visuomenei, kad policija oficialiai pašalino režisierių iš įtariamųjų sąrašo. Jam pravartu ir toliau saugoti gerą vardą, todėl nenorės sudaryti įspūdžio, kad trukdo tyrimui, kuris gali padėti surasti žudiką.

Parkeris net gali būti nominuotas „Oskarui".

– Neseniai skaičiau išankstinius atsiliepimus apie jo naujausią filmą, – pasakė Greisė. – Sako, kad „Oskaro" nominacija – garantuota.

– Tai gali būti puiki proga įtikinti jį dalyvauti. Artėjant „Oskarų" teikimo ceremonijai, papildomas dėmesys nepakenks, – pasakė Lorė.

Ji pradėjo kažką rašyti savo bloknote.

– Pirmoji mūsų užduotis – susisiekti su Siuzanos artimaisiais ir draugais: paskambinti jos kambario draugėms, agentui, klasės draugams ir laboratorijos partneriui.

– Agentui skambinti nereikia, – pasakė Džeris. – Edvinas Langas mirė prieš ketverius metus.

Vienu žmogumi priešais filmavimo kamerą mažiau, tačiau agento nebuvimas niekaip nepaveiks tyrimo eigos. Edvinas ketino parepetuoti su Siuzana iki jos susitikimo su Frenku Parkeriu, tačiau tą popietę jį pasiekė žinia, kad jo motina patyrė infarktą. Jis nedelsdamas šoko į automobilį ir visą kelią, kol vėlai vakare atsidūrė Finikse, kalbėjosi su giminėmis telefonu. Jį pribloškė žinia apie Siuzanos mirtį, tačiau policija niekada nelaikė agento *nei įtariamuoju, nei svarbiu liudytoju.*

Lorė toliau vardino žmones, su kuriais reikia susisiekti:

– Rouzmerei ypač svarbu, kad dalyvautų Siuzanos vaikinas Kitas Ratneris. Jis tuo metu neva dalyvavo kažkokiame savanorių susirinkime, bet Rouzmerė labai jo nemėgo ir yra įsitikinusi, kad jis prisidėjo prie nelaimės. Ratneris vis dar gyvena Holivude, dirba aktoriumi. Aš pati jam paskambinsiu, taip pat ir Parkerio žmonėms. Dabar, kai Siuzanos mama oficialiai sutiko prisidėti, tikiuosi įtikinti ir kitus. Bet kuriuo atveju, ruoškitės kelionei į Kaliforniją.

Greisė suplojo rankomis:

– Nekantrauju pamatyti Holivudą!

– Neužbėkime įvykiams už akių, – perspėjo Lorė. – Pirmoji mūsų stotelė – Bėjaus rajonas. Jei norime papasakoti Siuzanos

istoriją, turime daugiau sužinoti apie tą merginą. *Susipažinti* su ja. Todėl pradėsime nuo žmogaus, kuris Siuzaną pažinojo geriausiai.

– Pradėsime nuo mamos, – pritarė Džeris.

5

Rouzmerė Dempsi buvo tikroji priežastis, kodėl Lorė pasirinko „Pelenės mirtį“ pagrindine kitos laidos byla.

Studija spaudė Lorę kurti laidą apie mergaitę, dalyvaudavusią vaikų grožio konkursuose. Ją nužudė savo namuose, centrinėje šalies dalyje. Pastaruosius dvidešimt metų visi tik ir rašė knygas ir kūrė televizijos laidas apie tą bylą. Lorė ne kartą sakė savo viršininkui Bretui Jangui, kad „Įtariamieji“ nepasakys nieko naujo.

– Koks skirtumas? – prieštaraudavo Bretas. – Kaskart, kai parodome tuos mielus vaizdelius iš konkursų, mūsų reitingai šauna aukštyn.

Lorė neketino naudotis vaiko mirtimi, kad pakeltų laidos reitingus. Pradėjusi tinkamos bylos paieškas, ji aptiko tinklaraštį apie tikrus nusikaltimus; vienas jo įrašų buvo apie „Pelenės mirtį“ ir vadinosi „Kur jie dabar?“ Tinklaraščio autorė, naudodamasi „Google“ paieška, surinko informacijos apie visus su byla susijusius asmenis: Siuzanos vaikinas dirba aktoriumi, jos koledžo laboratorijos partneris įkūrė sėkmingą technologijų bendrovę, Frenkas Parkeris yra... Frenkas Parkeris.

Tinklaraščio autorė citavo vienintelį šaltinį – Rouzmerę Dempsi, kurios telefono numeris vis dar buvo skelbiamas, pasak jos, „jei kas nors norėtų pranešti ką nors apie mano dukters mirtį“. Rouzmerė pasakė tinklaraštininkei darysianti viską, kad išsiaiškintų visą tiesą apie dukters nužudymą. Taip pat ji teigė, kad Siuzanos mirtis jos vyrui sukėlė didžiulį skausmą ir tai net priartino mirtiną širdies smūgį.

Bendras tinklaraščio tonas, persmelktas netiesioginių kaltinimų, kėlė Lorei šleikštulį. Nepateikdama jokių faktų, tinklaraščio autorė leido suprasti, kad Siuzanos troškimas tapti žvaigžde buvo toks didelis, jog ji buvo pasiryžusi *viskam*, kad gautų pagrindinį vaidmenį sparčiai populiarėjančio Parkerio filme. Ji svarstė, – vėlgi nesiremdama jokiais faktais, – ar negalėjo būti taip, kad abipusiu sutarimu pradėtas romanas staiga pasuko pavojinga kryptimi.

Lorė negalėjo įsivaizduoti, kaip jautėsi Rouzmerė Dempsi, skaitydama šiuos žodžius, parašytus žmogaus, kuriuo ji pasitikėjo. Rouzmerė tinklaraščio autorei išliejo savo jausmus ir pasidalijo mintimis apie dukters ir vyro netektis.

Taigi, kai Lorė paskambino Rouzmerei Dempsi su pasiūlymu dalyvauti „Įtariamųjų" laidoje, ji puikiai suprato, ką Rouzmerė turėjo omenyje sakydama, kad yra nukentėjusi nuo panašių siūlytojų. Lorė pažadėjo padaryti viską, ką gali, dėl Rouzmerės ir jos dukters. Taip pat ji paaiškino Rouzmerei, kad iš patirties žino, ką reiškia gyventi nežinomybėje.

Praėjusiais metais, kai policija sugavo Grego žudiką, Lorė suprato, ką reiškia žodžiai „užversti puslapį". Tai jai nesugrąžino vyro, o Timis neatgavo tėčio, tačiau jie abu galėjo gyventi nebijodami žmogaus, kurį Timis pavadino Mėlynakiu. Ji užvertė puslapį apie baimę, tačiau puslapis apie širdgėlą vis dar buvo atverstas.

– Prakeiktas batas, – išrėžė Rouzmerė, prisiminusi pravardę „Pelenės mirtis". – Ironiška, nes Siuzana niekada nenešiojo tokio prabangaus apavo. Ji nusipirko tą porą vienoje dėvėtų drabužių parduotuvėje, ruošdamasi aštuntojo dešimtmečio stiliaus vakarėliui. Tačiau jos agentas Edvinas manė, jog jie puikiai tiks atrankai. Jei žiūrovams reikėjo įsitverti kokio nors įvaizdžio, tai verčiau būtų pasirinkę Siuzanos pakabutį. Ji turėjo aukso grandinėlę su mažyčiu mielu pasagos formos pakabučiu. Jį rado šalia kūno, nes grandinėlė nutrūko grumiantis. Tai buvo mūsų dovana jai penkiolikto gimtadienio proga. Kitą dieną ji gavo Sendės vaidmenį mokyklos miuzikle „Briliantinas". Tas pakabutis buvo

jos talismanas. Kai policininkė apibūdino jį, abu su Džeku supratome, kad netekome savo mergaitės.

Tą akimirką Lorė nusprendė imtis Siuzanos Dempsi bylos kitai savo laidai. Jaunos, talentingos merginos gyvenimas staiga baigėsi. Gregas buvo puikus jaunas gydytojas, kurio gyvenimas nutrūko taip pat staiga. Jo žudikas jau nebegyvas, o Siuzanos žudikas vis dar laisvėje.

6

Rouzmerė Dempsi laikė rankose du pilnutėlius krepšius maisto, o savo hečbeko – „Volvo C30" – bagažinę sugebėjo uždaryti dešinės rankos alkūne. Kitoje gatvės pusėje pamatė Lidiją Levit ir skubiai nusisuko, tikėdamasi nepastebėta įsmukti pro priekines namų duris.

Deja.

– Rouzmere! Dievaži, kur tau telpa šitiek maisto? Leisk, padėsiu!

Dievaži, kaip tu gali būti tokia nemandagi, pagalvojo Rouzmerė. Nemandagi ir kartu tokia paslaugi.

Rouzmerė prisiverstinai nusišypsojo ir, nespėjus nė mirktelėti, kaimynė iš kitapus gatvės atsidūrė šalia jos ir pačiupo vieną maišą jai iš rankų.

– Viso grūdo duona, ką? O, ir ekologiški kiaušiniai. Ir mėlynės – šitiek antioksidantų! Šaunuolė. Juk valgome tiek visokio šlamšto. Aš asmeniškai turiu silpnybę guminukams. Gali patikėti?

Rouzmerė linktelėjo taip, kad Lidija pastebėtų jos mandagią šypseną. Rouzmerės manymu, tai moteriai buvo maždaug šešiasdešimt penkeri, nors, Dievas mato, jai vis vien.

– Ačiū už pagalbą, Lidija. O guminukai, manau, dar ne blogiausia iš silpnybių.

Laisva ranka ji atrakino duris.

– Oho, tu rakini duris? Paprastai mes to nedarome.

Lidija pastatė krepšį greta to, kurį Rouzmerė padėjo ant stalelio prieškambaryje.

– Dėl guminukų, pasakyk tai Donui. Jis nuolat randa rausvų ir žalių siurprizų tarp sofos pagalvėlių. Sako, kad jaučiasi, lyg gyventų su penkiamete, kuriai kiekviena diena – gimtadienis. Sako, kad mano venomis teka ne kraujas, o cukraus sirupas.

Rouzmerė pažvelgė į telefoną virtuvėje ir pamatė, kad mirksi raudona atsakiklio lemputė. Ar tai tas skambutis, kurio laukė?

– Dar kartą ačiū už pagalbą, Lidija.

– Turėtum ateiti į mūsų knygų klubą antradienį. Arba filmų vakarą ketvirtadienį. Gali prisidėti prie bet kurios veiklos: mezgimo, jogos, priešpiečių klubo.

Kol Lidija tauškė apie žaidimus, kuriuos Rouzmerė galėtų išbandyti drauge su kaimynais, ji susimąstė apie ilgą kelią, atvedusį ją prie šito pokalbio. Kadaise Rouzmerė buvo tikra, kad visą gyvenimą praleis namuose, kuriuose pragyveno su vyru trisdešimt septynerius metus ir užaugino dukrą. Tačiau, kaip jau seniai buvo supratusi, gyvenime ne viskas vyksta taip, kaip nori. Kartais tenka priimti likimo smūgius.

Mirus Siuzanai, Džekas nusprendė išeiti iš darbo ir pasiūlė grįžti gyventi į Viskonsiną. Per daugelį darbo bendrovėje metų jis sukaupė nemažai akcijų ir užsidirbo riebią pensiją su priedu. Tai reiškė, kad jie turi užtektinai pinigų visam likusiam gyvenimui. Tačiau Rouzmerė suvokė, kad Kalifornijoje jie buvo susikūrę tobulą gyvenimą. Ji lankėsi bažnyčioje ir neatlygintinai dirbo benamių valgykloje. Čia ji turėjo draugų, kurie ja rūpinosi, tad, atsisveikinus su Siuzana, o vėliau ir su Džeku, jos šaldytuvas dar kelis mėnesius buvo perpildytas jų ruošto maisto.

Taigi, jie pasiliko Kalifornijoje. Netekusi Džeko, Rouzmerė nebenorėjo gyventi jų bendruose namuose. Jie tapo per dideli ir per tušti. Todėl nusipirko namą Ouklando užmiestyje, uždarame, saugomame rajone, ir toliau gyveno ten.

Ji suvokė, kad gali arba susitaikyti su širdgėla, arba pulti į neviltį. Įprato kasdien lankytis mišiose. Praleisdavo dar daugiau valandų teikdama savanorišką pagalbą ir net ėmėsi konsultuoti kitus, patiriančius skausmą.

Žvelgiant iš laiko perspektyvos, būtų buvę papraščiau tiesiog nusipirkti butą San Fransiske. Gyvendama mieste, išvengtų smalsių akių. Nusipirktų viso grūdo duonos ir ekologiškų kiaušinių, parsineštų pirkinius namo ir išklausytų svarbų mirksintį pranešimą nesirūpindama, kaip atremti Lidijos Levit bandymą užverbuoti ją į kokios nors grupės veiklą.

Kaimynė pagaliau baigė vardyti užsiėmimus.

– Štai kuo ypatingas mūsų rajonas, – pasakė Lidija. – Čia, Kesl Krosinge, mes kaip *šeima*. Oi, atleisk, prastai parinkau žodžius.

Rouzmerė pirmą kartą sutiko šią moterį prieš pusantrų metų, bet tik šią akimirką galiausiai pažvelgė į save Lidijos akimis. Sulaukusi septyniasdešimt penkerių, Rouzmerė jau trejus metus buvo našlė, o dukrą palaidojo daugiau nei prieš du dešimtmečius. Lidijos akyse ji buvo gailesčio verta sena moteris.

Rouzmerė būtų norėjusi paaiškinti Lidijai, kad gyvena visavertį gyvenimą, kuriame nestinga veiklos ir draugų, tačiau turėjo pripažinti, kad kaimynė iš dalies teisi. Jos veikla ir draugai buvo tie patys kaip ir tuomet, kai gyveno San Matėjuje ir buvo namų šeimininkė. Naujus žmones į savo pasaulį ji įsileisdavo labai iš lėto. Atrodė, kad ji nenori susipažinti su žmonėmis, kurie nepažinojo ir nemylėjo nei Džeko, nei Siuzanos. Ji nenorėjo bendrauti su niekuo, kas žvelgtų į ją kaip Lidija: kaip į našlę, kurios gyvenimą paženklino tragedija.

– Ačiū, Lidija. Aš labai dėkinga.

Šį kartą žodžiai buvo nuoširdūs. Nors kaimynei trūksta takto, tačiau rūpesčio ir gerumo – ne. Rouzmerė mintyse pasižadėjo dažniau pabendrauti su Lidija, kai turės laisvo laiko.

Likusi viena, nekantriai spustelėjo automatinio atsakiklio mygtuką. Išgirdo pyptelėjimą, po kurio pasigirdo skambus balsas, paženklintas susijaudinimo gaidelių.

– Laba diena, Rouzmere. Čia Lorė Moran iš Fišerio Bleiko studijos. Labai ačiū, kad atsiuntėte pasirašytą sutikimą. Kaip jau

kalbėjome, laidos sėkmė priklauso nuo to, kiek žmonių, susijusių su byla, sutiks dalyvauti. Jūsų dukros agentas, deja, jau miręs, tačiau išsiuntėme laiškus visiems kitiems, kuriuos minėjote: režisieriui Frenkui Parkeriui, Siuzanos vaikinui Kitui Ratneriui ir jos kambario draugėms, Madisonai ir Nikolei. Lemiamą žodį tars mano viršininkas. Tačiau jūsų noras dalyvauti yra pats svarbiausias. Nuoširdžiai tikiuosi, kad netrukus pradėsime darbus. Susisieksiu su jumis iškart, kai bus priimtas galutinis sprendimas. Jeigu jums manęs prireiktų...

Lorė padiktavo savo telefono numerį, tad Rouzmerė spustelėjo mygtuką, kad išsaugotų žinutę. Tuomet iš atminties surinko numerį ir pradėjo traukti maistą iš krepšių. Skambino Siuzanos kambario draugei Nikolei. Buvo jai minėjusi, kad nusprendė dalyvauti laidoje.

– Nikole, ar jau apsisprendei dėl tos televizijos laidos?

– Ne visai. Dar ne.

Rouzmerė užvertė akis iš nepasitenkinimo, bet stengėsi balsu to neparodyti.

– Pirmoji jų laida padėjo ištirti bylą.

– Nežinau, ar noriu tiek dėmesio.

– Bet tas dėmesys būtų kreipiamas *ne į tave.*

Rouzmerė susimąstė, ar žodžius ištarė taip šiurkščiai, kaip jie nuskambėjo jai pačiai.

– Visas dėmesys būtų nukreiptas į Siuzaną. Juk matei, ką žmonės rašo apie ją feisbuke ir tviteryje. Ten milijonai nuomonių, bet dauguma vaizduoja Siuzaną kaip merguželę, kuri duodavosi su visais studentų miestelio vyrais iš eilės. Tu gali padėti sugriauti šį požiūrį.

– O kaip kiti? Ar kalbėjai su jais?

– Dar ne, – pripažino Rouzmerė, – tačiau laidos prodiuserių sprendimas priklauso nuo to, ar su byla susiję žmonės sutinka bendradarbiauti. Tu beveik dvejus metus gyvenai su Siuzana viename kambaryje. Supranti, jog *kiti* žmonės dar mažiau norės bendradarbiauti.

Ji net nesivargino ištarti jų vardų. Pirmasis buvo Kitas Ratneris – į jo aktyvų domėjimąsi kitomis merginoms Siuzana ne kartą žvelgė pro pirštus. Nors buvo linkęs sukti į kairę, jo savininkiškumas ir pavydas dėl Siuzanos vertė Rouzmerę įtarti jį nužudžius jos dukrą. Toliau – Frenkas Parkeris, vien tik savo karjera besirūpinantis režisierius, kuris nesiteikė nei paskambinti, nei atsiųsti užuojautos atviruko Rouzmerei ir Džekui, praradusiems dukrą, kurios vienintelis tikslas tą vakarą Holivudo kalvose buvo susitikti su juo. Be to, Rouzmerė nė trupučio nepasitikėjo kita Siuzanos kambario drauge, Madisona Mejer. Ji pernelyg džiaugsmingai stojo Siuzanos vieton ir suvaidino vaidmenį, dėl kurio į atranką tą vakarą vyko Siuzana.

– Kadangi pažįstu Madisoną, – pasakė Nikolė, – galiu galvą guldyti, kad ji noriai dalyvaus, išsipusčiusi ir prisidažiusi.

Nikolė mėgino humoru išsklaidyti įtampą, bet Rouzmerė tvirtai laikėsi savo:

– Tavo sprendimas paveiks prodiuserių sprendimą.

Įsivyravo slegianti tyla.

– Jie jau netrukus apsispręs, – neatlyžo Rouzmerė.

– Gerai. Tik noriu patikrinti keletą dalykų.

– Prašau, paskubėk. Laikas dabar labai svarbus. *Tu* labai svarbi.

Pokalbiui pasibaigus, Rouzmerė mintyse meldėsi, kad Nikolė atsitokėtų. Kuo daugiau žmonių Lorė Moran suburs, tuo didesnė viltis, kad vienas iš jų netyčia išsiduos. Rouzmerę baugino mintis, kad reikės iš naujo prisiminti siaubingas Siuzanos mirties aplinkybes, tačiau viduje ji tarsi girdėjo mylimą, nuostabųjį Džeką sakant „Pirmyn, Rouze".

Mylimas, nuostabusis Džekas...

7

Dvidešimt mylių į šiaurę, kitoje Auksinių Vartų tilto pusėje, Nikolė Meling išgirdo telefono signalą, reiškiantį, kad pašnekovas padėjo ragelį. Tačiau pati padėti ragelį pristigo jėgų. Paprasčiausiai spoksojo į jį rankoje, kol šis pradėjo šaižiai pypsėti.

Jos vyras Gevinas atskubėjo į virtuvę. Tikriausiai garsas pasiekė jo biurą antrame aukšte.

Pamatęs telefono ragelį, kurį Nikolė pagaliau padėjo, Gevinas sustojo kaip įbestas.

– Pagalvojau, kad įsijungė dūmų signalizacija.

– Ar tai pastaba apie mano kulinarinius sugebėjimus? – paklausė ji.

– Na jau, aš ne toks kvailas, kad taip sakyčiau, – atsakė jis ir pakštelėjo jai į skruostą. – Tu pati geriausia virėja, kokią tik pažįstu – ką ten virėja, virtuvės *šefė*. Mieliau triskart per dieną valgyčiau namuose nei prašmatniuose restoranuose. Be to, tu labai graži, o tavo laikysena it angelo, – jis nutilo. – Ar ką nors pamiršau?

Nikolė nusijuokė:

– Pasakei viską, ko reikia.

Nikolė žinojo, kad nėra gražuolė. Nebuvo ji ir nepatraukli. Buvo eilinė, niekuo neišsiskiriančių veido bruožų moteris. Tačiau matydama, kaip į ją žiūri Gevinas, jausdavosi nuostabi. Ir Gevinas jos akyse buvo nuostabus. Keturiasdešimt aštuonerių, nuolat mėginantis atsikratyti vieno kito kilogramo, vidutinio

ūgio, bepradedąs plikti. Jis buvo proto galiūnas, visuomet kupinas energijos. Vadovavo rizikos draudimo fondui, ir teisingi investiciniai sprendimai jam padėjo įsitvirtinti Volstrite.

– Ar tikrai viskas gerai? Darosi neramu, kai randi žmoną, stovinčią virtuvėje ir spoksančią į telefono ragelį. Jei atvirai, atrodo, kad ką tik sulaukei grasinimo.

Nikolė papurtė galvą ir nusijuokė. Jos vyras nė nenutuokė, kad pataikė į dešimtuką.

– Viskas gerai. Skambino Rouzmerė Dempsi.

– Kaip ji laikosi? Prisimenu, kaip nusiminei, kai ji atsisakė atvažiuoti į svečius Padėkos dieną.

Nikolė papasakojo Gevinui apie galimybę dalyvauti laidoje, tačiau neatskleidė visos tiesos apie tai, koks jos gyvenimas buvo tuo metu, kai dalijosi bendrabučio kambariu su Siuzana.

Ji nenorėjo nieko nuo jo slėpti. Tiesiog jau buvo įtikinusi save, kad dabar yra visai kitokia, nei buvo iki jiems susipažįstant. Jeigu jie nuspręs imtis Siuzanos bylos ir kaip reikiant pasikapstys... Gal būtų geriau viską jam iškloti?

– Esi girdėjęs apie laidą „Įtariamieji“? – paklausė ji.

Jo veidas akimirką buvo be išraiškos, o tada jis prisiminė:

– Taip, pamenu, žiūrėjome ją kartu. Tikrų nusikaltimų realybės šou ar panašiai. Nagrinėjo universiteto baigimo iškilmių žmogžudystę. Sulaukė daug dėmesio. Netgi padėjo ištirti nusikaltimą.

Ji linktelėjo.

– Jie ketina tirti Siuzanos bylą kitoje savo laidoje. Rouzmerė labai norėtų, kad prisidėčiau.

Jis nusiskynė keletą vynuogių nuo kekės krištoliniame dubenyje ant stalo.

– Turėtum sutikti, – tvirtai pareiškė Gevinas. – Ta laida peržiūrėtų bylą naujoje šviesoje.

Jis nutilo, tada pridūrė:

– Galiu tik įsivaizduoti, kaip jaučiasi Rouzmerė. Ji nenumano, kas įvyko tą vakarą. Žinau, mieloji, ir suprantu, kad nemėgsti būti dėmesio centre, bet jei tai padės Rouzmerei padėti tašką

šioje istorijoje, sakyčiau, tu tiesiog privalai. Visada sakei, kad Siuzana buvo geriausia tavo draugė.

Jis nusiskynė dar kelias vynuoges.

– Būk gera, kai kitą kartą kalbėsi telefonu, baigusi padėk ragelį, gerai? Pamaniau, kad nualpai.

Gevinas grįžo atgal į kabinetą. Jis galėjo leisti sau prabangą (o gal prakeiksmą) vadovauti rizikos draudimo fondui iš bet kurios vietos, jei tik ten yra telefono ir interneto ryšys.

Dabar, balsu išdėsčiusi pasiūlymą, Nikolė suprato, kad, be abejo, privalo dalyvauti laidoje. Kaip atrodytų, jeigu Rouzmerė paprašytų Siuzanos kambario draugės padėti ištirti nusikaltimą, o ši atsisakytų? Ar ji ramiai miegotų naktimis?

Dvidešimt metų – ilgas laiko tarpas, tačiau dabar jis prilygo akimirksniui. Nikolė ne šiaip sau išvyko iš pietų Kalifornijos. Jei būtų reikėję, būtų išsikrausčiusi ir į patį Šiaurės ašigalį. Bėjuje su Gevinu ji buvo laiminga žmona. Ištekėjusi pasikeitė pavardę – Nikolė Hanter tapo Nikole Meling. Pradėjo naują gyvenimo etapą. Rado ramybę. Netgi atleido sau.

Ši laida gali viską sugriauti.

8

— Labas, Dženifere. Jis yra?

Breto Jango sekretorė pakėlė akis nuo stalo:

– Taip, ką tik grįžo po priešpiečių.

Lorė tiek ilgai dirbo su Bretu, kad puikiai žinojo jo dienotvarkę: ryte – skambučiai telefonu, elektroniniai laiškai ir kita korespondencija, paskui – verslo pietūs (geriausia nuo dvyliktos iki antros valandos), po jų – kūrybinis darbas biure. Dar prieš keletą mėnesių Lorė turėdavo susitarti dėl susitikimo su viršininku, bet dabar, kai „Įtariamieji" gražino ją į sėkmingųjų gretas, ji tapo viena laimingųjų, galinčių ateiti neatsiklaususi. Jeigu ją tikrai lydi sėkmė, Bretas bus išlenkęs porą taurių vyno per pietus. Tai jam visada pakelia nuotaiką.

Praleista sargybą einančios administratorės, Lorė pabarbeno į Breto kabineto duris, tada jas pravėrė.

– Galiu trumpam? – paklausė ji.

– Žinoma, ypač jeigu atėjai pasakyti, kad nusprendei imtis bylos apie grožio karalaitę.

Bretas pažvelgė į ją. Šešiasdešimt vienerių, vis dar atitinkantis grožio standartus, bet su nuolatine visiško nepasitenkinimo išraiška veide.

Ji atsisėdo į patogų krėslą greta sofos, ant kurios sėdėjo Bretas ir skaitė kažkokį scenarijų. Lorė manė, kad jos kabinetas gražus, bet, palyginti su šiuo, jis tebuvo nykus kambariūkštis.

– Bretai, mes peržiūrėjome tą bylą. Nieko naujo į jos tyrimą neįnešime. Juk mūsų laidos tikslas – apklausti visus, kurie

vienaip ar kitaip susiję su byla. Žmones, kurie galbūt susiję su žmogžudyste.

– Taip ir padarykit. Užsiundykit ant jų Aleksą Baklį ir stebėkit, kaip jie neriasi iš kailio.

Aleksas Baklis – garsus baudžiamųjų bylų advokatas, dirbęs pirmojoje laidoje apie universiteto baigimo iškilmes. Jis meistriškai apklausia liudytojus, švelnų užuojautos kupiną pašnekesį pakeisdamas įtempta kryžmine apklausa, jei reikia.

Nuo to laiko Lorė buvo ne kartą su juo susitikusi. Rudenį jis pakvietė ją, Timį ir jos tėvą į futbolo varžybas, kuriose rungtyniavo „Giants" klubas, o vasarą – į „Yankees" komandos beisbolo varžybas. Visi keturi buvo ištikimi šių komandų sirgaliai. Jis beveik niekada nekviesdavo jos vienos, galbūt nujausdamas, kad Lorė dar nepasirengusi naujam jų santykių etapui. Gedulas dar nebuvo pasibaigęs, gyvenimo su Gregu etapas – taip pat.

Be to, ji pernelyg dažnai matė Aleksą paskalų žurnalų puslapiuose, lydintį kokią nors įžymybę raudonu kilimu į vieną iš galybės renginių. Jis buvo itin geidžiamas viengungis.

– Net Aleksas Baklis neišspręs tos bylos, – nesiliovė Lorė. – Neįsivaizduoju, ką galėtume apklausti. DNR tyrimai parodė, kad nė vienas šeimos narys su tuo nesusijęs. Viskas, daugiau nieko neturim.

– Koks skirtumas? Ištraukite seną filmuotą medžiagą iš grožio konkursų ir sentimentalias nuotraukas. Pamatysi, kaip šoktelės reitingai.

Tai ne pirmas kartas, kai jis pamokslauja Lorei apie reitingų svarbą, ir tikrai ne paskutinis.

– Nori ko nors naujo? Susirask kokį mokslininką, kuris sumodeliuotų mergaitės atvaizdą po dvidešimties metų. Tegul žiūrovai pamato, kaip auka atrodytų šiandien.

– To negana. Technologijomis pakeista nuotrauka niekada nepapasakos prarasto žmogaus istorijos. Kas žino, kaip ateityje būtų susiklostęs jos gyvenimas?

– Paklausyk manęs, Lore. Darbas man *sekasi.* Žinau, ką kalbu. Aš bandau padėti tau tęsti laidą. Yra manančių, kad pirmą

kartą tau paprasčiausiai pasisekė, ir tu vis dar skrieji ant tos pačios bangos.

Praėjo beveik metai nuo pirmosios „Įtariamųjų“ laidos. Paskui Lorė dirbo net kelių šabloninių laidų vykdomąja prodiusere, tačiau Bretas panoro toliau plėtoti „Įtariamųjų“ idėją.

– Turi kaip nors atkartoti pirmosios laidos sėkmę.

– Patikėk, seniai ieškau tinkamos bylos ir pagaliau ją radau. Ji tobulai tinka „Įtariamiesiems“. Tai – „Pelenės mirtis“.

Ji padavė jam profesionalią Siuzanos portretinę nuotrauką, kurią ši naudojo, kad pakliūtų į aktorių atrankas. Pirmą kartą ją išvydusi, Lorė pasijuto taip, tarsi Siuzanos žvilgsnis, kiaurai pervėręs fotoaparatą, žvelgtų tiesiai jai į akis. Siuzanos bruožai buvo kone tobuli – aukšti skruostikauliai, putlios lūpos, skaisčios mėlynos akys, tačiau tikrasis grožis tryško iš jos akių.

Bretas tik akimirką užmetė akį į nuotrauką.

– Nežinau tokios. Kita! Rimtai, Lore, ar reikia priminti apie tavo šūvius pro šalį iki pasirodant šitai laidai? Kas jau kas, bet tu turėtum žinoti, kad sėkmė – trumpalaikis dalykas.

– Žinau, Bretai. Bet tu net nesusipažinai su byla. Auka studijavo Kalifornijos universitete Los Andžele, ją rado nužudytą Holivudo kalvose. Manoma, kad tą vakarą ji nepasirodė aktorių atrankoje.

Dabar jis pasivargino atidžiau pažiūrėti į nuotrauką.

– Oho, ji buvo pritrenkianti. Ar čia tas Frenko Parkerio reikalas?

Jei Frenkas Parkeris nebūtų išgarsėjęs, žmonės būtų visai pamiršę „Pelenės mirtį“. Tačiau retkarčiais, kai pasirodydavo naujas Parkerio filmas arba kai jį nominuodavo apdovanojimui, kas nors būtinai prisimindavo tą vienintelį skandalą režisieriaus jaunystėje.

– Aukos vardas – Siuzana Dempsi, – pasakė Lorė. – Ji visomis prasmėmis buvo nepaprasta mergina: protinga, patraukli, talentinga, darbšti.

Jis pamojo ranka, kad ji tęstų.

– Mes čia apdovanojimų nedalijame. Kuo ji tinka laidai? – paklausė Bretas.

Lorė žinojo, kad Bretas niekada nesupras jos užsidegimo padėti Siuzanos motinai, todėl entuziastingai išvardijo visas priežastis, dėl kurių byla patiko Greisei ir Džeriui:

– Pirmiausia, fantastiška aplinka: svaigus Kalifornijos universiteto miestelis, Holivudo spindesys ir Malholando kelio mistika.

Buvo matyti, kad Bretas susidomėjo:

– Teisingai pastebėjai: Holivudas, žvaigždės, šlovė. Štai kodėl žmonės susidomės šita byla. Ar ją rado šalia Parkerio namų?

Lorė linktelėjo.

– Kelios minutės pėsčiomis, Lorelio Kanjono parke. Parkeris teigė, kad ji taip ir nepasirodė atrankoje. Jos automobilį rado universiteto teritorijoje. Policija taip ir nenustatė, kaip ji nusigavo iš universiteto miestelio iki parko.

– Parkeris žinojo, kad ji studentė. Jei jos automobilis stovėjo prie Parkerio namų, jis galėjo suorganizuoti, kad automobilį kas nors grąžintų atgal į universiteto teritoriją, – iš lėto mintis dėstė Bretas.

Lorė kilstelėjo antakius:

– Bretai, jei gerai tavęs nepažinočiau, pagalvočiau, kad susidomėjai.

– Ar Parkeris dalyvaus?

– Dar nežinau. Tačiau Siuzanos motina sutiko, o tai labai svarbu. Ji užsidegusi sužinoti tiesą. Ji įtikins Siuzanos draugus kalbėti priešais kameras.

– Ir kas iš to? Šeima ir draugai nepriklijuos žmonių prie ekranų. O „Oskarui" nominuotas režisierius – tikrai. Ir prikalbinkite aktorę, tą, kuriai paskui atiteko vaidmuo.

– Madisoną Mejer, – priminė Lorė. – Visi pamiršta, kad, be to, jog gavo vaidmenį, kuris pirmiausia buvo pasiūlytas Siuzanai, ji buvo jos kambario draugė.

Pasak Frenko Parkerio, Siuzanai nepasirodžius atrankoje, jis paskambino Madisonai Mejer, kitai Kalifornijos universiteto Teatro katedros studentei, ir iš karto pakvietė ją į atranką. Apklausiama policijos, Madisona patvirtino Parkerio žodžius

ir teigė, kad Siuzanos mirties metu buvo su režisieriumi jo svetainėje.

– Truputį įtartina, kad atidavė vaidmenį visai žaliai aktorei, kuri dar ir patvirtino jo alibi, – pasakė Bretas, trindamas smakrą, o tai buvo aiškus ženklas, kad jis įtikintas.

– Bretai, tai puiki byla mūsų laidai. Žinau tai. *Jaučiu* tai.

– Žinai, kad palaikau tave, Lore, tačiau tavo nuojautos nepakanka. Ypač kai kalbame apie šitokius pinigus. Tavo laida nepigi. Be Frenko Parkerio „Pelenės mirtis" tėra apdulkėjusi seniena. Įtikink jį dalyvauti, ir gausi mano sutikimą. Jei jis nepasirašys, turiu garantuotą atsarginį planą.

– Tik nesakyk – mažoji grožio karalaitė.

– Pati pasakei, ne aš.

Tikrai, jokio spaudimo, pagalvojo Lorė.

9

Frenkas Parkeris žvelgė į Madisono Aikštės parką pro savo buto langą penkiasdešimt devintame aukšte. Niujorkas jam patiko. Čia, prabangiame bute viršutiniame pastato aukšte, žvelgdamas šiaurės pusėn pro vieną iš vitrininių langų, matė tolumoje nusidriekusį Centrinį parką. Jautėsi lyg Betmenas, saugantis Gotamą.

– Atleisk, Frenkai, bet privertei mane pasižadėti, kad iki vakaro prispausiu tave peržiūrėti darbų sąrašą.

Jis atsigręžė į padėjėją, Klarensą, sustingusį darbo kambario tarpduryje. Klarensas buvo senokai įpusėjęs ketvirtą dešimtį, bet vis dar panėšėjo į dvidešimtmetį, kiauras dienas prakaituojantį sporto salėje. Kadangi nepaprastai didžiavosi savo raumenimis, visuomet rinkosi juos išryškinančius drabužius; šiandien, pavyzdžiui, vilkėjo prigludusį juodą megztinį ir neįmanomai aptemptas kelnes. Kai pradėjo dirbti Parkeriui, Klarensas prisipažino, kad negali pakęsti savo vardo, tačiau visi, išgirdę tokį nederantį vardą, iškart jį įsimindavo. Tad vardas jam puikiai tarnavo.

Per skrydį iš Berlyno Klarensas mėgino atkreipti Parkerio dėmesį į prašymus duoti interviu, telefono žinutes, net vyno rūšis, kurias reikia parinkti artėjančiai filmo premjerai. Viena vertus, Frenkas neturėjo kantrybės tokioms buitinėms smulkmenoms. Kita vertus, visi darbuotojai seniai žinojo, kad tokie sprendimai, jei priimti neteisingai, gali sukelti jam pykčio priepuolį. Jis garsėjo savo noru kontroliuoti net menkiausius sprendimus. Tikėjo, kad kaip tik dėl to jam sekasi darbas.

Tačiau, nors vargšas Klarensas ir meldė Frenko dėmesio lėktuve, pastarasis viso skrydžio metu skaitė scenarijus. Galimybė paskaityti tyloje, privačiame lėktuve, buvo vienintelis kelionės pranašumas. Skamba provincialiai, tačiau jis nemėgo išvykti iš Jungtinių Valstijų. Deja, kol kas užsienio kino festivaliai buvo naujausias mados klyksmas. Niekada nežinai, kokį neapdirbtą deimantą pamatysi viename iš jų, o paskui galėsi perdaryti į amerikietišką kino salių sensaciją.

– Klarensai, nejaugi dar nesupratai, kad prašydamas, jog primintum apie tai *vėliau*, tiesiog atidedu pokalbį?

Frenko žmona Talija stabtelėjo koridoriuje prie darbo kambario:

– Dėl Dievo meilės, nesikabinėk prie Klarenso. Mums turbūt išjungtų elektros tiekimą, jei jis nepasirūpintų sąskaitomis. Jei *lauksi, kol grįšime į Los Andželą, tenai vėl apsikrausi darbais ir* būsi pernelyg užsiėmęs. Žiūrėk į gražų vaizdą už lango ir leisk jam dirbti savo darbą.

Frenkas įsipylė viskio per porą pirštų į aukštą krištolinę taurę ir prisėdo ant sofos. Klarensas įsitaisė minkštame krėsle priešais.

Pirmasis darbas Klarenso sąraše buvo kino bendrovės reikalavimas duoti ilgą interviu vieno žurnalo įžanginiam straipsniui, kuriame būtų pristatytas jo naujasis filmą „Pavojingieji", pasirodysiantis vasarą.

– Pasakyk jiems, kad sutinku, jeigu jie atsiųs bet ką kitą, tik ne tą bjauriąją Teresą.

Pastaroji žurnalistė garsėjo tuo, kad vaizduoja savo pašnekovus iš blogiausios įmanomos pusės.

Kitas punktas sąraše buvo priminti, kad Frenko teisės į karščiausio praėjusių metų romano ekranizavimą greitai pasibaigs.

– Kiek jiems mokame?

– Ketvirtį milijono už papildomus metus.

Jis linktelėjo. Jei reikia, tai reikia.

Nė vienas darbas nepasirodė toks skubus, kad Klarensas kankintų jį visą dieną.

Padėjėjas dabar sėdėjo įdelbęs žvilgsnį į užrašus, bet, pravėręs burną, neišleido nė garso. Jis tik garsiai iškvėpė, nusišypsojo ir pamėgino dar kartą. *Ir vėl nieko.*

– Kas tau pasidarė? – paklausė Frenkas.

– Nežinau, kaip pradėti.

– Jei mokėčiau skaityti mintis, man tavęs nereikėtų, tiesa?

– Gerai. Atėjo laiškas nuo vienos televizijos laidos prodiuserių. Jie norėtų su tavimi susitikti.

– Ne. Daugiau laiko reklamai skirsime artėjant premjerai. Dabar dar per anksti.

– Ne, čia nieko bendro su „Pavojingaisiais". Tai susiję su tavimi. Tavo praeitimi.

– Ar ne apie tai aš ką tik sutikau pasišnekėti su žurnaliste?

– Ne, Frenkai, turiu omenyje tavo *praeitį*. Laida vadinasi „Įtariamieji".

– Apie ką čia?

– Vis pamirštu, kad tu kino genijus, bet užsispyrusiai nesidomi televizija. Tai laida apie nusikaltimus. Kažkas panašaus į kriminalines žinias. Laidos tikslas – atkurti senas bylas ir padėti žmonėms, kuriuos palietė tie nusikaltimai. Tu buvai susijęs su Siuzanos Dempsi byla, ir jie norėtų, kad dalyvautum naujoje laidoje.

Nustėręs Frenkas nusisuko ir pažvelgė pro langą. Kada žmonės liausis sieję jį su tuo siaubingu įvykiu?

– Tai jie nori pasikalbėti su manimi apie Siuzaną Dempsi?

Klarensas linktelėjo.

– Atrodo, tarsi nebūčiau apie tai pakankamai pripasakojęs policijai, advokatams ir kino bendrovės vadovams, – jie, beje, *buvo nusprendę manęs atsisakyti...* Viskas, ką tada dariau, tai kalbėjau apie tą prakeiktą įvykį. Ir štai aš vėl ten pat.

– Frenkai, laukiau tinkamos akimirkos pasišnekėti su tavimi apie tą laišką. Prodiuserė Lorė Moran kažin kaip gavo mano telefono numerį. Šiandien ji skambino jau du kartus. Jei nori, galiu pasakyti, kad montuoji „Pavojinguosius" ir esi pernelyg

užsiėmęs. Galime net iš naujo nufilmuoti keletą vaizdų Paryžiuje, jei norėtum tapti visiškai nepasiekiamas.

Iš Klarenso kelnių kišenės pasigirdo tyli popstiliaus daina. Jis išsitraukė mobilųjį telefoną ir pažvelgė į ekraną.

– Vėl ji. Prodiuserė.

– Atsiliepk.

– Esi tikras?

– Ar pasakiau neužtikrintai?

– Klarensas, – atsiliepė jis.

Frenkas visko pasiekė pasikliaudamas nuojauta. Visada. Išgirdęs, kad padėjėjas išpyškino standartinį sakinį „Perduosiu ponui Parkeriui jūsų žinutę", jis ištiesė ranką. Klarensas papurtė galvą, bet Frenkas primygtinai pasilenkė į priekį.

Klarensas darė kaip palieptas ir padavė Frenkui telefoną, prieš tai išreiškęs nepasitenkinimą garsiu atodūsiu.

– Kuo galėčiau padėti, ponia Moran?

– Pirmiausia, dėkoju, kad sutikote pasikalbėti. Žinau, kad esate užsiėmęs.

Moters balsas buvo draugiškas, bet dalykiškas. Toliau ji paaiškino laidos pobūdį. Ką tik išklausęs Klarenso paaiškinimo, jis gerai perprato „nusikaltimo atkūrimo" principą.

– Norėjau įsitikinti, kad gavote mano laišką, kuriuo kviečiu papasakoti savo įvykių versiją. Mes prisiderinsime prie jūsų darbotvarkės. Atvyksime į Los Andželą ar bet kur, kur jums patogu. O jeigu dėl kokių nors priežasčių jaučiatės nemaloniai, kalbėdamas apie savo sąsajas su Siuzana, tuomet, žinoma, laidoje informuosime žiūrovus, kad atsisakėte duoti interviu.

Klarensas apkaltino Frenką, kad šis nieko nenutuokia apie televiziją, tačiau jis buvo pramogų pasaulio žinovas ir žinojo, kad moteris blefuoja. Ar kas nors žiūrėtų laidą apie „Pelenės mirtį", jeigu jis joje nedalyvautų? Jei dabar padės ragelį, ar tai sustabdys laidos kūrimą, šiam net nespėjus įsibėgėti? Galbūt. Tačiau jeigu jie kurs laidą be jo, jis negalės niekaip kontroliuoti to, kaip bus pavaizduotas. Jie gali įrašyti jį pačiame įtariamųjų – kaip

teigiama laidos pavadinime – sąrašo viršuje. Dabar mažiausiai reikia, kad kino žiūrovai boikotuotų jo filmą ir nepirktų bilietų.

– Apgailestauju, tačiau apie jūsų laišką sužinojau prieš kelias minutes. Kitaip būčiau susisiekęs su jumis gerokai anksčiau, ponia Moran. Ir – taip – aš rasiu laiko jūsų laidai.

Kitoje stalo pusėje sėdinčio Klarenso akys iššoko ant kaktos.

– Ar jau kalbėjote su Madisona Mejer?

– Tikimės, kad visi reikiami liudytojai dalyvaus laidoje.

Prodiuserė neketino atskleisti visų kortų.

– Jei Madisonos būdas labai nepasikeitė nuo tada, kai paskutinį kartą bendravome, jumis dėtas, pasirodyčiau prie jos durų su filmavimo komanda. Niekas taip nedžiugina bedarbės aktorės, kaip buvimas dėmesio centre.

Atrodė, Klarensas tuoj pašoks iš kėdės.

– Visas smulkmenas suderinkite su Klarensu, – pasakė Frenkas. – Jis peržiūrės darbotvarkę ir su jumis susisieks.

Jis atsisveikino ir grąžino telefoną Klarensui.

– Ar man atidėlioti susitikimą tol, kol ji supras, kad nieko nebus? – paklausė jis.

– Ne. Pasirūpink, kad susitikimas įvyktų. Noriu, kad susitiktume Los Andžele. Ketinu dalyvauti tokiomis pat sąlygomis kaip kiti.

– Frenkai, tai prasta...

– Aš jau apsisprendžiau, Klarensai, bet ačiū.

Kai Klarensas išėjo, Frenkas dar kartą gurkštelėjo viskio. Taip, jis pasiekė aukštumų pasikliaudamas nuojauta, tačiau dar ir todėl, kad mokėjo meistriškai valdyti pasakojimą. Nuojauta kuždėjo, kad šitas televizijos pasakojimas apie Siuzaną Dempsi tebus dar viena istorija, kurią jis pakreips norima linkme.

Talija laukė koridoriuje. Ji stebėjo, kaip iš buto išėjo vyro padėjėjas.

Ji ir Frenkas susituokė prieš dešimtį metų. Ji vis dar prisiminė, kaip paskambino tėvams į Ohają pranešti apie sužadėtuves. Manė, kad jie apsidžiaugs – baigėsi nuolatinės atrankos į antraeilius vaidmenis ir reklamas. Jiems nebereikės jaudintis

dėl dukters, kuri viena gyvena nutriušusiame butuke viename iš daugiabučių prie Glaselo parko. Ji išteka už pasiturinčio, sėkmės lydimo, garsaus režisieriaus. Tačiau jos tėtis tik paklausė:

– Ar jis kartais nesusijęs su tos merginos nužudymu?

Talija girdėjo, kaip jos vyras kalbėjosi su Klarensu ir ta moterimi iš televizijos, todėl suvokė, kad nepavyks pakeisti jo nuomonės.

Ji tiesiog stovėjo ir sukiojo vestuvinį žiedą aplink pirštą, žiūrėdama, kaip išnyksta ir vėl pasirodo trijų karatų deimantas. Jautė, kad tai didelė klaida, bet nieko negalėjo padaryti.

10

Kai šeštos linijos metro traukinys sustojo įprastinėje stotelėje – Devyniasdešimt šeštosios ir Leksingtono sankryžoje, – Lorė pasijuto pavargusi. Pakilusi laiptais į gatvę, spaudžiant naujiems juodiems „Stuart Weizman" aukštakulniams, pasijuto be galo dėkinga už tai, kad gali važiuoti metro be baimės, kaip visi normalūs žmonės. Prieš metus būtų nedrįsusi to daryti.

Ji nebeskenavo kiekvieno praeivio veido minioje, ieškodama vyriškio mėlynomis akimis. Tai buvo vienintelis bruožas, kurį jos sūnus Timis galėjo įvardyti apie vyrą, nušovusį jo tėvą, įrėmus pistoletą tiesiai jam į kaktą, matant sūnui. Pagyvenusi moteris nugirdo žudiką sakant: „Timi, pasakyk savo mamai, kad dabar jos eilė! Paskui tavo."

Penkerius metus ji baiminosi, kad vyras, vadinamas Mėlynakiu, suras ją ir Timį ir juos nužudys, kaip ir žadėjęs. Jau beveik metai, kaip Mėlynakį nušovė policija, šiam bandant įgyvendinti savo siaubingą planą. Ne visos Lorės baimės mirė kartu su juo, tačiau su kiekviena diena ji jautėsi vis geriau.

Jos butas buvo vos už dviejų kvartalų, Devyniasdešimt ketvirtojoje gatvėje. Ji įėjo į savo namą, pasuko link pašto dėžučių ir lifto ir draugiškai pamojo durininkui, kuris paprastai dirbdavo šiokiadienių vakarais: „Sveikas, Ronai."

Priėjusi buto duris, iš pradžių atrakino viršutinę spyną, tada apatinę, įtaisytą durų rankenoje, o įžengusi vidun jas abi iškart užrakino. Nusispyrė aukštakulnius, o laiškus, rankinę ir lagaminėlį su dokumentais padėjo ant stalelio prieškambaryje. Paskui

nusimetė ir švystelėjo ant viršaus švarkelį. Vėliau suras laiko sudėlioti viską į vietas.

Buvo ilga diena.

Pasuko tiesiai į virtuvę, iš šaldytuvo išėmė jau atkimštą butelį „Sauvignon Blanc“ ir prisipylė taurę.

– Timi! – šūktelėjo.

Nurijo gurkšnelį ir iškart pajuto, kaip maloniai apleidžia per dieną susikaupusi įtampa. Buvo viena tų dienų, kai neužtenka laiko pavalgyti, atsigerti vandens ar pasitikrinti elektroninio pašto. Na, bent jau sunkus darbas atsipirko. Naujosios „Įtariamųjų“ bylos – „Pelenės mirties“ – reikalai pamažu stoja į vietas.

– Timi? Girdi mane? Ar senelis jau leido tau žaisti kompiuteriu?

Nuo tada, kai buvo nužudytas Gregas, Lorės tėvas Leo Farlėjus padėjo jai prižiūrėti sūnų tarsi antras tėtis. Timiui jau devyneri. Daugiau nei pusę gyvenimo jis praleido tik su mama ir seneliu.

Ji neįsivaizdavo, kaip jai pavyktų dirbti visu etatu, jei ne tėčio pagalba. Jis gyveno vos už vieno kvartalo nuo jų. Jis kasdien nuvesdavo Timį į Šv. Dovydo mokyklą Aštuoniasdešimt trečiojoje gatvėje ir pasiimdavo iš jos, ir būdavo su juo, kol Lorė grįždavo iš darbo. Ji buvo labai dėkinga, todėl nepriekaištaudavo, kai senelis palepindavo Timį ledais prieš vakarienę arba vaizdo žaidimais, šiam dar neparuošus pamokų.

Lorė staiga suvokė, kad bute mirtina tyla. Negirdėti, kad jos tėtis aiškintų Timiui matematikos uždavinį ar kad Timis prašytų jį dar kartą pasakoti apie dienas, kai senelis dirbo Niujorko policijos departamente: „Papasakok, kaip valtimi gaudei nusikaltėlį Centriniame parke“ arba „Papasakok, kaip Vest Saido greitkelyje pabėgo policijos arklys“. Jokių filmukų ar žaidimų garsų iš Timio planšetės.

Tyla.

– Timi?! Tėti?!

Ji šovė iš virtuvės tokiu greičiu, kad visiškai pamiršo apie taurę rankoje. Baltas vynas šliūkštelėjo ant marmurinių grindų. Ji

nutapsėjo šlapiomis grindimis ir drėgnomis pėdomis atbėgo į svetainę. Priminė sau, kad Mėlynakis nebegyvas. Jie saugūs. Tačiau kur jos sūnus? Kur tėtis?

Jie jau turėjo būti grįžę. Koridoriumi ji nuskubėjo į darbo kambarį. Tėvas žvelgė į ją iš patogaus odinio krėslo. Kojas buvo užsikėlęs ant pufo.

– Labas, Lore. Kas atsitiko?

– Norėjau pasimankštinti, – atsakė Lorė, pažvelgusi į sofą, ant kurios susirangęs gulėjo Timis su knyga rankose.

– Per futbolo treniruotę visai nusivarė nuo kojų, – paaiškino Leo. – Knapsėjo visą kelią iš mokyklos. Žinojau, kad iškart užmigs, vos padės galvą ant pagalvės.

Jis pažvelgė į laikrodį:

– Oho, eina antra valanda. Turbūt neužmigs pusę nakties. Atleisk, Lore.

– Ne, viskas gerai. Aš tik...

– Ei, – tarė jis, – tu balta kaip popierius. Kas atsitiko?

– Aš... Aš tiesiog...

– Tu išsigandai.

– Taip. Tik truputį.

– Viskas gerai.

Jis pasilenkė į priekį, paėmė ją už rankos ir tvirtai spustelėjo.

Nors ji ir važinėjo metro lyg niekur nieko, kaip kiti miestiečiai, vis tiek nesijautė tokia kaip visi. Kada ji pagaliau atsigaus?

– Timis sakė, kad norėtų indiško maisto, – pasakė tėtis. – Ar esi girdėjusi apie devynmetį, kuris mėgtų avieną kario padaže?

Išgirdęs balsus, Timis pabudo. Pašoko ir stipriai apkabino mamą. Į ją žvelgė didžiulės, išraiškingos, rudos akys ilgomis blakstienomis. Ji pasilenkė, kad būtų arčiau sūnaus. Jo galvelė dar buvo šilta ir kvepėjo miegu. Jai nereikėjo vyno taurės, kad pasijustų sugrįžusi namo.

Po trijų valandų Timio namų darbai buvo padaryti, vakarienės likučiai sudėti į šaldytuvą, o Timis, pasimėgavęs savo tradiciniu „vidurnakčio užkandžiu", saldžiai miegojo.

Lorė grįžo prie stalo, kur Leo buvo bebaigiąs antrą kavos puodelį.

– Ačiū tau, tėti, – paprastai pasakė.

– Kad užsakiau maisto į namus?

– Ne, už viską. Už kiekvieną dieną.

– Eik jau, Lore. Žinai, kad tai geriausias darbas per visą mano gyvenimą. Dabar sakyk, ar man tik pasirodė, ar šį vakarą mudu su Timiu buvome ne vieninteliai, kurie jautėsi pavargę? Kartais pagalvoju, kad jus iš tikrųjų sieja tas keistas ryšys.

Vos gimus Timiui, Lorė buvo tikra, kad ją ir sūnų sieja kažkoks nepaaiškinamas ryšys, kuriam palaikyti nereikia nei žodžių, nei prisilietimų. Kartais ji pabusdavo vidury nakties su nerimu širdyje, bet aplink būdavo tylu ramu. Tačiau visuomet, praėjus kelioms sekundėms, pasigirsdavo kūdikio verkšlenimas. Net ir šįvakar, grįždama namo, ji užsimanė indiško maisto – vištienos „tikka masala" padaže.

– Žinoma, kad sieja, – šypsodamasi atsakė Lorė. – Aš žinau, kaip yra. Visada. Ir tu žinai – šįvakar pastebėjai, kad aš truputį pavargusi. Daugiau nei truputį. Buvo ilga diena.

Ji papasakojo apie Breto Jango sąlygas dėl „Pelenės mirties" kitai „Įtariamųjų" laidai, taip pat apie skambutį Frenkui Parkeriui.

– Ar iš pokalbio pasirodė, kad jis žudikas? – paklausė Leo.

– Tai tu įkalei man į galvą, kad šalčiausi, žiauriausi nusikaltėliai gali atrodyti patys žaviausi.

Jis tylėjo.

– Tėti, žinau, kad nerimauji dėl manęs.

– Aišku, nerimauju. Tu taip pat sunerimai dėl manęs ir Timio, kai parėjai namo. Gal Mėlynakio ir nebėra, bet tavo laidos scenarijus sudaro puikias sąlygas kas kartą atsidurti vienoje patalpoje su žudiku.

– Nereikia man to priminti. Tačiau su manimi visuomet yra Džeris ir Greisė. Ir filmavimo komanda. Su manimi visada kas nors yra. Gali būti, kad darbe esu saugesnė nei vaikščiodama gatvėmis.

– *O, dabar tikrai mane nuraminai.*

– Aš visiškai saugi, tėti. Frenkas Parkeris padarė stulbinamą karjerą. Jis nekvailas. Net jei jis nužudė Siuzaną Dempsi, jis tikrai nieko man nedarys, kad neišsiduotų.

– Na, man būtų ramiau, jei su tavimi darbe visą laiką būtų Aleksas. *Ar jis ves laidą?*

– Laikau kumščius, kad jis sutiktų, bet Aleksas užsiima advokato praktika. Jam nereikia dar vieno darbo, juolab televizijoje.

– Tai tik oficiali versija, ir tu tai žinai. Kuo dažniau jis pasirodo per televiziją, tuo daugiau susirenka klientų.

– Na, *tikiuosi, jis sutiks,* – pasakė *Lorė ir* paskubomis pridūrė: – Ne tik todėl, kad nepritrūktų darbo, bet ir todėl, kad praėjusioje laidoje dirbo puikiai.

– Ir todėl, kad jums patinka būti kartu.

– Detektyvo uoslės neapgausi, tiesa?

Ji nusišypsojo ir patapšnojo jam per kelį, atidėdama pokalbį ateičiai.

– Šiandien Frenkas Parkeris pasiūlė šį tą įdomaus. Pasakė, kad geriausias būdas įkalbėti Madisoną Mejer dalyvauti laidoje, yra atvykti pas ją į namus su filmavimo grupe.

– Logiška. Tas pats, kaip pamojuoti *adata narkomanui* panosėje. Sakei, kad jos karjera nejuda iš vietos. Kai supras, kaip greitai vėl gali atsidurti dėmesio centre, nesugebės atsisakyti.

– Be to, tai Los Andželas, – garsiai mąstė Lorė. – Galėčiau labai pigiai suburti filmavimo komandą. Jei dalyvaus Madisona, Parkeris ir Siuzanos mama, esu tikra, kad Bretas palaimins projektą.

Ji paėmė telefoną nuo kavos stalelio ir išsiuntė Greisei ir Džeriui žinutes su tekstu: „Pasiimkite drabužių šiltam orui. Ryt iš ryto šaunam į Los Andželą."

Kitą dieną visa komanda atvyko į Los Andželą. Nuomojamą automobilį vairavo Lorė. Sustojo privažiavusi namą, pažymėtą adresu, kurį buvo įvedusi į GPS sistemą. Džeris ir nedidelė filmavimo komanda – tik garso operatorius ir du vaizdo operatoriai, nešini dviem filmavimo kameromis, – išlipo iš automobilio.

– Ar viskas gerai? – paklausė Greisė. – Atrodai sunerimusi.

Kartais net perbėgdavo šiurpas pagalvojus, kaip puikiai Greisė ją permato. Jie atvyko neįspėję, paskutiniu žinomu Madisonos Mejer adresu, ir dabar Lorė ėmė abejoti, ar tai gera mintis.

Bus kaip bus, pagalvojo. Juk tai laida apie tikrus žmones. Kartais tenka rizikuoti.

– Viskas gerai, – atsakė ji ir išjungė variklį. – Tik norėjau įsitikinti, kad atvykome teisingu adresu.

– Ne Beverli Hilsas, tiesa? – įvertino Greisė.

Namas buvo nedidukas, mėlyni sienų dažai kur ne kur apsilaupę. Žolė atrodė, tarsi būtų nepjauta gerą mėnesį. Seni gėlių vazonai buvo pilni žemių, bet be augalų.

Lorė pirmoji nužingsniavo durų link, Greisė ir Džeris nusekė iš paskos, o nuo jų neatsiliko filmavimo komanda. Ji paspaudė durų skambutį, paskui paspaudė dar kartą, ir tik tada pastebėjo ranką raudonai lakuotais nagais, atitraukiančią gretimo lango užuolaidas. Po poros minučių duris atidarė pati Madisona Mejer. Sprendžiant iš ką tik padažytų lūpų (tokios spalvos kaip nagai), Madisona spėjo greitai pasidažyti, prieš įsileisdama nelauktus svečius.

– Madisona, mano vardas Lorė Moran. Esu Fišerio Bleiko studijos prodiuserė. Noriu pasiūlyti jums dalyvauti laidoje, kurią žiūri apie dešimt milijonų žiūrovų.

Namas buvo ankštas ir netvarkingas. Svetainėje visur mėtėsi žurnalai: ant sofos, ant kavos stalelio, ant grindų, o prie televizoriaus pūpsojo visas jų kalnas. Dauguma buvo pigūs paskalų žurnalai su tokiomis antraštėmis kaip „Kuo jie vilkėjo šį vakarą?“ ar „Spėkite, kuri pora netrukus išsiskirs“. Dvi siauros knygų

lentynos prie durų buvo nukrautos visokiais niekučiais, primenančiais apie trumpalaikę aktorės karjerą. Per vidurį puikavosi statulėlė, gauta už pirmąjį vaidmenį, kurį jai davė Frenkas Parkeris, kai Siuzana nepasirodė atrankoje, – tai buvo ne „Oskaras“, o „Nepriklausomos sielos“ kino apdovanojimas, bet vis tiek žadėjo sėkmingą ateitį. Gerai pasiskaičiusi prieš atvykdama, Lorė žinojo, kad po pirmojo pripažinimo Madisonos karjera, deja, pradėjo ristis žemyn.

– Ar gavote laišką, kurį jums siunčiau, panele Mejer?

– Rodos, kad ne. Nors gal ir gavau, tik norėjau pažiūrėti, ar jūs rimtai, – pasakė ji ir apsimestinai droviai nusišypsojo.

Lorė irgi nusišypsojo:

– Na, laikykite mūsų apsilankymą rimtumo ženklu.

Tuomet ji pristatė Greisę ir Džerį, jie abu paspaudė Madisonai ranką.

– Ar esate girdėjusi apie laidą „Įtariamieji“?

– O taip, – atsakė Madisona. – Mačiau praėjusiais metais. Net pajuokavau, kad netrukus turėtų pasirodyti laida apie mano draugę iš universiteto. Jūs tikriausiai dėl to ir atvažiavote?

– Turbūt žinote, – pasakė Lorė, – kad žmonės spėlioja, ar savo parodymais jūs nepridengėte Frenko Parkerio. Sakėte, jog buvote su juo jo namuose tuo metu, kai žuvo Siuzana.

Madisona prasižiojo kažką sakyti, bet staiga susičiaupė ir lėtai linktelėjo. Žiūrėdama į Madisoną, sėdinčią priešais, Lorė pastebėjo, kad jos grožis dar neišblėsęs. Šviesūs plaukai – ilgi ir žvilgantys, iš širdelės formos veido žvelgia skvarbios žalios akys, oda – skaisti ir lygi. Tačiau Lorė įžvelgė ir laiko paliktas žymes, ir Madisonos pastangas jį sustabdyti. Išdavikiška tamsiai ruda plaukų prie šaknų spalva rodė, kad laikas apsilankyti pas kirpėją. Kakta atrodė nenatūraliai lygi, skruostai ir lūpos – paputlintos sintetiniais užpildais. Ji vis dar buvo nuostabaus grožio moteris, bet Lorei šmėkštelėjo mintis, kad be visų tų grožio pramonės įsikišimų Madisona atrodytų dar geriau.

– Taip, – atsakė Madisona, – žmonės vis dar spėlioja.

– Nieko į tai neatsakysite? – spaudė Lorė.

– Ar aš pirmas žmogus, kurio klausiate? Jūsų laiškas nebuvo labai asmeniškas. Tikriausiai tokį patį išsiuntėte dar keletui žmonių.

– A, tai vis dėlto *prisimenate* laišką, – pasakė Lorė ir kilstelėjo antakį. – Jūs teisi, išsiuntėme ir kitiems. Stengiamės pritraukti kuo daug žmonių, pažinojusių auką...

– Kokių žmonių? Kas jau sutiko dalyvauti?

Lorė nematė reikalo slėpti tiesą nuo Madisonos.

– Siuzanos mama. Kita Siuzanos kambario draugė Nikolė Meling atrodo susidomėjusi. Ir Frenkas Parkeris.

Vos išgirdus režisieriaus vardą, žalios Madisonos akys suspindo.

– Spėju, kad jūsų šou moka nemažus pinigus.

– Žinoma. Galbūt ne tiek, kiek kino bendrovė moka už filmą, bet, manau, atlygis jūsų nenuvils.

Lorė žinojo, kad jau dešimtmetį Madisona nebuvo sulaukusi nė vieno pasiūlymo iš kino kūrėjų.

– Tuomet mano agentas jums paskambins ir aptars sąlygas. Iki tol aš nieko nesakysiu priešais kamerą. O jūs, – kreipėsi tiesiai į du vyrus su kameromis, – kai pradėsite filmuoti, atsiminkite, mano geroji pusė – kairė. Ir jokio foninio apšvietimo – jis mane sendina.

Žingsniuodama link nuomoto furgono, Lorė šypsojosi. Madisona Mejer vaidino sunkiai pasiekiamą, tačiau jau elgėsi kaip tikra žvaigždė filmavimo aikštelėje.

11

Kai kurie žmonės linkę prisirišti.

Tik ne Madisona. Kur jau, Madisona net nebuvo jos tikras vardas. Jos tikras vardas ir pavardė buvo Meredita Moris. Senamadiška, tiesa? Iš tokio vardo net mielo trumpinio nepadarysi. Mėgino vadintis Mere, bet kas nors vis primindavo Merę Popins. Paskui bandė trumpinį Reda, bet jai per daug patiko vardo ir pavardės pirmųjų raidžių aliteracija, todėl, įstojusi į Kalifornijos universitetą ir tuo nuraminusi tėvus, galiausiai pasivadino Madisona Mejer ir pasiryžo tapti dar vienu Holivudo atradimu.

Įvairiuose gyvenimo etapuose ji buvo vegetarė, turėjo ginklą, buvo liberalių pažiūrų, vėliau tapo konservatore, tada vėl liberale. Tris kartus ištekėjo ir išsiskyrė. Susitikinėjo su aktoriais, bankininkais, teisininkais, padavėjais ir net ūkininku. Madisona nuolat keitėsi. Vienintelis pastovus dalykas jos gyvenime buvo troškimas tapti žvaigžde.

Kaip Madisonai magėjo nuolat ieškoti savęs, taip Kitui Ratneriui buvo svarbu laikytis senų įpročių. Net studijų laikais jis mielai flirtuodavo, šokdavo ir kartais ištrūkdavo pasismaginti su Madisona ir kitomis merginomis. Tačiau visada – visada – grįždavo pas savo mylimąją Siuzaną. Jis buvo savaip – keistai – ištikimas kaip vyras, slapčia vedęs dvi moteris ir teigiantis, kad vienintelė jo kaltė yra ta, jog per daug myli abi savo žmonas, kad nuviltų atskleisdamas tiesą.

Kaip kadaise Madisona buvo tikra, jog Kitas niekada nepaliks savo draugės, su kuria susitikinėja nuo mokyklos laikų, taip dabar ji buvo tikra, kad ras jį seniai pamėgtoje vietoje – įžymybių lankomame bare „Teddy's", viešbučio „Roosevelt" pirmajame aukšte. Jis net sėdėjo tame pačiame minkštasuolyje kaip prieš šešis mėnesius, kai paskutinį kartą jį matė. Kitui Ratneriui įpročiai buvo tokie svarbūs, kad galėjai pavadinti jį „lietaus žmogumi". Ji net manė žinanti, kokį skaidrų skystį įžiūri jo taurėje.

– Leisk, atspėsiu, – tarė ji, užuot pasisveikinusi, – tekila „Patron Silver" su ledukais.

Jis plačiai nusišypsojo. Praėjo dvidešimt metų, bet, išvydus jo šypseną, jos kūnu vis dar perbėgdavo šiurpuliukai.

– Nea, – atsakė jis, barškindamas ledukais taurėje. – Šitas baras man labai patinka, bet jau seniai geriu tik gazuotą vandenį. Iš čia keliausiu tiesiai į sporto klubą.

Prieš kelerius metus, Kitui besimėgaujant sėkminga karjera televizijoje, Madisona matė jo interviu, kuriame šis pabrėžė savo atsidavimą fizinės sveikatos stiprinimui, savanorystei ir savo geradarei Bažnyčiai. Atrodė, kad tai eilinis viešųjų ryšių triukas, bet štai – jis sėdi savo mėgstamiausiame bare ir siurbčioja mineralinį vandenį.

– Vis dar mėgini įtikinti pasaulį, kad pasikeitei? – paklausė ji.

– Švarus kūnas – ramus protas.

Ji pamojo padavėjai ir užsisakė martinio su agurkų sultimis.

– Pagal mano standartus, degtinė – gana švarus gėrimas.

– Kad jau prabilome apie standartus, – paerzino Kitas, – kaip tau pavyko prasmukti pro apsaugą?

Suvaidinus „Grožio karalystėje", pirmame svarbiame Frenko Parkerio filme, Madisonos žvaigždė sužibo anksčiau nei Kito. Tačiau jo karjera nepasibaigė vos prasidėjusi, kaip jos. Ak, jei tik būtų žinojęs, kaip giliai smigo jo kandi pastaba. Tikra tiesa, Madisona įkišo apsaugininkui dvidešimt dolerių, kad šis ją įleistų.

– Žinojau, kad rasiu tave čia, – atšovė ji.

– Vadinasi, tai ne atsitiktinumas?

Akivaizdu, Kitas jautė, kad ji jam vis dar neabejinga. Madisona prisiminė pirmą kartą, kai jie susitiko. Ji buvo universiteto pirmakursė, dalyvavo atviroje atrankoje į kažkokį siaubingą miuziklą pagal Džeksono Poloko* gyvenimą. Kitas dalyvavo atrankoje Poloko, o Madisona – menininko žmonos Li Krasner vaidmeniui gauti. Prisiminė, kaip sunkiai jiems sekėsi tramdyti prunkštimą, skaitant taip prastai suregztą dialogą. Galiausiai jie pratrūko juoku, ir atrankos vadovas pareiškė, kad jie abu „per gražūs šiam projektui". Iš atrankos jie patraukė tiesiai į netoliese esantį barą, kuriame Kitas pažinojo barmeną, mielai įpilsiantį jiems išgerti, nežiūrint amžiaus. Bučiuodamasi su Kitu, ji pirmą kartą paragavo viskio.

Ji net nežinojo, kad Kitas studijuoja universitete, kol nepamatė jo prekybos centre „Winston Plaza", susikibusio rankomis su šviesiaplauke mergina, jai pažįstama iš teatro istorijos paskaitų. Šviesiaplaukė, daili, panaši į Madisoną, tik natūralesnio grožio. Madisona užsispyrė tučtuojau susidraugauti su Siuzana Dempsi ir netrukus sužinojo, kad studijuoti ji atvyko kartu su savo mokyklos laikų vaikinu. Kitui nepatiko naujausia jo merginos pažįstama, tačiau ką jis galėjo apie tai pasakyti?

Kitas nepaliko Siuzanos, tad Madisona susirado kitų vaikinų. Bet jie ir toliau retkarčiais susitikdavo. Kai antrame kurse Madisona surizikavo ir atsikraustė gyventi pas Siuzaną į bendrabučio kambarį, tai tik įkaitino jos ir Kito slaptus pasimatymus.

Viskas pasikeitė po Siuzanos mirties. Kitas nustojo skambinęs ir atrasdavo priežasčių nutraukti pokalbį, kai ji paskambindavo. Netrukus po to, kai baigėsi „Grožio karalystės" filmavimas, jį išmetė iš universiteto. Jis visiems gyrėsi, kad susirado puikų agentą, ir šis ruošia jam kelią į sėkmę. Tačiau sklido kalbos, kad po Siuzanos mirties jis vos laikėsi, ką jau kalbėti apie studijas ar aktoriaus karjerą. Jis tariamai atrado Jėzų. Sklandė ir kitų, ne tokių gražių gandų, kad jo atsitraukimas reiškė, jog yra kažkaip susijęs su Siuzanos mirtimi.

* Jackson Pollock (1912–1956) – žymus JAV dailininkas, abstraktaus ekspresionizmo atstovas.

Praėjus dvidešimčiai metų, galėjai aiškiai matyti, kad laikas buvo gailestingesnis jam nei Madisonai, kaip visuomet būna vyrams. Raukšlelės jo dailiame, prakauliame veide teikė dar daugiau žavesio. Tamsūs susitaršę plaukai, studijų laikais pelnę jam maištininko etiketę, dabar jo įvaizdžiui pridėjo tvirtumo ir patikimumo. Jis retkarčiais pasirodydavo valandos trukmės draminiame seriale kaip kviestinė žvaigždė, o praėjusiais metais net atliko nediduką vaidmenį nepriklausomame filme. Tačiau nuo to laiko, kai maždaug prieš ketverius metus kanalas nutraukė situacijų komediją, kurioje jis vaidino, kitų nuolatinių vaidmenų jis daugiau neturėjo. „Įtariamųjų" Kitui reikėjo ne mažiau nei jai.

– Ne atsitiktinumas, – patvirtino ji, kai padavėja atnešė jai gėrimą.

Madisona pasislinko arčiau ir nusišypsojo.

– O ne... Nors seniai nesimatėme, šitą žvilgsnį dar pamenu. Kažko iš manęs nori, – pasakė Kitas.

– Ar su tavim susisiekė televizijos prodiuserė Lorė Moran?

– O, į mane kreipiasi tiek *daug* prodiuserių, kad visų jų vardų neatsimenu.

Dabar šypsojosi Kitas. Jis buvo toks pat nevykęs artistas kaip anksčiau, toks pat nepaprastai žavus, nevykęs artistas.

– Ji iš laidos „Įtariamieji", – pasakė Madisona. – Kitą laidą jie nori skirti Siuzanos nužudymui. Turėjo su tavim susisiekti.

Jis pažvelgė kažkur į tolį ir gurkštelėjo vandens. Prabilus lengvabūdiškas tonas buvo dingęs:

– Nenoriu turėti nieko bendro su ta laida. Kokia prasmė atkurti tai, kas įvyko taip seniai? Ar jie tikrai tai to imsis?

– Atrodo, taip.

– Ar žinai, kas dar dalyvaus?

– Siuzanos mama Rouzmerė. Nikolė, kad ir kur ji būtų. Girdėjau, kad dabar jos pavardė Meling. Ir žmogus, kuriuo, manau, susidomėsi, – Frenkas Parkeris.

Sužinojęs, kad Madisonai atiteko vaidmuo „Grožio karalystėje", Kitas pasirodė prie jos bendrabučio durų. Buvo girtas ir

šaukė: „Kaip tu galėjai?! Tas žmogus nužudė mano Siuzaną, ir visi tai žino! Tu tesi jos kopija, tik pigesnė ir prastesnė!"

Tai vienintelis kartas, kai jis ją pravirkdė.

– Stebiuosi, kad, be Rouzmerės, dar kažkas sutiko dalyvauti, – pasakė jis.

– Na, aš tikrai dalyvausiu. Jei gudriai sužaisime, tai padės mums abiem. Tą laidą žiūri milijonai. Tai brangus eterio laikas.

Ji nutylėjo savo viltis įtikinti Frenką Parkerį skirti jai vaidmenį kitame projekte.

– Pasvarstysiu. Ar tai viskas?

– Kitai, viskas, ko man riekia, tai tavo žodis.

– Ir koks gi tai žodis? Paslaptingas, stebuklingas žodis? – Į veidą grįžo žaisminga šypsena.

– Aš rimtai, – tarė ji. – Niekam negalima sužinoti apie mus.

– Madisona, tai vyko prieš dvidešimt metų. Mes dar buvome vaikai. Ar tikrai manai, jog kažkam rūpės, kad mes kartais susitikdavome pasiglamžyti?

Ar jam tai tiek tereiškė?

– Aišku, kad rūpės. Ji buvo „tobuloji Siuzana": protinga, talentinga, žodžiu, geriausių savybių rinkinys. O aš... Kaip tu ten sakei? Antra pagal grožį, tik *pigesnė* ir *prastesnė*. Juk žinai, kad prodiuseriai vaizduos Nikolę kaip gerą, ištikimą draugę, o aš būsiu piktoji konkurentė, dramų karalienė.

Madisona žinojo, kad Siuzanos ir Nikolės draugystė nebuvo tokia tobula, kokią ją piešė žiniasklaida po Siuzanos mirties.

– Vis dar yra žmonių, rašančių internete, jog aš nužudžiau Siuzaną ar bent jau sumelavau, kad patvirtinčiau išgalvotą Frenko Parkerio alibi ir gaučiau vaidmenį „Grožio karalystėje". Jei visi sužinos, kad slapčia tryniausi su šventosios Siuzanos vaikinu, tikrai pagalvos, kad tai mano darbas.

– Gal ir tavo.

Ji negalėjo suprasti, ar jis ją erzina, ar kalba rimtai.

– O gal tavo, – puolė Madisona, – kaip visada manė jos tėvai. Prastai atrodys, jei išlįs tavo romaniūkštis su jos kambario drauge.

– Abipusė žala, – pasakė jis, žiopsodamas į tuščią stiklinę, kurią sukiojo rankoje.

– Tai duodi žodį?

– Duodu, – atsakė jis ir pirštu parodė į ją. – Tarp mūsų niekada nieko nebuvo. Pamiršk visus mūsų jaukius pasisėdėjimus. Šią paslaptį nusinešime į kapus.

12

Madisonai išėjus, Kitas iš džinsų kišenės išsitraukė mobilųjį telefoną ir perbėgo akimis asmenis, kuriems skambina dažniausiai, tuomet vieną jų spustelėjo – DŠ. Labai nedaug žmonių turėjo šį telefono numerį. Kitas gavo jį prieš penkerius metus, po penkiolikos metų atsidavimo ir tarnystės. Tuo metu jo karjera buvo pačioje viršūnėje. Jis tikėjo, kad užsitarnavo šią privilegiją pusantro dešimtmečio trukusia ištikimybe, o ne trumpalaike prošvaiste karjeroje ar su ja atkeliavusia finansine sėkme.

– Klausau, – atsiliepė balsas.

Praėjus šitiek metų, Kitas vis dar manė, kad tai pats keisčiausias balsas, kokį yra girdėjęs. Plonytis tarsi vaiko, tačiau kupinas absoliutaus pasitikėjimo ir savitvardos.

– Turiu daugiau informacijos apie televizijos laidą, kurią minėjau.

– Na?

– Atrodo, jie nusprendė ją kurti. Mano žiniomis, dalyvaus visi: Frenkas Parkeris, Siuzanos motina, Madisona Mejer ir Nikolė.

– Nikolė? Esi tikras?

Kai šaltinis – Madisona, ar gali būti tikras? Ta moteris pasirengusi meluoti, vogti ir apsimetinėti, – gal net nužudyti, – kad gautų, ko nori. Argi ne tuo ji kadaise jį patraukė? Ji buvo paslaptinga ir pavojinga – visiška Siuzanos priešingybė. Tačiau net matydamas jos pastangas manipuliuoti juo ir tai, kad susirado jį

„Teddy's" bare, Kitas tikėjo, kai ji sakė tiesą, jog visi sutiko dalyvauti laidoje.

– Beveik tikras, – atsakė jis, sumaniai pridėjęs žodį „beveik". Tokio svarbaus telefono numerio negausi, jei mėgsti nutylėti bent trupinėlį tiesos.

– Ar sužinojai dar ką nors apie Nikolę? – paklausė balsas.

– Dabar jos pavardė, atrodo, Meling. Tai viskas, ką žinau.

Balsas trumpam nutilo, paskui tarė:

– Bus geriau, jei dalyvausi.

Kitas baiminosi, kad Martinas tai pasakys. Gavęs honorarą už dalyvavimą laidoje, Kitas atriektų dalį jo Bažnyčiai, ką jau kalbėti apie Bažnyčios reputaciją, kurią Kitas pagerintų, grįžęs į eterį. Jis priminė sau, kad Bažnyčia visą dėmesį skiria lėšų rinkimui, taip įgyvendindama savo misiją padėti vargstantiems, bet vis tiek nenorėjo dalyvauti laidoje.

– Siuzanos motina visada įtarinėjo mane. Galiu tik įsivaizduoti, ko ji apie mane pripasakos. O apie savo tikėjimą esu ne kartą kalbėjęs viešumoje. Jei dalyvausiu laidoje, tai gali pakenkti Bažnyčios įvaizdžiui.

– Tu aktorius. Apžavėk prodiuserius. Ir nedelsdamas pranešk, jei sužinosi dar ką nors apie Nikolę.

– Ji dingusi kaip į vandenį jau dvidešimt metų. Iš kur toks smalsumas?

– Leisk man pačiam rūpintis savo priešais.

Pokalbiui pasibaigus, Kitas Ratneris apsidžiaugė, kad niekada netapo šio žmogaus, su kuriuo ką tik kalbėjosi, priešu. Padarys viską, kad taip ir liktų.

13

Už daugiau nei penkių šimtų kilometrų, žemutiniame San Fransiske, suskambo Stivo Romano mobilusis. Ekrane pasirodė skambinančiojo inicialai – DŠ.

Stivas jautė, kad šypsosi. Nurodymas vykti į Bėjų reiškė, kad juo pasitikima, tačiau Stivui buvo gaila, kad negali matytis su Martinu Kolinsu. Gal Bažnyčia paprašys jo grįžti į Los Andželą. O gal Martinas vyks šiaurėn, į dar vieną didelį Bažnyčios narių sambūrį.

– Stivas Romanas, – atsiliepė.

Stivas, kaip Stivas Makvinas*. Romanas, kaip romėnų gladiatorius.

– Viskas gerai?

Skambindamas telefonu Martinas niekada neprisistatydavo. Nereikėjo – visi, bent kartą girdėję Martiną, skaitantį pamokslą, įsidėmėdavo jo išskirtinį balsą. Stivas pirmą kartą išgirdo Martino balsą prieš penkiolika metų viename Vestvudo tatuiruočių salone, ten vykusiame Bažnyčios narių susibūrime, į kurį Stivą pakvietė draugas. Nuo to laiko jis išklausė šimtus Martino pamokslų: sakomų gyvai, įrašytų garsajuostėse, paskui kompaktinėse plokštelėse, o dabar – tiesiogiai transliuojamų internetu.

Visus tuos metus Stivas atkakliai artėjo link rato centro. „Dievo šaukliai" vartojo rato metaforą Bažnyčios narių santykiams

* Terence Steven „Steve" MacQueen (1930–1980) – legendinis JAV aktorius, dažnai vaidinęs „blogiukus" ir pats atlikdavęs kaskadininkų triukus.

nusakyti. Hierarchijos čia nebuvo. Martinas buvo ne viršūnėje, o centre. O iš centro sklido Dievo žodis.

– Taip, – atsakė Stivas. – Kaip visuomet, dėkoju už galimybę.

Kai Martinas nusprendė išplėsti savo Bažnyčią už pietų Kalifornijos, jis atsiuntė Stivą čia. Nors Stivui gerokai mielesni Pietų Kalifornijos saulė ir spindesys nei rūškanas ir vėjuotas San Fransisko Bėjus, jis vis tiek – kaip visuomet – išreiškė dėkingumą DŠ. Bažnyčia surado jam vieno kambario butą Marketo gatvėje ir įdarbino namų signalizacijas diegiančioje įmonėje „Keepsafe"*.

Labiausiai jis jautėsi dėkingas už savo naują gyvenimą. Jis nebevartojo narkotikų. Nebeskriaudė žmonių. Su Martino Kolinso ir DŠ pagalba leidosi į savęs paieškas, tarnaudamas Dievui ir padėdamas žmonėms. Net pakeitė išvaizdą. Iki apsilankymo tatuiruočių salone tą vakarą jis tebuvo išstypęs jaunuolis ilgais, dažniausiai neplautais plaukais. O dabar kasdien padarydavo po šimtą pritūpimų ir atsispaudimų. Sveikai maitinosi. Plaukus kirpo labai trumpai. Buvo lieknas, tvirtas ir švarus.

– Ko nors norėtumėte? – pasiteiravo Stivas.

Jis laikė save privačiu „Dievo šauklių" tyrėju. Rinko kompromituojančią informaciją apie buvusius Bažnyčios narius, mėginančius apjuodinti DŠ. Paprastai jis nepastebėtas įsigaudavo į jų – „Keepsafe" klientų – namus. Kai Martiną pasiekė gandas, kad federalinis prokuroras domisi bažnyčios finansais, Stivas sekė teisininką, kol išsiaiškino, jog šis yra neištikimas žmonai. Stivas nesužinojo, kaip Martinas išvengė nemalonumų, tačiau vos padavė jam fotografijas – prokuroro neištikimybės įrodymus, – kalbos apie federalinį tyrimą nutilo.

Kartais jo užduotys, atliekamos DŠ nurodymu, būdavo nelegalios, tačiau ir Martinas, ir Stivas žvelgė į tai kaip į būtiną auką norint kontroliuoti žmones, mėginančius pakenkti Bažnyčiai ir jos geriems darbams.

– Taip. Man reikia, kad stebėtum vieną žmogų. Ir perduotum žinutę, kai ateis laikas.

---

* Būk saugus (*angl.*).

Išgirdus, kaip Martinas taria žodžius „perduotum žinutę“, Stivui pašiurpo oda. Jis užsimerkė ir pagalvojo: „Prašau, tik ne tai.“

Jis priėmė savo dabartinį gyvenimą tokį, koks buvo: su ankštu butu prie judrios gatvės mieste, kuriame nieko nepažinojo, nes dabar jis buvo nepalyginti geresnis žmogus nei tas, koks buvo laikais, kai sprendimus priimdavo pats. Jau daugelį metų jis nebuvo pakėlęs rankos prieš jokį gyvą padarą. Kas bus, jei teks tai padaryti ir jam tai patiks? Bet tuomet priminė sau, kad *Aukščiausiojo „Dievo šauklio“ sprendimais abejoti nevalia.*

– Padarysiu viską, ko reikia.

14

Nikolės Meling automobilio navigacijos sistema rodė, kad, privažiavus Aukso Vartų tiltą, bus likusi mažiau nei valanda kelio iki Palo Alto. Žinoma, navigacija neatsižvelgė į eismo intensyvumą. Nikolė dar kartą įstrigo automobilių spūstyje, šįkart kirsdama Dalio Sitį.

Žvelgė pro langą į nesibaigiančias eiles vienodų namų, susigrūdusių šlaite prie greitkelio I-280. Kaip ten kažkas dainavo apie šitą priemiestį? „Mažos dėžutės ant šlaito, visos vienodos, visos pigios ir prastos."

Staiga Nikolei šmėstelėjo prisiminimas apie save pačią, kai buvo septyniolikos. Ji peršoko penktą klasę, todėl mokyklą baigė septyniolikos, metais jaunesnė už kitus abiturientus, tačiau mokslo atžvilgiu keleriais metais juos lenkė. Ją priėmė visos aukštosios mokyklos, į kurias padavė prašymus: Harvardas, Prinstonas, Stanfordas – visos. Tačiau tėvai buvo įkliuvę pajamų burbule – pernelyg pasiturintys, kad gautų finansinę paramą, bet uždirbantys per mažai, kad išgalėtų sumokėti už dukters mokslus. Iš pradžių buvo nuspręsta leisti Nikolę į Kalifornijos universitetą Berklyje, tačiau neturkus juos pasiekė laiškas su žinia, kad visos vietos studentų bendrabučiuose jau užimtos. Jai tektų nuomotis butą.

Važiuodama galvojo apie tai, kaip meldė tėvo ją išleisti, o laiškas iš universiteto, it koks atstūmimo ženklas, gulėjo šalia ant virtuvės stalo.

– Tėti, man pavyks. Vis tiek visą laiką sėdėsiu paskaitose arba bibliotekoje. Man tereikės pačiai pareiti namo iš universiteto miestelio, kartą per dieną. Kelios minutės, ir aš vietoje. Mieste pilna saugos pareigūnų, kurie palydi namo, jeigu jau sutemę.

Tėvas tik sėdėjo ir šakute suko spagečius, nežiūrėdamas dukrai į akis.

– Nike, tu per jauna. Tu dar maža mergaitė. O ten *Berklis*.

Miesto pavadinimą ištarė taip, tarsi jis būtų karo niokojamame krašte kitame pusrutulyje, o ne už šešių valandų kelio nuo jų namų Irvine.

– Mama, prašau, paaiškink jam. Aš nė karto nesu prisidirbusi. Paklauskite mano mokytojų. Aš visada darau tai, ką liepia. Laikausi visų taisyklių. Manimi galima pasitikėti.

Motina tarškino indais kriauklėje, bet net iš profilio buvo matyti, kad lūpos kietai sučiauptos.

– Suprantame, Nike. Bet mūsų nebus šalia. Ir tavo mokytojų nebus. Nieko nebus šalia, kas galėtų nustatyti tau taisykles.

Tik Nikolei pravirkus motina užsuko vandenį ir atsisėdo prie stalo. Tada suėmė dukrą už rankų.

– Mes tave pažįstame, Nikole. Pažįstu tave geriau nei pati save, nes tu mano vaikas. Mes negalime tau leisti *pasiklysti*.

Nikolė prisiminė, kaip pažvelgė į tėvą, tikėdamasi kokio nors paaiškinimo, tačiau jis tik linktelėjo, pritardamas tvirtam motinos pareiškimui, ir toliau suko makaronus.

Tuo metu Nikolė nesuprato, ką jos tėvai turėjo omenyje, tačiau netrukus paaiškėjo, kad jie išties gerai pažinojo savo vienturtę. Ne tik jų šeimos pajamos buvo it burbulas; septyniolikmetė Nikolė irgi gyveno tarsi burbule, uždarame nuo likusio pasaulio: jos protas buvo aštrus, tačiau asmenybė – dar nesusiformavusi. Tėvai baiminosi, kad ji pasiklys galimybių gausoje.

Į dabartį ją grąžino automobilio signalas. Pamačiusi priešais atsivėrusį tuščią kelio ruožą, ji draugiškai pamojavo jai pyptelėjusiam vairuotojui ir pajudėjo į priekį.

Pagal navigacijos duomenis, jos dar laukė apie penkiasdešimt kilometrų. Dvaito Kuko ji nematė nuo studijų laikų, tačiau ne kartą skaitė apie jį laikraštyje. Kaip ir visi Jungtinėse Valstijose.

Prabėgus ištisai valandai, Nikolė pastatė automobilį sausakimšoje aikštelėje Technologijų slėnyje. Žvilgančius pastatus stiklo sienomis juosė pievelės; žolė buvo tokios ryškios spalvos, kad galėjai pamanyti, jog nudažyta. Virš durų į pagrindinį pastatą puikavosi didžiulis, purpurinis bendrovės pavadinimas REACH*.

Jauna moteris, sėdinti prie didžiulio, glotnaus balto stalo vestibiulyje, turėjo po auskarą kairiojoje nosies šnervėje ir dešiniajame antakyje. Nikolė atsispyrė pagundai paklausti, ar ji nesijaučia taip, tarsi jos veidas būtų persikreipęs.

– Nikolė Hanter, atvykau susitikti su ponu Kuku. Esu susitarusi.

Kai skambino susitarti dėl susitikimo, turbūt pirmą kartą per pastaruosius aštuoniolika metų prisistatė mergautine pavarde. Tačiau vis tiek nebuvo tikra, kad Dvaitas ją prisimena.

Nikolė pažinojo nemažai žmonių, palaikančių ryšius su studijų laikų draugais. Jos kaimynė Dženė studijavo Niujorke, tačiau kasmet organizuodavo nedidelius bendrakursių, gyvenančių Bėjuje, susibūrimus. Nikolė turėjo ir tokių pažįstamų, kurie savo feisbuko paskyrose su buvusiais bendrakursiais dalijosi bendromis nuotraukomis ir prisiminimais.

Žinoma, Nikolė negalėjo rizikuoti susikurdama feisbuko paskyrą. Tai būtų sugriovę visas jos pastangas pradėti gyvenimą nuo pradžių, su nauja pavarde, naujame mieste.

Tačiau, net ir esant ypatingoms aplinkybėms, Nikolė vis tiek nebūtų palaikiusi ryšių su būriu bendrakursių. Nes, tiesą sakant, studijuodama KULA ji neturėjo draugų, išskyrus Siuzaną. Jai be galo pasisekė, kad buvo paskirta į vieną kambarį su ta

* Ryšys (*angl.*).

mergina – žmogumi, kuris ja rūpinosi. Jautėsi laimėjusi kambario draugų loterijoje.

Pirmame kurse bendrabučio kambaryje jos gyveno dviese. Tuomet antrame kurse Siuzana atsivedė Madisoną, bendrakursę aktorę iš Teatro katedros, nes trise galėjo gauti geresnį kambarį.

Su Dvaitu Kuku Nikolė susipažino irgi per Siuzaną. O pasibaigus vasarai po antro kurso jis įkūrė savo bendrovę REACH.

– Nikole!

Išgirdusi savo vardą, ji pakėlė galvą. Vestibiulis buvo suprojektuotas atrijaus principu: tai buvo aukšta, atvira erdvė, skrodžianti visus tris aukštus iki pat stiklinių lubų. Dvaitas žvelgė į ją iš apskritos laiptų aikštelės. Nusileidęs į pirmą aukštą, jis nedrąsiai nusišypsojo:

– Tu visai nepasikeitei.

– Tu taip pat, – atsakė ji, nors tiesa buvo kiek kitokia.

Jo veidas buvo pasikeitęs – blyškesnis, pilnesnis. Plaukai pradėję retėti.

Tačiau drabužiai buvo tokie, kokius ji prisiminė: mėlyni džinsai aukštu juosmeniu ir laisvoki marškinėliai trumpomis rankovėmis su užrašu „Atari"*, jie jau buvo išėję iš mados jiems įstojus į universitetą. Nikolė apstulbo pamačiusi jo nepakitusias manieras: nervingas žvilgsnis ir pernelyg dažnas mirksėjimas atrodė keistai dar Dvaito paauglystėje, tačiau dabar, kai šis suaugo ir tapo kone milijardieriumi, visa tai dar smarkiau krito į akis.

Jis nusivedė Nikolę pro auskaruotą registratorę ilgu koridoriumi su daugybe kabinetų iš abiejų pusių. Dauguma darbuotojų buvo jaunesni nei trisdešimties ir sėdėjo apsižergę didelius pripučiamus kamuolius, o ne ant įprastinių biuro kėdžių. Jis atidarė duris koridoriaus gale, ir jie įžengė į vidinį kiemą. Keturi žmonės žaidė krepšinį šalia esančioje aikštelėje.

---

* „Atari" – JAV prekių ženklas ir įmonė, gaminusi žaidimų automatus, vaizdo žaidimų konsoles bei namų kompiuterius, išpopuliarėjusi XX a. 8–9 dešimtmečiuose.

Nepasiūlęs jai atsisėsti, Dvaitas pirmasis klestelėjo į šezlongą. Ji pasekė jo pavyzdžiu, suprasdama, kad jis nesistengė jos įžeisti.

– Sakei, kad nori pasikalbėti apie Siuzaną.

Vėlgi ji nė kiek neįsižeidė dėl tiesmukumo. Nors Dvaitas pagrįstai laikomas Silicio slėnio karaliumi, Nikolė aiškiai matė, kad viduje jis tebėra tas pats drovus vaikis, dirbęs su Siuzana universiteto kompiuterių laboratorijoje.

Jis be jokių emocijų išklausė Nikolės pasakojimo apie laidą „Įtariamieji", sprendimą tirti Siuzanos bylą ir pasiūlymą prisidėti.

– Ar gavai prodiuserės laišką? – paklausė Nikolė.

Jis papurtė galvą.

– Kai Siuzanos žmogžudystė pavirto pasakojimu apie Holivudą, visi, atrodo, pamiršo, kad ji buvo talentinga programuotoja. Nemanau, kad prodiuseriai žino, jog pažinojome vienas kitą.

Studijų laikais Nikolė ne kartą ėjo į susitikimus trise – ji, Siuzana ir Dvaitas, – kol suprato, kad Siuzana žaidžia Kupidoną ir mėgina supiršti savo laboratorijos partnerį su pirmakurse kambario drauge. Viena vertus, toks bandymas buvo logiškas: ir Dvaitas, ir Nikolė gerokai lenkė visus kitus aukštu intelektu. Dabar, kai Nikolė žvelgė į tai iš laiko perspektyvos, turėjo pripažinti, kad jie abu buvo tikri keistuoliai. Jie buvo tarsi Siuzanos projektai – ji mėgino iškrapštyti juos iš savo pačių susikurto kiauto. Dvaitas rado paguodą kompiuteriuose, o Nikolė... Na, tos gyvenimo atkarpos ji visiškai nenorėjo prisiminti.

Vos po dviejų tokių susitikimų Nikolė suprato esminį skirtumą tarp savęs ir Dvaito. Jos keistumas buvo trumpalaikis. Ji buvo jauna, užaugusi šeimoje, kuri ją nuo visko saugojo, ir pernelyg besistengianti nepriekaištingai atlikti užduotis, bet nemokanti mąstyti savarankiškai. Jai tereikėjo rasti savo kelią. Na o Dvaito „savitumas" buvo kur kas gilesnis. Šiais laikais jam greičiausiai nustatytų kurį nors iš autizmo spektro sutrikimų.

Tuo metu Nikolė laikė save kur kas patrauklesniu laimikiu. Tačiau dar nebuvo skausmingai patyrusi, koks pavojingas gali būti jaunos, protingos moters troškimas rasti savo kelią.

– Dėl to ir atvažiavau, Dvaitai. Norėčiau papasakoti laidos rengėjams apie tavo ir Siuzanos draugystę. Apie tai, kad ji buvo ne tik gražuolė ir būsima aktorė.

Dvaitas žiūrėjo kažkur pro jos veidą, nes tikriausiai jau žinojo, kad žmonės kalbėdamiesi taip elgiasi. Tačiau tikro ryšio tarp jų nebuvo.

– Žinoma. Siuzana visada buvo man labai gera. Rūpinosi manimi. Man pasisekė, kad mūsų laboratoriniams darbams vadovavo tas pats dėstytojas, kitaip nebūčiau su ja susipažinęs.

Kitaip tariant, jis jautėsi kaip ir Nikolė – tarsi būtų laimėjęs loterijoje didžiausią prizą.

– Tai galiu pranešti Lorei Moran, kad dalyvausi laidoje? Ir pasirodysi priešais kameras?

Jis dar kartą linktelėjo:

– Padėsiu, kuo galėsiu. Padarysiu dėl Siuzanos viską. Ar paprašyti ir Hatavėjaus?

– Hatavėjaus?

– Ričardo Hatavėjaus, mūsų dėstytojo. Jo dėka susipažinau su Siuzana.

– O, nepagalvojau apie jį. Ar jis vis dar dėsto? Ar palaikai su juo ryšį?

– Jis metė darbą universitete, bet mes tikrai palaikome ryšį. Jis dirba čia, REACH.

– Turbūt keista, kai tau dirba buvęs dėstytojas.

– Jis daugiau partneris nei darbuotojas. Buvo su manimi nuo pat pradžių. Esu tikras, kad sutiks pagelbėti ir dalyvaus laidoje.

Nikolė pagalvojo, kad Dvaitui tikriausiai ramiau, kai su juo dirba universiteto laikų autoritetas, žmogus, kurį jis pažinojo iki tapdamas dvidešimtmečiu milijonieriumi, kurio nuotrauka puikuojasi žurnalo „Wired"* viršelyje.

– Žinoma, – tarė ji, – būtų puiku.

Ji jautėsi truputį kalta, kad įtraukė į visa tai Dvaitą Kuką. Jis vadovavo REACH, technologijų bendrovei, dešimtajame

* „Wired" – JAV leidžiamas mėnesinis žurnalas apie naujausias technologijas, ekonomiką ir politiką.

dešimtmetyje tapusiai pripažintu namų ūkio prekės ženklu, pakeitusiu žmonių supratimą apie informacijos paiešką internete. Ji net nenumanė, prie kokių projektų bendrovė dirba dabar, tačiau, sprendžiant iš visko, Dvaitas tebėra vienas stipriausių technologijų rinkos žaidėjų.

Kaip tik dėl to Nikolė ir atvyko į Palo Altą. Frenkas Parkeris tapo žinomu režisieriumi, o Dvaitas irgi buvo žvaigždė, tik kitos srities. Kuo daugiau įžymybių dalyvaus kuriant laidą, tuo mažiau *eterio laiko liks aukos kambario draugei, metusiai universitetą* po antro kurso, pasikeitusiai pavardę ir niekada negrįžusiai į Los Andželą.

Įsėdusi į automobilį, Nikolė iš rankinės išsitraukė telefoną, Lorės Moran laišką ir surinko jos numerį.

– Ponia Moran, jums skambina Nikolė Meling. Rašėte man dėl mano kambario draugės, Siuzanos Dempsi.

– Taip, – atsakė Lorė.

Fone sučežėjo plastikinis maišelis ir Nikolė pamanė, kad bus pagavusi prodiuserę užkandžiaujančią.

– Prašau, kreipkitės į mane Lore. Labai džiaugiuosi, kad paskambinote. Ar esate mačiusi laidą „Įtariamieji“?

– Taip, – patvirtino Nikolė.

– Kaip jau žinote, mūsų laidos pavadinimas nurodo, kad kalbiname žmones, kurie tebėra laikomi įtariamaisiais neištirtose bylose. Akivaizdu, kad jūsų niekas neįtarinėja, bet jūs ir Siuzanos motina papasakosite žiūrovams, kokia iš tikrųjų buvo Siuzana. Ji buvo daugiau nei daili mergina, trokštanti tapti aktore. Ji nebuvo Pelenė.

Dabar Nikolė suprato, kodėl Siuzanos mama taip pasitikėjo šia prodiusere.

– Jei manote, kad jūsų laida padės vėl atkreipti dėmesį į Siuzanos bylą, su mielu noru prisidėsiu.

– Nuostabu.

– Tikiuosi, nesupyksite, kad leidau sau susisiekti su dar vienu Siuzanos draugu iš universiteto laikų.

Ji trumpai nupasakojo kompiuterių laboratorijoje užsimezgusią draugystę, siejusią Dvaitą Kuką ir Siuzaną, ir informavo, kad Dvaitas sutiko dalyvauti laidoje. Sprendžiant iš prodiuserės balso, ji labai apsidžiaugė. Nikolė to ir tikėjosi.

Sukdama iš aikštelės, Nikolė pažvelgė į užpakalinio vaizdo veidrodėlį ir pajuto užplūstant pasididžiavimą Dvaitu Kuku. *Siuzanos mirtis tapo didžiuliu iššūkiu visiems, kurie ją pažinojo.* Ir Nikolė, ir Kitas Ratneris metė studijas. Rouzmerė buvo pasakojusi, kad ištisus metus vos sugebėdavo pakilti iš lovos.

Tačiau Dvaitui kažkaip pavyko po viso to sukurti kai ką nepaprasto. Ji svarstė, ar išskirtinis Dvaito būdas padėjo jam nukreipti skausmą naudinga kryptimi, nors to nepavyko padaryti kitiems.

Nikolė buvo paskendusi giliai mintyse, todėl nepastebėjo balkšvo pikapo, pasukusio iš aikštelės paskui ją.

15

Dvaitas Kukas uždarė ir užrakino savo kabineto duris. Ši patalpa buvo įrengta toliau nuo kitų REACH darbuotojų kabinetų. Jam taip labiau patiko.

Dvaitas jautė, kad visi tie jaunuoliai jį nuolat stebi, norėdami kuo geriau pažinti išstypusį, ilgakojį milijardierių, kuris rengiasi kaip paauglys, tačiau jį persekioja keli garsūs supermodeliai. Darbuotojai manė, kad Dvaito kabinetas įrengtas atokiau dėl to, kad jis nenori būti trukdomas. Tačiau tiesa ta, kad Dvaitas nebūtų sugebėjęs deramai vadovauti verslui, jei pernelyg artimai bendrautų su pavaldiniais.

Dar mokydamasis vidurinėje mokykloje Dvaitas suprato, kad yra kitoks nei visi. Jis išsiskyrė iš kitų ne tiek keistu elgesiu, kiek *reakcijomis* į žmones. Atrodė, kad balsus jis girdi garsiau, judesius mato raiškesnius ir greitesnius, o kiekvienas rankos spustelėjimas ar apkabinimas sujaudina jį giliau nei kitus. Kai kurių žmonių – tiesą sakant, daugumos žmonių – jam paprasčiausiai buvo *per daug.*

Kai jis mokėsi devintoje klasėje, mokykla paskyrė jam specialią mokymo programą, nes kilo įtarimų, kad Dvaitas kenčia nuo kurio nors iš autizmo spektro sutrikimų, nors oficialios diagnozės niekas nenustatė. Jis ir toliau vaikščiojo į tas pačias pamokas, ir toliau užimdavo aukščiausią vietą geriausiai besimokančiųjų sąraše, tačiau mokytojai su juo elgėsi kitaip – stovėdavo atokiau, kalbėdavo lėčiau. Jam prilipdė etiketę.

Paskutinę mokslo metų dieną jis pareiškė tėvams, kad pabėgs iš namų, jeigu jie jam neleis pereiti į kitą mokyklą. Jokių išskirtinių sąlygų, jokių etikečių. Nes, nors Dvaitas ir buvo kitoks nei visi, perskaitęs galybę knygų apie autizmą, Aspergerio sindromą, dėmesio trūkumo sutrikimą bei aktyvumo ir dėmesio sutrikimą, jis suprato, kad šios diagnozės jam netinka. Visi šie sutrikimai pasižymi emocinio ryšio trūkumu. Dvaito manymu, jo atvejis priešingas. Jis jausdavo tokį gilų ryšį su kitu žmogumi, kad vos galėdavo pakelti tą pojūtį.

Pavyzdžiui, šios dienos susitikimas su Nikole. Jis prisivertė ramiai sėdėti priešais ją, netyčia neprisiliesti prie jos. Buvo nelengva išlaikyti žvilgsnį, nes, per ilgai užsižiūrėjęs jai į akis, Dvaitas būtų apsipylęs ašaromis. Ji buvo gyvas, alsuojantis, ryškus prisiminimas apie Siuzaną. Jis negalėjo į ją žiūrėti vėl neišgyvendamas to veriančio skausmo, kuris perskrodė suvokus, kad Siuzana geranoriškai mėgina supiršti jį su Nikole. Nejaugi Siuzana nenutuokė, kad jis ją myli?

Spustelėjo tarpo klavišą, ir ekranas nušvito. Retkarčiais klaidinga nuomonė apie jį išeidavo į naudą. Pavyzdžiui, dabar: fizinis atstumas tarp jo ir darbuotojų užtikrino, kad niekas netrukdys.

Atsidarė „Google" ir įrašė „Pelenės mirtis Siuzana Dempsi". Pyktelėjo, kad net jis dažniausiai naudojasi „Google" paieška. Jo bendrovė buvo šios srities pradininkė, parodžiusi žmonėms naują būdą, kaip ieškoti informacijos internete. Paskui atsirado „Google": šiek tiek patobulino pirminę idėją, sukūrė spalvingą logotipą ir juokingą pavadinimą, kurį lengva ištarti. Visa kita – technologijų pasaulio istorija.

Vis dėlto Dvaitas savo sėkme nesiskundė. Jau turėjo uždirbęs tiek pinigų, kad patogiai nugyventų dešimt gyvenimų.

Peržvelgė paieškos rezultatus. Neaptiko nieko naujo nuo to laiko, kai maždaug prieš metus paskutinį kartą tikrino, ar nėra pasikeitimų draugės nužudymo byloje.

Prisiminė, kaip sėdėjo prie kompiuterio prieš dvidešimt metų, gerai žinodamas esąs vienas iš maždaug dvidešimties pasaulio žmonių, gebančių susigaudyti sparčiai besikeičiančiame

virtualiame pasaulyje. Tais laikais žmonės žinias vis dar perduodavo *telefonu arba susitikdavo akis į akį. Policijos departamentas* atspausdindavo dokumentus popieriuje ir siųsdavo juos prokurorui. Dvaitas troško žūtbūt sužinoti viską apie Siuzanos nužudymo tyrimą: ką žino liudytojai, ką išsiaiškino policija. Tačiau tais laikais jo įgūdžiai mažai tegelbėjo, nes informacijos niekas nesaugodavo skaitmeniniu pavidalu.

Dabar kiekviena, net ir slapta, mintis palieka skaitmeninį pėdsaką, kurį galima atsekti. Tačiau jis – įkūrėjas, valdybos pirmininkas ir generalinis direktorius bendrovės, kurią žurnalas „Fortune" kasmet įtraukia į 500 stambiausių JAV bendrovių sąrašą, todėl įsilaužimas į privatų serverį ar svetimų elektroninių laiškų skaitymas būtų palaikytas rimtu nusikaltimu.

Dvaitas užsimerkė ir įsivaizdavo Siuzaną. Begalę kartų sėdėjo prie bendrabučio, tikėdamasis pamatyti ją, gyvenančią savo gyvenimą, visiškai kitokį nei tas, kuris siejo juos kompiuterių laboratorijoje. Ši televizijos laida yra retai pasitaikanti galimybė suburti visus įtariamuosius priešais kameras ir dar kartą juos apklausti. Frenkas Parkeris, žmogus, kuriam filmo sėkmė buvo svarbesnė nei Siuzanos mirtis. Madisona Mejer, niekada iš tikrųjų nemėgusi Siuzanos ir Nikolės. Kitas Ratneris, taip ir nesupratęs, kokia laimė turėti šalia tokią merginą kaip Siuzana.

Dalyvavimas laidoje yra nedidelė kaina. Jis žinos kur kas daugiau nei laidos prodiuseriai. Dvaitas apsisuko ratu savo biuro kėde ir sutraškino krumpliais.

Laikas kibti į darbą.

16

Lorė dar kartą žvilgtelėjo į laikrodį kompiuterio ekrane. Be penkiolikos trys. Bretas Jangas jau turėtų būti grįžęs po pietų. Skambino jam vakar iš Los Andželo ir paliko balso pranešimą su visomis naujienomis, o šįryt išsiuntė elektroninį laišką, kuriame smulkiai išdėstė visus postūmius Siuzanos Dempsi bylos tyrime. Tačiau nesulaukė jokio atsakymo.

Lorė uždarė kabineto duris, atsipalaidavusi nusispyrė aukštakulnius ir prigulė ant baltos sofos prie lango. Kelionė į Los Andželą, kad užkluptų Madisoną Mejer nepasirengusią, padarė savo. Skrydis pirmyn atgal tą pačią dieną gerokai išvargino, tačiau būti toli nuo Timio buvo dar nemaloniau. Jautėsi neišsimiegojusi. Užsimerkė ir giliai atsiduso. Tereikia šiek tiek atsikvėpti.

Nė nepajuto, kaip mintimis paliko Rokfelerio centrą. Nuskriejo į kitą vietą kitame laike. Atpažino žaidimų aikštelę Penkioliktojoje gatvėje, žemutinėje miesto dalyje, kur seniau gyveno.

Mažulytis Timis, vos trejų metukų. Kojytės ištiestos į priekį it pagaliukai ir džiugus klyksmas:

– Yyyyyyy! Aukščiau, tėti, aukščiau!

Ji puikiai žinojo, kokia tai diena. Žinojo, kas netrukus įvyks, nors jos ten nebuvo ir savo akimis to nematė. Mintyse buvo peržiūrėjusi šią sceną tūkstančius kartų.

Gregas dar kartą stumteli sūpuokles, kuriose sėdi sūnus, ir stipriai atsidūsta, vaidindamas, kad nebeturi jėgų. Taip jis saugo sūnelį, kad šis nepakiltų per aukštai. Gregas – ligoninės

priimamojo gydytojas, todėl per gyvenimą prisižiūrėjo daugiau nei pakankamai mažų vaikų, susižeidusių siautulingai žaidžiant.

– Paskutinis kartas, – praneša jis. – Laikas namo, pas mamą. Paskutinis įspėjimas.

– Gydytojau! – pasigirsta balsas netoliese.

Paskutinį iš begalės kartų, kai rodydavo savo pasiaukojamą meilę sūnui, Gregas pasitraukia atokiau nuo Timio, mėgindamas nukreipti užpuoliko dėmesį nuo vaiko.

Pasigirsta šūvis.

– TĖTI!!!

Išgirdusi sūnaus klyksmą, Lorė staiga atsisėdo.

Uždėjusi ranką ant rankenos ir sustingusi tarpduryje, į ją spoksojo Greisė:

– Atleisk, nenorėjau tavęs išgąsdinti. Beldžiausi, bet nieko nepasakei.

– Viskas gerai, – atsakė Lorė, nors puikiai žinojo, kad nieko gero. Kada ji liausis sapnavusi košmarus?

– Tikriausiai užsnūdau. Skrydžiai pirmyn atgal mane pribaigė. Krūtinę nutvilkė skausmas, ištarus šiuos žodžius.

– Tikrai? Aš visą kelią miegojau ir jaučiuosi puikiai, – prisipažino Greisė.

Lorė atsispyrė pagundai sviesti pagalvę į Greisės neįmanomai aukštai sukeltus plaukus.

– Tuo ir skiriasi dvidešimt šešerių mergina nuo trisdešimt septynerių moters. Tiek jau to. Ar yra kokių naujienų?

– Skambino Bretas. Nori, kad užeitum.

Lorė perbraukė rankomis plaukus. Nieko nėra geriau, kaip susitikti su viršininku tiesiai po pokaičio miego.

– Atrodai puikiai, – tarė Greisė. – Sėkmės, Lore. Žinau, kaip smarkiai to nori.

17

Dženiferė, Breto sekretorė, rankos mostu parodė Lorei, kad praleidžia ją į viršininko šventovę. Tačiau, atidariusi kabineto duris, Bretą Lorė rado ne vieną. Nugara į duris vienoje iš svečiams skirtų kėdžių sėdėjo vyriškis.

– Tu pačiu laiku, – pareiškė Bretas ir atsistojo. – Pažvelk, kas mus aplankė.

Antrasis vyras taip pat atsistojo ir pasisuko su ja pasisveikinti. Tai buvo Aleksas Baklis. Buvęs krepšininkas, gerais dešimčia centimetrų aukštesnis už Bretą. Lorė nesimatė su juo beveik mėnesį. Jis atrodė žaviai, kaip visuomet. Nenuostabu, kad jis taip patinka teismo prisiekusiesiems ir televizijos žiūrovams. Ji nužvelgė jo tamsius, banguotus plaukus, tvirtą smakrą ir melsvai žalias akis, įrėmintas juodais akinių rėmeliais. Kiekviena jo išvaizdos detalė bylojo apie stiprybę ir patikimumą.

Lorė džiaugėsi, kad Bretas šiuo metu stovi Aleksui už nugaros ir nemato, kokiu žvilgsniu Aleksas žvelgia į ją. Jo žvilgsnis visuomet būna toks, kai ji pasirodo kambaryje. Nors jis tikrai džiaugėsi ją matydamas, jo žvilgsnyje buvo kruopelytė liūdesio ar sakytum ilgesio. Toks žvilgsnis vertė ją jaustis taip, tarsi reikėtų atsiprašyti – ir Grego už tai, kad kitas vyras puoselėjo jai jausmus, ir Alekso, kad negali, bent kol kas, atsakyti jam tuo pačiu.

Ji nukreipė žvilgsnį, kad nei Aleksas, nei Bretas neperskaitytų jos minčių.

– Kokia maloni staigmena, – šypsodamasi pasakė Lorė.

Tuomet ištiesė ranką pasisveikinti, bet Aleksas pasilenkė į priekį ir draugiškai ją apkabino.

Prieš sėsdamasi į tuščią kėdę priešais Breto darbo stalą, ji truktelėjo savo pieštuko formos sijoną, kad šis dengtų kelius.

– Lore, žinau, kad verčiau tave visą dieną nerimauti, bet norėjau įsitikinti, kad surinkau visus faktus apie tavo pasiūlymą, „Pelenės mirtį". Tavo elektroninis laiškas buvo labai naudingas. Tačiau jis taip pat rodo, kad laidos biudžetas peržengia visas ribas.

– Mūsų išlaidos tikrai nedidelės, palyginti su būsimomis pajamomis iš reklamos...

Bretas pakėlė ranką, duodamas ženklą nutilti.

– Man nereikia paskaitos apie ekonomiką. Tu nori paimti interviu iš žmonių, išsimėčiusių po visą Kaliforniją, kuri, beje, yra pati brangiausia valstija filmavimo darbams. Ką jau kalbėti apie tavo paskutinės akimirkos kelionę vakar vien tam, kad gautum Madisonos Mejer sutikimą.

Ji prasižiojo kažką sakyti, bet jo ranka vėl pakilo.

– Suprantu, triukas suveikė, šaunuolė. Noriu pasakyti, kad čia ne tas pats, kaip imti interviu iš kokio negyvėlio žmonos, meilužės ir verslo partnerio, gyvenančių Vestčesteryje. Tu šokinėsi iš universiteto miestelio į Holivudo kalvas, iš jų į Silicio slėnį ir dar bala žino kur. Tu neišlaikysi tokio žmogaus kaip Frenkas Parkeris, jei filmuosi kokio nusmurgusio viešbučio konferencijų salėje ir vaišinsi sumuštiniais su tunu iš to paties viešbučio virtuvės. Tau reikės prašmatnios vietos su visais patogumais, prie kurių pratusi Holivudo grietinėlė. Tu išleisi žvėriškus pinigus.

Šį kartą jis spėjo iškelti delną, jai dar nespėjus praverti burnos.

– Todėl aš ir norėjau pasikalbėti su Aleksu. Visi kritikai ir visos tikslinės grupės, kurias apklausėme, pasakė, kad būtent Alekso dalyvavimas nulėmė pirmosios laidos sėkmę.

– Suprantu, Bretai, bet Aleksas vadovauja teisės kontorai. Galbūt jis neturi laiko.

– Tas *jis*, apie kurį kalbi trečiu asmeniu, – nekantraudamas įsiterpė Bretas, – sėdi šalia tavęs ir – gera žinia – jau sutiko!

Aleksas atsikrenkštė ir tarė:

– Na taip, bet *jam* buvo pasakyta, kad tu reikalavai, kad *jis* dalyvautų.

Breto stilius. Padarys viską, kad gautų, ko nori.

– Dabar pats tinkamiausias laikas, – pareiškė Bretas. – Aleksas man ką tik papasakojo, kad jo laukė ilga byla, kurios nagrinėjimas užtruktų mažiausiai mėnesį, bet ją ką tik atšaukė. Kaip ten viskas buvo?

Lorė matė, kad Aleksas mieliau šnekėtųsi su ja viena, bet būtų buvę nemandagu nutraukti susitikimą su Bretu.

– Įtikinau prokurorą, kad mano vyrukas turi tvirtą alibi. Suradau saugos kamerų įrašą, kuris įrodo, jog tuo metu, kai tariamai nušovė priešininkų gaujos narį Brukline, jis iš tikrųjų sėdėjo svarbių asmenų salėje viename klube Čelsyje. Be to, telefono skambučių išklotinės rodo, kad pagrindinis liudytojas, teigęs, jog matė susišaudymą, tuo metu iš tikrųjų buvo Žemutiniame Ist Saide.

– Na štai, – tarė Bretas ir pabrėžtinai pliaukštelėjo į stalą. – Nenuostabu, kad šitas vyrukas gauna didelius pinigus. Nekantrauju pamatyti, kaip jis pakratys Frenką Parkerį. Tikiuosi, kad žudikas jis. Jau įsivaizduoju, kokie bus reitingai. Tau gali atitekti Pulicerio premija!

Lorė buvo tikra, kad niekas nedalija Pulicerio premijų televizijos realybės šou prodiuseriams.

Aleksas pakilo:

– Leisiu jums dviese viską aptarti. Jei Lorė norėtų, kad laidą vestų kas nors kitas...

– Ką čia kalbi, – pertraukė Bretas ir mostu pakvietė atsisėsti, – Lorė *negali atsidžiaugti.*

– Taip, – patvirtino Lorė, – tikrai džiaugiuosi.

Ji sakė tiesą. Aleksas tikrai įgudęs tardytojas. Taip pat ji žinojo, kad tėvas apsidžiaugs – turėjo tam savų priežasčių. Jis nuolat įkalbinėjo Lorę praleisti su Aleksu daugiau laiko.

– Tuomet viskas puiku, – pasakė Bretas. – O dabar pasiimk laisvą pusdienį atšvęsti geroms žinioms, o mudu su Aleksu

pratęsime diskusiją apie krepšinį. Beveik susiginčijome, kuri komanda pateks į ketvirtfinalį. Ir neįsižeisk, bet galėtum truputį susišukuoti ar ką. Matosi, kad kelionė į Los Andželą tave kaip reikiant nustekeno.

Aha, tik neįsižeisk.

18

Stivas Romanas žinojo, kad Martinui patinka, kai blogos žinios pranešamos greitai, tarsi nuplėštum pleistrą. Pastatęs savo pikapą aikštelėje pietų Markete, kurioje už parkavimą buvo sumokėjęs mėnesį į priekį, telefone surinko DŠ numerį.

– Na? – pasigirdo aukštas, bet griežtas balsas.

– Neįvyko nieko reikšmingo, – pranešė Stivas.

Vakarykštis pokalbis buvo sklandus: Stivas pranešė, kad sekamas asmuo buvo išvykęs iš namų tik dviem tikslais: į „Costco" žuvų turgų ir į sveikatingumo studiją pilateso treniruotei. O šiandienos žinią reikėjo pranešti kuo ramiau.

– Ji buvo išvykusi. Iš namų nuvažiavo tiesiai į kažkokios bendrovės... pavadinimu REACH, būstinę Palo Alte. Ten viskas taip... nežinau... šiuolaikiška.

– Tai kompiuterių bendrovė, – atsakė Martinas. – Gerai, kad pranešei. Toliau ją stebėk.

Stivas pajuto karštį, kylantį iš skrandžio aukštyn.

– Anąkart, kai skambinai ir sakei, kad reikės perduoti žinutę, kai ateis laikas... Ar man tą padaryti dabar?

Tik ne tai, galvojo Stivas, prašau, neversk manęs nieko žaloti. Nes gali būti, kad nebegalėsiu sustoti.

– Dar ne. Tiesiog stebėk ją. Toliau kasdien pranešk man, ką ji veikia. O svarbiausia – išsiaiškink, su kuo ji bendrauja.

Stivas visuomet žavėjosi aiškia Martino kalba. Dabar jis lengviau atsikvėpė, nes žinojo, kaip Martinas nemėgsta klausimų ir dvejonių. Atrodė, kad kiekvienam ištikimam Bažnyčios sekėjui

tenka po dešimt kritikų, abejojančių DŠ misija skleisti Dievo gerumą per pagalbą skurstantiems. Nors Stivą „Dievo šaukliai" įkvėpė kaip niekas kitas, cinikai prisigalvodavo baisiausių dalykų apie tai, kaip Bažnyčia renka lėšas. Į Bažnyčią buvo žiūrima tarsi pro didinamąjį stiklą, todėl Martinas buvo uždaras ir atsargus. Jis buvo visiškai atsidavęs Dievo žodžiui, todėl reikalavo, kad Bažnyčios sekėjai būtų ne mažiau atsidavę jam.

– Ar ji kelia grėsmę? – labai atsargiai parinkęs žodžius galiausiai paklausė Stivas.

– Ne, – užtikrintai atsakė Martinas. – Tačiau kėlė praeityje. Tegul tai lieka tarp mūsų.

Dabar Stivą nutvilkė kitoks karštis. Martinas įsileido jį dar giliau į DŠ ratą.

– Tegul tai lieka tarp mūsų, – pridūrė Martinas. – Buvau dar jaunas, per greitai pradėjau pasitikėti Nikole. O nederėjo. Ji vis dar yra, mažų mažiausiai, kliūtis mūsų kelyje skelbiant Dievo Žodį.

– Supratau, – tarė Stivas.

Tai ne iki galo paaiškino, kodėl jam tenka važinėti po visą Bėjų, bet tai jau šis tas. Kupinas naujų jėgų, Stivas įsiliejo į automobilių srautą I-280 greitkelyje.

19

Lorė jau dėjosi daiktus į rankinę, bet pasigirdo beldimas į duris, ir tarpduryje pasirodė Greisės galva.

– Ar rastum laiko svečiui? – droviai paklausė Greisė.

Lorei mažiausiai reikėjo svečių. Nors būtų apsiėjusi be Breto komentaro apie išvaizdą, teko pripažinti, kad viršininkas neklydo, pasiūlęs pasiimti laisvą pusdienį. Nuo tada, kai Rouzmerė Dempsi sutiko dalyvauti laidoje, Lorė dirbo be sustojimo. Viskas, ką reikėjo nuveikti šiandien, tai paskambinti Rouzmerei ir pranešti gerą žinią, kad studija oficialiai nusprendė imtis jos dukters bylos. Paskui ji tikėjosi grįžti namo laiku, kad pasitiktų Timį ir tėtį, parėjusius iš mokyklos.

– Atleisk, Greise, ar aš pamiršau kokį nors susitikimą?

Greisei už nugaros pasigirdo vyriškas balsas:

– Galiu užeiti kitą kartą.

Aleksas.

– Viskas gerai, Aleksai, – kuo ramesniu balsu pasakė Lorė. – Gali įeiti.

Kai Aleksas užėjo į kabinetą, Greisė jam už nugaros išpūtė akis ir pradėjo vėduotis rankomis. Veide pasirodė išraiška „na ir gražuolis!" Ji visada taip elgdavosi, būdama su Aleksu. Po to, kai filmuojant pirmąją „Įtariamųjų" laidą Mėlynakį nušovė policininkas, jam kėsinantis į Lorės gyvybę, Aleksas tučtuojau nubėgo pas ją su Timiu ir stipriai juos apkabino. Greisė ir visi kiti turbūt palaikė tai natūralia drąsaus vyro reakcija pavojaus akivaizdoje, tačiau nuo tos akimirkos Lorė jautė Alekso norą būti šalia tarsi karštį, skleidžiamą elektros lemputės.

Ji palaukė, kol išeidama Greisė uždarys kabineto duris, ir pasakė:

– Kai tu netoliese, Greisės intelekto koeficientas krenta mažiausiai penkiolika taškų.

– Jei tik mokėčiau taip paveikti prisiekusiuosius...

Ji mostu pasiūlė jam atsisėsti į sukamąją kėdę, o pati atsisėdo ant sofos priešais.

– Kaip laikaisi? – paklausė Lorė.

– Gerai. Daug dirbu. Skambinau tau porą kartų.

Ji linktelėjo ir nusišypsojo:

– Atleisk, mano laikas kažkur pradingsta. Būnu darbe arba su Timiu... Nepatikėsi, ko tas vaikas prisigalvoja. Kartais atrodo, kad turiu užsiregistruoti į susitikimą su savo sūnumi. Jis lanko karatė užsiėmimus. Ir, žinoma, futbolo treniruotes. Neseniai sužinojau, kad norėtų išmokti groti trimitu: jam labai patiko pučiamųjų orkestras, kai kartu su seneliu dalyvavo vienoje Policijos departamento šventėje. Dabar mano tėtis rodo jam vaizdo įrašus per „YouTube" su Luisu Armstrongu, Mailsu Deivisu, Vintonu Marsaliu ir Diziu Gilespiu. Timis spokso į ekraną, atkartoja jų judesius rankomis ir išpučia žandus kaip balionus. Pasirodo, yra toks daiktas kaip oro trimitas.

Ji truputį jaudinosi, todėl be perstojo plepėjo, jie abu tai suprato.

– Leo užsiminė apie trimito maniją. Per „Ranger's" komandos rungtynes praėjusią savaitę.

– Taip, žinoma.

Tą vakarą tėvas priminė jai, kad paskambintų Aleksui, nes šis kviečia juos visus vakarienės.

– Taigi, – tarė jis, sunerdamas rankas, – Bretas Jangas labai išradingas, tiesa? Prieš tau ateinant, pasakė man, kad tu manai, jog verta nagrinėti Siuzanos Dempsi bylą tik tuo atveju, jei aš sutiksiu būti laidos vedėjas.

– „Išradingas" – per švelniai pasakyta. Tačiau turiu pripažinti, kad tu tinkamiausias žmogus šiam darbui. Nemanau, kad Frenkas Parkeris bus linkęs atvirauti.

– Mačiau tavo veido išraišką, kai išvydai mane Breto kabinete. Jis nusprendė, su tavimi nepasitaręs. Nedalyvausiu, jei tu to nenori.

– Ne, aš tiesiog... – ji prisivertė kalbėti lėčiau ir parinkti tinkamus žodžius. – Aš visą dieną laukiau žinių iš Breto. Tad jei atrodžiau nustebusi, kai įžengiau į kabinetą, tai tik todėl, kad maniau rasianti jį vieną. Aš labai džiaugiuosi, kad sutikai. Ši byla man labai svarbi. Siuzana Dempsi buvo vos devyniolikos, kai ją nužudė. Jos motina praleido dvidešimt metų nežinioje. Ar gali įsivaizduoti, kaip jai sunku? Juk mirė jos vienintelis vaikas. Ir taip du dešimtmečius...

Turbūt tai kainavo dar daugiau kančių nei penkeri metai, kuriuos Lorė praleido spėliodama, kas nužudė jos vyrą. Vaiko netektis ją būtų sugniuždžiusi.

– Kaip tau tai pavyksta, Lore? – paklausė Aleksas. – Tave traukia šitos siaubingos, tragiškos istorijos. Ar niekada neužsimanai... na, nežinau... sukurti kokį nors pasimatymų šou arba laidą apie modelius?

– Turbūt yra moterų, kurios nusimano apie romantiškus santykius ir madą, o aš nusimanau apie likimus tokių žmonių kaip Rouzmerė Dempsi. – Ji liūdnai nusišypsojo: – Aleksai, aš nuoširdžiai tikiu, kad mūsų laida padeda žmonėms. Kartais susimąstau, kaip viskas būtų buvę, jeigu... – Ji nutilo, nepabaigusi minties.

– Jeigu kas nors būtų padėjęs tau taip, kaip „Įtariamieji" padeda kitiems.

Lorė linktelėjo.

– Ir tu tikrai neprieštarauji, kad aš dalyvausiu?

– Noriu, kad dalyvautum, – atsakė ji.

Dėl Rouzmerės, pagalvojo.

Ruošiant pirmąją „Įtariamųjų" laidą, Lorė pageidavo, kad ją vestų Aleksas, kuris turėjo neįtikėtiną sugebėjimą priversti liudytojus teismo salėje pasakyti viską, ką buvo prisiekę nutylėti. Jis buvo šių laikų Peris Meisonas*, tik kur kas gražesnis.

---

* JAV teisininko ir detektyvų rašytojo Erle'o Stanley'o Gardnerio (1889–1970) sukurtas personažas, baudžiamųjų bylų advokatas. Remiantis daugiau nei 80 romanų bei novelių su šiuo veikėju, buvo nufilmuoti keli televizijos serialai.

– Tuomet aš sutinku. O dabar papasakok viską, ką išsiaiškinai.

Lorė galėjo tiesiog paduoti jam užrašus, o pati eiti namo. Tačiau išklojo viską, ką žinojo, apie kiekvieną žmogų, prikalbintą dalyvauti laidoje, ir atsakė į visus Alekso klausimus kuo tiksliau. Ar policija nustatė tikslų Siuzanos nužudymo laiką? Ar, be Madisonos Mejer, dar kas nors paliudijo apie Frenko Parkerio buvimo vietą? Ar tvirtas Kito Ratnerio alibi?

Lorė vėl žavėjosi Alekso protu, veikiančiu lazerio tikslumu. Būtent taip bendraudami ir kartu ruošdamiesi pirmajai laidai apie universiteto baigimo iškilmių bylą jie pajuto vienas kitam trauką.

Laidos filmavimui pasibaigus, jų bendravimas nesiliovė, ir jie retkarčiais susitikdavo pavakarieniauti, arba Aleksas išsivesdavo ją su visa šeima į kokias nors sporto varžybas. Dabar jis grįžta į jos gyvenimą: jie kasdien matysis ir nuolat diskutuos apie žudiko motyvus, tokius kaip meilė, pavydas ar įsiūtis.

Ji giliai atsikvėpė, kad sustabdytų nesiliaujantį minčių srautą.

– Vadinasi, nuspręsta – galime ruoštis filmavimams. Man atrodo, aš jau pamiršau, kiek pastangų visa tai kainuoja. Kaip ten buvo, kad Bretas įkalbino tave sutikti?

– Žinai Bretą. Jis ilgai aiškino, kodėl esu geresnis už bet kurį kitą galimą laidos vedėją. Tavo viršininkas galvoja, kad į mano širdį galima patekti per ego.

– Pirmoji laida sulaukė didelės sėkmės, todėl šįkart studija padidino mūsų biudžetą. Labiau pasirūpinsime estetine laidos puse, tačiau didžiąją lėšų dalį nusprendžiau skirti informacijos rinkimui. Užuot sodinę kiekvieną dalyvį tiesiai prieš kamerą, daugiau pasiknaisiosime po jo gyvenimą. Taip pat norime surengti išankstinius interviu su visais, be kamerų. Tikiuosi, kad taip jie atsipalaiduos. Gal net pasakys ką nors, už ko galėsime užsikabinti.

– Advokatai dėl tų pačių priežasčių surenka su byla susijusių asmenų liudijimus. Ištraukia kuo daugiau informacijos prieš prasidedant teismo procesui, o lemiamą smūgį suduoda stebint prisiekusiesiems.

Ji nusišypsojo, jautėsi pamaloninta. Paskui pažvelgė į laikrodį.

– Turiu grįžti namo pas Timį. Be to, kaip sakė Bretas, kelionė mane kaip reikiant nustekeno. Jaučiuosi išsekusi.

– Na, tokia neatrodai.

Ji prisivertė nukreipti žvilgsnį nuo Alekso akių, tuomet pakilo nuo sofos ir išlydėjo jį iš kabineto. Šiuo metu jai svarbiausia jos šeima ir Siuzanos Dempsi istorija, kurią norėjo papasakoti pasauliui. Niekam kitam nebūtų užtekę laiko. Kol kas.

20

– Ko užsisakysi? – paklausė Lidija, tyrinėdama valgiaraštį. – Spėju, ką nors sveiko. Vis dar prisimenu tavo sveikuoliškus pirkinius, kuriuos anądien parsinešei namo.

Rouzmerei nepatiko, kad kaimynė vėl kalba apie jos maisto krepšių turinį. Tai jai priminė, kaip anądien ją suerzino šios moters landumas. Tačiau prisivertė nustumti susierzinimą šalin ir priminė sau, kodėl apskritai pietauja su šia moterimi: Lidija, Rouzmerės kaimynė, paslaugi ir geranoriška, o nuo to laiko, kai prieš beveik pusantrų metų atsikraustė į Kesl Krosingą, Rouzmerė nesusirado nė vieno naujo draugo.

Rouzmerė panoro atsilyginti Lidijai už paslaugumą ir praėjusį rytą nunešė jai dėžutę guminukų, kuriuos ji buvo minėjusi kaip savo mieliausią silpnybę. Na o šiandien jos pirmą kartą leido laiką dviese – pietavo kaimiško stiliaus restorane „Rustic Tavern". Diena buvo labai graži, todėl nusprendė prisėsti prie nuošalaus stalelio sodo terasoje.

– Nesu tokia užkietėjusi sveikuolė, kaip gali pamanyti, pamačiusi mano pirkinius, – atsakė Rouzmerė, užversdama valgiaraštį. – Kad tai įrodyčiau, užsisakysiu sūrainį su kumpiu ir keptų bulvyčių.

– Skamba labai skaniai, paimsiu to paties. Bet pradėkime nuo salotų, vien tam, kad galėtume pasigirti, jog valgėme daržovių, gerai?

– Kodėl gi ne.

Suvalgius salotas ir užsisakius po dar vieną taurę kabernė, Rouzmerė pasiteiravo Lidijos, kodėl ši atsikraustė gyventi į priemiestį.

– Donui norėjosi daugiau saugumo, – paaiškino ji. – Man pasirodė keista, nes vaikai jau buvo išsikraustę. Bet mūsų anūkai praleidžia su mumis vieną savaitgalį per mėnesį, o per televiziją nuolat rodo tas siaubingas istorijas, kaip mažus vaikus pagrobia tiesiog gatvėje, kai aplinkui nėra suaugusiųjų. O, Rouzmere, atsiprašau, aš nenorėjau...

Rouzmerė papurtė galvą:

– Ne, nesirūpink. Būk gera, pasakok toliau.

– Trumpai kalbant, Donas pasakė, kad anūkams būtų saugiau uždarame, saugomame rajone. Kaip jis sako, jau nebėra toks kietas ir galvų nebetraiško.

Rouzmerė tylėjo nesuprasdama, ar teisingai išgirdo. Lidija pastebėjo sumišimą jos veide.

– Oi, nesumečiau, kad tau tai nieko nesako. Mano vyras Donas kadaise dirbo apsaugos srityje. Jis, kaip sakoma, buvo asmens sargybinis. Saugodavo profesionalius sportininkus ir muzikantus. Taip mes ir susipažinome.

– Tu buvai profesionali sportininkė?

– Oi ne. Atleisk. Vaikai jau tūkstantį kartų man sakė, kad esu prasta pasakotoja. Jie sako, kad aš *nenuosekli. Kapt kapt kapt po lašelį informacijos*, anot jų. Ne, susipažinau su Donu 1968 metais, kai dar buvom žalias jaunimėlis. Na, jis buvo žalias – tik dvidešimt vienerių, tuo metu saugojo Džimį O'Harą per jo pirmąjį pasaulinį turą.

Rouzmerė miglotai prisiminė tą muzikantą, rodos, to laikmečio roko dainininką iš pietinių valstijų.

– Man buvo dvidešimt penkeri, bet visiems melavau, kad tik dvidešimt vieneri. Tais laikais muzikantai nemėgo vyresnių merginų.

– Tai tu buvai pritariančioji dainininkė ar panašai?

– O, dievaži, tikrai ne. Nepataikyčiau į natą, net jeigu nuo to priklausytų mano gyvybė. Vienoje namų bendrijos šventėje

prieš kelerius metus vyko karaokės konkursas, po kurio draugai pagrasino iškeldinsią mane iš Kels Krosingo, jei dar kada nors uždainuosiu jiems girdint. Patikėk, nenorėtum išgirsti manęs dainuojančios. Ne, melavau apie savo metus, nes keliavau kartu su muzikantais. Buvau budinti *fanė*, kaip dabar sakoma.

Rouzmerė vos neišspjovė vyno tiesiai ant stalo. Niekada nespręsk apie knygą pagal viršelį, ypač jei ta knyga yra žmogus, – tokia buvo šios dienos pamoka.

Ledai, o kartu ir Rouzmerės susikurtas kaimynės portretas, buvo pralaužti, todėl jos po truputį įsišnekėjo. Nors gyveno labai skirtingus gyvenimus, vis dėlto atrado nemažai panašumų tarp Lidijos kelionių su muzikantais ir rizikingo Rouzmerės sumanymo išsikraustyti iš Viskonsino į Kaliforniją.

– O kaip tu nusprendei atsikraustyti kitapus gatvės? – paklausė Lidija. – Nebenorėjai toliau gyventi senuose namuose?

Nudelbusi akis, Rouzmerė lėkštėje knebinėjo keptas bulvytes.

– Atsiprašau, vėl kažką ne taip pasakiau, tiesa?

– Ne, viskas gerai. Tiesiog... Na, atsakymas sudėtingas. Tame name su Džeku pragyvenau ilgiau nei bet kur kitur ar su kuo nors kitu. Tačiau, jam išėjus, namas man pasidarė per didelis. Buvo nelengva palikti visus tuos prisiminimus, tačiau tam buvo atėjęs laikas.

– O, Rouzmere. Nenorėjau klausinėti tavęs apie tokius skaudžius dalykus.

– Viskas gerai, tikrai.

Lidija ištiesė ranką ir paplekšnojo jai per riešą. Akimirką nutraukė ant stalo burzgiantis Rouzmerės telefonas.

– Atleisk, – tarė ji, žvelgdama į ekraną. – Turiu atsiliepti.

– Rouzmere, – tarė moteriškas balsas, – čia Lorė Moran. Turiu gerų žinių.

Rouzmerė deramai atsakinėjo – „Taip, suprantu, mhm“, tačiau buvo sunku nekreipti dėmesio į greta nekantraujančią Lidiją.

Pokalbiui pasibaigus, Lidija pasakė:

– Kad ir kas čia skambino, atrodo, tave pradžiugino.

– Galima ir taip pasakyti. Skambino televizijos prodiuserė iš Niujorko. Laida „Įtariamieji“ pasirinko mano dukters bylą. Prodiuserė nieko nežada, bet aš labai tikiuosi, kad paaiškės kas nors naujo. Praėjo dvidešimt metų.

– Net negaliu įsivaizduoti, ką tai reiškia.

Rouzmerei dingtelėjo, kad tai pirmas kartas, kai kalba apie Siuzaną su žmogumi, kuris jos nepažinojo ir nebuvo susijęs su žmogžudystės tyrimu. Ji ką tik susirado naują draugę.

21

Dvaitas Kukas svajojo atnaujinti REACH pastato interjerą ir sukurti ką nors visiškai kitokio. Architekto pasiūlyta dizaino idėja skambėjo puikiai: trijų aukštų pastatas su daug atvirų erdvių ir aukštomis lubomis, kai kur net dvylikos metrų aukščio. Tačiau visur buvo pilna nuošalių kampelių ir ryškiomis spalvomis išdažytų poilsio erdvių su sofomis ir nedideliais staliukais, kad žmonės galėtų susiburti mažomis grupelėmis. Pasak architekto, projekto tikslas buvo sukurti vieną didelę, labirintą primenančią, tačiau vientisą erdvę.

Na, labirintą ji tikrai primena.

Ar jis vienas ilgėjosi vienspalvės, simetriškos erdvės?

Jis ignoravo visus vizualinius trukdžius ir susitelkė į darbą, vykstantį tarp šių absurdiškai suformuotų sienų. REACH gyvuoja daugiau nei dvidešimt metų ir bendrovei vis dar pavyksta nusisamdyti vienus talentingiausių, inovatyviausių programuotojų šalyje.

Priėjęs koridoriaus galą, Dvaitas pasuko dešinėn į Hatavėjaus kabinetą. Jo buvęs dėstytojas visomis prasmėmis dalyvavo REACH gyvenime nuo pat pradžių. Tačiau, nors buvo partneriai, Dvaitas visada žvelgė į Hatavėjų kaip į dėstytoją ir žmogų, atsakingą už tai, kad REACH išaugo į didžiulę bendrovę.

Hatavėjaus kabineto durys buvo atdaros, nes tokia buvo įmonės darbo kultūra.

Ričardo Hatavėjaus, įpusėjusio šeštą dešimtį, išvaizda buvo mažai pasikeitusi nuo tų laikų, kai universiteto studentai

praminė jį „karščiausiu“ dėstytoju. Jis buvo vidutinio ūgio ir atletiško sudėjimo, banguotų rudų plaukų ir įdegęs kiaurus metus, o rengėsi taip, tarsi visuomet būtų pakeliui į golfo klubą. Priėjęs Dvaitas pastebėjo, kad jis paniręs į straipsnį „Sportuok trumpiau, bet sumaniau“.

Dvaitas atsisėdo priešais Hatavėjų, svarstydamas, kaip geriau pradėti pokalbį apie tai, ko atėjo. Nusprendė iš pradžių pasišnekėti apie ką nors kita, kaip kad matė darant žmones, bandančius atitolinti kokią nors temą.

– Kartais, kai vaikštau po REACH pastatą, man jis primena jūsų laboratoriją universitete.

– Taip, tik ten mes dirbome kompiuteriais, užimančiais visą kambarį. O ir baldai nebuvo tokie gražūs, tiesa?

Hatavėjus neieškojo žodžių kišenėje. Jis išgelbėjo ne vieną sandorį „palaikydamas draugiją“ Dvaitui, susitinkančiam su potencialiais investuotojais.

– Bet koridoriai buvo tiesūs, – pasakė Dvaitas, mėgindamas pajuokauti.

Hatavėjus nusišypsojo, bet Dvaitas jautė, kad bandymas šmaikščiai pakritikuoti savo bendrovę nenusisekė.

– Noriu pasakyti, – pasitaisė Dvaitas, – kad pas mus dirba daug protingo, idealistiško ir, manau, šiek tiek keisto jaunimo. – Kai Hatavėjus nusijuokė, Dvaitas pridūrė: – Jie visi tiki, kad gali pakeisti pasaulį, parašę teisingą kodą. Prisimenu, jūsų laboratorijoje mane apimdavo toks pat jausmas.

– Kalbi kaip išdidus tėvas.

– Taip, tikriausiai didžiuojuosi jais.

Dvaitas visuomet iš paskutiniųjų stengėsi nejausti emocijų, todėl taip ir neišmoko jų įvardyti.

– Gerai, kad didžiuojiesi, – pasakė Hatavėjus, – bet REACH turi pateisinti ir investuotojų lūkesčius. Būtų puiku, jei vėl taptume nepamainomi.

– Hatavėjau, mes daugiau nei nepamainomi.

Dar ilgai po to, kai abu paliko Kalifornijos universitetą, Dvaitas kreipdavosi į buvusį dėstytoją „profesoriau“. Jis negalėjo

persilaužti, nors Hatavėjus reikalavo, kad į jį kreiptųsi Ričardu. Kompromisu tapo kreipinys „Hatavėjau".

– Dvaitai, turime vėl atsidurti ant žurnalų viršelių. Mūsų akcijų kainos stabilios, tačiau kitų – kyla.

Net dėstydamas universitete Hatavėjus nebuvo nuoboda su tvido švarku ir nukleiptais batais. Savo studentams jis aiškino, kad naujosios technologijos ne tik padeda žmonėms ir gali pakeisti pasaulį, bet ir gali padaryti juos turtingus. Kai pirmą kartą investicijų bankininkas išrašė jiems čekį su septynženkliu skaičiumi ir jie galėjo įsikurti Palo Alte, Hatavėjus nudrožė tiesiai į automobilių saloną ir nusipirko „Maserati".

– Tu čia ne tam, kad džiaugtumeisi praeities laimėjimais, – pasakė Hatavėjus.

Dvaitas juo pasitikėjo. Jie buvo susiję ypatingu ryšiu, užsimezgusiu tą dieną, kai pirmame kurse, pasibaigus vidurio semestro egzaminams, Hatavėjus pakvietė Dvaitą dirbti laboratorijoje. Dvaitas visada jautė, kad tėvas arba vengia jo, arba bando pakeisti. O Hatavėjus domėjosi tais pačiais dalykais ir niekada nesitikėjo, kad Dvaitas elgsis kaip nors kitaip, nei yra pratęs. Todėl jiems puikiai sekėsi dirbti kartu, jie papildė vienas kitą: Dvaitas meistriškai rašė kodus, o Hatavėjus gerai susigaudė verslo pasaulyje.

Tai kodėl jis negali papasakoti savo draugui ir mokytojui apie tai, kad jau dvidešimt metų slapta skaito elektroninius laiškus žmonių, susijusių su Siuzanos nužudymu?

O, kaip smarkiai jis norėjo iškloti viską, ką žinojo. Pavyzdžiui, apie Frenko Parkerio žmonos Talijos laišką seseriai, kuriame ji rašo, kaip smarkiai nepritaria Frenko dalyvavimui laidoje. Ar Talija nenori, kad jis kalbėtų apie Siuzaną dėl to, kad įtaria vyrą prisidėjus prie merginos lemties?

Taip pat jis perskaitė Madisonos elektroninį laišką agentui; jame ji karštai pareiškė, jog, likusi akis į akį su Frenku Parkeriu, *tikrai* susitars dėl vaidmens, kuris su trenksmu grąžins ją į kino pasaulį. Tokie žodžiai leido manyti, kad Madisona žino apie Parkerį kai ką tokio, kuo galėtų jį šantažuoti.

Vis dėlto Dvaitas negalėjo prisiversti pasakyti Hatavėjui, ką visus tuos metus veikė. Jis žinojo, kad Hatavėjus sunerims dėl bendrovės ateities, jei kartais Dvaitą sugautų įsibrovusį į svetimo kompiuterio sistemą. Niekas daugiau nepatikėtų savo informacijos REACH. Įmonės akcijų kaina žaibiškai sumažėtų. Šios paslapties jis negali išduoti net seniausiam draugui.

Tačiau Hatavėjus žvelgė į jį kažko laukdamas:

– Dvaitai, kas yra?

– Man atrodo, pamiršau, ko atėjau. Apsisuko galva, kol perėjau šį labirintą.

Jam buvo malonu, kai Hatavėjus nusišypsojo. Jis patikėjo.

– Man taip nutinka kasdien, – pasakė Hatavėjus. – Na, bet jei jau čia esi... Man skambino tokia Lorė Moran. Ji kuria televizijos laidą apie Siuzaną Dempsi. Sakė, kad davei jai mano numerį... Maniau, visi supranta, kad tai padarė Frenkas Parkeris, tik policijai nepavyko to įrodyti.

Dvaitas norėjo šaukti: „Bet man dar gali pavykti!" Tačiau susitvardė ir pasakė:

– *Aš tik noriu, kad žmonės žinotų, jog* Siuzana buvo daugiau nei gražus veidas. Ji nebuvo lengvabūdė, svajojanti tapti aktore. Ji buvo... iš tikrųjų nepaprasta.

Dvaitas išgirdo, kaip jo balsas suvirpėjo it susijaudinusio mokinuko. Kai kalbės priešais kamerą, ar žiūrovai supras, kad tebėra pametęs galvą dėl laboratorijos partnerės?

– Pripažinkime, – pridūrė Dvaitas, – tau geriau sekasi kalbėti televizijoje.

– Esi tikras, kad tai gera mintis? Jie klausinės apie darbą laboratorijoje. Žinai, kad man nepatinka, kai dėmesys nukrypsta į bendrovės įkūrimo reikalus.

Jie įkūrė REACH prieš daugiau nei dvidešimt metų. Kartais Dvaitas pamiršdavo, kaip atsirado bendrovės idėja, o Hatavėjus – niekada.

– Viskas bus kitaip, – toliau įtikinėjo Dvaitas. – Tokia laida nepasikels reitingų, jei kapstysis po temas, tokias kaip interneto paieškos optimizavimas. Jie klausinės tik apie Siuzaną.

– Na, gerai. Jei tu dalyvausi, dalyvausiu ir aš.

Grįžęs į spalvingą REACH labirintą, Dvaitas pasijuto visiškai vienas. Negalėjo prisiminti nė karto, kai būtų nuslėpęs informaciją nuo Hatavėjaus. Tačiau gerai žinojo priežastį, dėl kurios nepapasakojo buvusiam dėstytojui apie savo veiklą. Dvaitas nenorėjo *nuvilti* Hatavėjaus.

Tačiau jis turėjo išsiaiškinti daugiau. Dalyvausiu laidoje, kad atsidurčiau šalia kitų dalyvių, mąstė jis. Tuomet galėsiu klonuoti jų telefonų SIM korteles, klausytis pokalbių ir galiausiai išsiaiškinsiu, kas nužudė Siuzaną.

Tačiau šito papasakoti jis negalėjo.

Turėjo padaryti tai vienas. Dėl Siuzanos.

22

Jei „Volvo“ neturėtų užpakalinio vaizdo kameros, Rouzmerė būtų kliudžiusi laikraščių rūšiavimo konteinerį, kurį šiukšlininkai po kassavaitinio šiukšlių surinkimo pastatė ne vietoje – ant šaligatvio, per arti jos prievažos.

Rouzmerei labai patiko kasdien jai talkinančios naujausios technologijos, bet ji vis susimąstydavo, ką apie jas pasakytų Siuzana ir Džekas.

Perjungdama pavarą iš atbulinės į pirmą, spėjo pastebėti Lidiją, vandens žarna laistančią hortenzijas. Ji avėjo ryškiai oranžiniais guminiais batais ir mūvėjo tokios pat spalvos gumines pirštines, viena jų pakilo ir pamojavo Rouzmerei. Ši atsisuko, taip pat pamojavo ir spustelėjo automobilio signalą. Važiuodama gatve, Rouzmerė atidžiai stebėjo greičio matuoklę. Žinant Lidiją, net menkiausias greičio viršijimas galėtų pakenkti jų besimezgančiai draugystei.

Rouzmerė šypsojosi toliau, manevruodama Kesl Krosingo gatvėmis ir įsivaizduodama Lidiją Levit prieš keturiasdešimt metų, su platėjančiais džinsais ir platforminiais batais vietoj sodininkystės aksesuarų.

Ji vis dar šypsojosi, kai navigacijos sistema pranešė, kad jos kelionės tikslas – dešinėje. Sistema nepriekaištingai tiksliai apskaičiavo kelionės trukmę iki San Anselmo – keturiasdešimt dvi minutės.

Važiuojant pro namus, kurių prievažose stovėjo „Porsche“, „Mercedes“ ir netgi „Bentley“ markių automobiliai, jai dingtelėjo,

kad jos „Volvo“ yra bene prasčiausias automobilis visame rajone. Pastebėjo vieną kreminės spalvos pikapą, stovintį už dviejų namų nuo Nikolės namo-pilies, vos išsitenkančios sklype, ir pagalvojo, kad automobilis greičiausiai priklauso kokiam nors landšafto specialistui.

– *Pasiekėte kelionės tikslą,* – paskelbė navigacija.

Rouzmerė jau buvo viešėjusi Nikolės namuose, tačiau norėjo dar kartą pasigrožėti jų interjeru. Tai buvo nepriekaištingai restauruotas penkių miegamųjų Tiudorų stiliaus namas San Anselme, iš kurio atsiveria kvapą gniaužiantis vaizdas į Roso slėnį. Rouzmerės manymu, toks namas gerokai per didelis porai be vaikų. Tačiau buvo matyti, kad Nikolės vyras gali sau tai leisti, be to, jis dažnai dirba namuose ir gan retai važiuoja į San Fransisko komercinį centrą.

Negaila sugaišti keturiasdešimties minučių, kad asmeniškai praneštum tokią žinią.

Nikolė pasitiko ją prie durų, dar nespėjusią paspausti skambučio. Ji spustelėjo Rouzmerę glėbyje ir paklausė:

– Ar viskas gerai? Buvai labai paslaptinga, kai kalbėjomės telefonu.

– Viskas gerai. Nenorėjau tavęs jaudinti.

Rouzmerę dukters netektis paveikė kaip motiną, bet ji retai susimąstydavo, kaip Siuzanos mirtis paveikė kitus. Jeigu paauglystėje prarandi vieną geriausių draugų, ar visą gyvenimą praleidi baimindamasis, kad vėl nutiks kas nors panašaus?

– Dėkui Dievui, – tarė Nikolė. – Užeik. Gal ko nors norėtum?

Namie buvo tylu.

– Ar Gevinas namuose? – paklausė Rouzmerė.

– Ne, šiandien dirba biure, paskui vakarieniaus su klientais.

Rouzmerė užaugo keturių vaikų šeimoje ir pati norėjo didelės šeimos. Tačiau Siuzanos atėjimo – tos laimės ir džiaugsmo, kurį ji atnešė, – teko laukti dešimtį metų.

Siuzana buvo aktyvi mergaitė, pas ją rinkdavosi kaimynų vaikai, o vėliau ir bendraklasiai. Net kai išvyko studijuoti, namuose netrūko garsų. Namas ūžė nuo jos energijos – jos skambučiai telefonu, šen bei ten išmėtyti drabužiai, jos muzika, pasigirstanti visu garsu, kai Rouzmerė įjungdavo grotuvą.

Rouzmerė niekada neklausė Nikolės, kodėl ji su Gevinu pasirinko gyventi tyliuose namuose, tačiau gailėjosi jų dėl tokio pasirinkimo.

Ji nusekė paskui Nikolę į darbo kambarį su knygų lentynomis, siekiančiomis lubas. Vienoje kambario pusėje jos buvo paskirtos verslo ir istorinei literatūrai. Prie kitos sienos lentynose puikavosi pati įvairiausia grožinė literatūra: meilės romanai, mokslinė fantastika ir tai, kas vadinama rimtąja literatūra. Jai suspaudė širdį, kai prisiminė Siuzanos skambutį iš universiteto, praėjus porai dienų po persikraustymo į bendrabutį:

– Mama, tau labai patiktų mano kambario draugė. Jos fantastiškas literatūrinis skonis.

Šie romanai greičiausiai priklauso Nikolei.

Vos prisėdus, Nikolė klausiamai pasižiūrėjo.

– Tai dar negirdėjai? – pasiteiravo Rouzmerė.

– Ne, – atsakė Nikolė. – Na, nemanau. Neįsivaizduoju, apie ką kalbi, o šis laukimas prišauks man ankstyvą širdies smūgį.

– Skambino Lorė Moran. Jie apsisprendė. Studijos vadovai patvirtino Siuzanos bylą naujai „Įtariamųjų“ laidai. Visi sutiko: aš, tu, Madisona, Frenkas Parkeris ir net – negaliu patikėti – Kitas Ratneris. Ji net surado žmones, su kuriais Siuzana dirbo kompiuterių laboratorijoje.

– Puikios žinios, – pasakė Nikolė, tuomet pasilenkė į priekį ir patapšnojo Rouzmerei per ranką.

– Taip, aš irgi taip manau. Jaučiu, kad spaudžiau tave dalyvauti laidoje, todėl norėjau asmeniškai tau padėkoti.

– Ką tu, nebuvo jokio spaudimo. Labai džiaugiuosi.

Nuo tos akimirkos, kai atplėšė Lorės Moran laišką, Rouzmerės jausmai kunkuliavo kaip audringa jūra, tačiau Nikolės reakcija jai vis tiek pasirodė keista.

– Lorė sakė, kad, prieš filmuodami laidą, susitiks pasikalbėti su kiekvienu iš mūsų be kamerų. Tiesiog tam, kad išgirstų mūsų pasakojimus ir žinotų, ko klausti, kai prodiuseris sušuks „filmuojam".

– Žinoma. Puiku.

Ar Rouzmerei tik pasirodė, ar Nikolės žvilgsnis trumpam nukrypo į laiptų aikštelę? Juk namas tuščias.

– Nikole, tu džiaugiesi, tiesa? Turiu omenyje, tu ir Madisona buvote vienintеliai žmonės, su kuriais Siuzana yra gyvenusi, neskaitant tėvų. Be to, Madisona buvo veikiau pašalietė nei draugė. Patinka tau ar ne, bet Siuzanai buvai tarsi sesuo.

Iš pradžių Nikolė atrodė nutolusi, o dabar tas atstumas išnyko, ir jos akyse susitvenkė ašaros.

– Man ji taip pat. Ji buvo mano draugė, ji buvo... nuostabi. Pažadu tau, Rouzmere, aš padėsiu. Aš, tu, šita laida. Jei yra būdas išsiaiškinti, kas nužudė Siuzaną, mes tai padarysime.

Dabar verkė ir Rouzmerė, bet pro ašaras nusišypsojo.

– Parodysime Frenkui Parkeriui ir Kitui Ratneriui, ko vertos dvi atkaklios moterys. Vienas iš jų tikrai tai padarė, tiesa?

Rouzmerei susiruošus eiti, Nikolė palydėjo ją iki durų ir, apkabinusi per pečius, nusivedė stačiu keliuku nuo verandos iki gatvės.

Rouzmerė trumpam stabtelėjo pasigėrėti įstabaus grožio vaizdu: žaliuojančių miškų slėniu, įrėmintu melsvų kalnų.

– Nikole, nežinau, ar esu tau sakiusi, bet man buvo labai neramu dėl tavęs, kai metei mokslus. Klausiau savęs, ar nebūsi tapusi dar viena Siuzanos mirties auka. Labai džiaugiuosi, kad tavo gyvenimas susiklostė gerai.

Nikolė stipriai ją apkabino ir patapšnojo per nugarą.

– Važiuok atsargiai, gerai? Mūsų laukia svarbūs reikalai.

Rouzmerė įlipo į automobilį, prisisegė saugos diržą ir iš lėto nuvažiavo. Nė viena moteris nepastebėjo žmogaus, stebinčio jas iš kreminės spalvos pikapo už dviejų namų nuo Nikolės.

Pikapas lėtai pajudėjo ir pasuko Rouzmerei įkandin.

23

Martinas Kolinsas žingsniavo savo didžiulės bažnyčios, patogiai įsikūrusios į dešinę nuo I-110 greitkelio, pačioje Pietų Los Andželo širdyje, nava – sveikinosi, spaudė rankas ir dalijo palaiminimus susirinkusiesiems. Ką tik paskaitė siautulingą pamokslą keturiems tūkstančiams sekėjų, užtvindžiusių bažnyčios pastatą – jie klausėsi stovėdami, iškėlę rankas į Dievą ir į Martiną. Dauguma vos išgalėjo susimokėti buto nuomą ir prasimanyti maisto, tačiau banknotai vis tiek skriete skriejo į aukų krepšelį, keliaujantį per rankas.

Seniai praėjo sunkios dienos, kai nenuilsdamas verbuodavo žmones tatuiruočių salonuose, dviračių parduotuvėse ir nutriušusiuose baruose. Jam nebereikėjo atversti žmonių ar įtikinti juos pradėti naują gyvenimą.

Martinas mėgavosi matydamas tūkstančius tikinčiųjų, susižavėjusių kiekvienu jo žodžiu, tačiau laikas iškart po pamokslo, skirstantis miniai, jam patiko dar labiau. Tai buvo galimybė pasikalbėti akis į akį su Bažnyčios nariais, atsidavusiais tiek, kad lauktų, – kartais net porą valandų, – kol galės paspausti jam ranką.

Apėjo ratą ir pasuko link sakyklos ir moters, sėdinčios priekinėje eilėje, kurią pasiliko pabaigai. Jos vardas buvo Šelė. Pirmą kartą pasirodė čia prieš pusantrų metų. Neplanuotai užsuko į bažnyčią, nes rado „Dievo šauklių“ lankstinuką autobusų stotelėje. Vieniša motina. Šalia sėdėjo jos dvylikametė dukrelė Amanda pieno spalvos oda ir rudomis, angeliškomis akimis.

Martinas ištiesė rankas apkabinti Šelės. Ji pakilo iš klaupto, ir jie apsikabino.

– Labai ačiū už šventus žodžius, – pasakė ji. – Ir už butą, – pridūrė pašnibždomis. – Pagaliau turime tikrus namus.

Martinas beveik nesiklausė, ką sako Šelė. Mieloji Amanda žvelgė į jį su pagarbia baime.

Martinas rado būdų, kaip pritraukti nemenkų lėšų „Dievo šauklių“ bažnyčiai. Dabar jie buvo vyriausybės pripažįstama religija, aukos buvo neapmokestinamos. Dolerio banknotų lavina po kiekvieno pamokslo buvo lašas jūroje, palyginti su kitomis aukomis. Martinas buvo įvaldęs malonią kalbėseną, kurioje puikiai derėjo religiniai motyvai ir labdaros tema, – turtingus filantropus, negailinčius didelių pinigų, tai veikė kaip burtų lazdelė. Jis rado būdą, kaip paversti religiją mados klyksmu net Holivude. Ką jau kalbėti apie didžiules valdžios subsidijas, gaunamas kelių prijaučiančių Kongreso narių dėka.

Pinigai leido DŠ finansuoti pagalbos vargdieniams programas ir taip skelbti apie Dievo gerumą, be to, šelpti nepasiturinčius Bažnyčios narius. Šelė ne be reikalo sušnabždėjo padėkos žodžius. Martinas negalėjo suteikti prieglobsčio visiems nariams, sunkiai suduriantiems galą su galu, tik ypatingiems, tokiems kaip Šelė ir Amanda.

– Vis dar nebendrauji su seserimi? – pasiteiravo Martinas.

– Visiškai nebendrauju.

Prieš du mėnesius Martinas įtikino Šelę, kad jos sesuo – vienintelė jos giminaitė, su kuria dar palaikė ryšius, ta, kuri nerimavo, jog Šelė leidžia pernelyg daug laiko bažnyčioje, – trukdo Šelei užmegzti asmeninį ryšį su Dievu.

– O kaip tu laikaisi? – Martinas paklausė Amandos. – Ar patinka žaislai, kuriuos atsiuntėme?

Vaikas droviai linktelėjo, tada nusišypsojo. O, kaip jam tai patiko! Vaiko akys, kupinos pasitikėjimo ir džiaugsmo.

– Ar galiu tave apkabinti?

Dar vienas linktelėjimas. Paskui apsikabinimas. Ji vis dar įsitempusi, kai jis šalia. Viskas gerai. Tokiems dalykams reikia

laiko. Dabar, kai ji su motina gyvena bute, už kurį moka jis, Martinas pradės leisti daugiau laiko ir su motina, ir su mergaite.

Martinas žinojo, kaip privilioti žmones. Universitete studijavo psichologiją. Viename kurse ištisą semestrą mokėsi apie mušamos moters sindromą: atskirtis, jėga ir kontrolė, ir tikėjimas, kad agresorius yra visagalis ir visažinis.

Šio dalyko egzaminą Martinas išlaikė aukščiausiu balu. Jam nereikėjo nei vadovėlių, nei paaiškinimų. Visais šiais bruožais pasižymėjo jo motina, nesugebėdavusi pasipriešinti tėvui, kad šis nemuštų jos ir... mažojo Martino. Jau būdamas dešimties metų ryšį tarp baimės ir priklausomybės jis suprato taip gerai, kad prisiekė sau, jog užaugęs niekada nesileis valdomas. Tai jis valdys kitus.

Kartą naktį, gulėdamas lovoje ir perjunginėdamas televizijos kanalus, aptiko vieno populiaraus religinio judėjimo atstovo pamokslą. Besikeičiantys skaičiai ekrano apačioje rodė, kad žiūrovai jau paaukojo 900 dolerių. Ir skaičius augo. To žmogaus požiūrį buvo galima apibūdinti kaip juoda–balta. Nepaisysi Viešpaties priesakų – degsi pragaro ugnyje, o jei klausysi gražiai apsirengusio vyriškio per televiziją (ir aukosi pinigų) – užsitarnausi Dievo malonę. Va čia tai galia.

Jis kas vakarą stebėdavo pamokslautoją per televiziją ir mokėsi jo kalbėjimo manieros bei intonacijų. Pasiskaitė Mokesčių inspekcijos informaciją apie religinėms organizacijoms taikomus mokesčius. Susižinojo viską apie dotacijas, skiriamas tikėjimo pagrindu, – tai suteikia galimybę religinėms institucijoms panaudoti valstybės lėšas, kurias ši skiria įgyvendinti labdaros programoms. Jis išsibalino dantis, pradėjo lankytis dirbtinio įdegio salone ir atsispausdino pluoštą brošiūrų, žadančių žmonėms artimą ryšį su Dievu per pagalbą vargstantiems.

Vienintelė problema buvo policija. Jie neturėjo įrodymų, tačiau Nebraskos teisėsaugos pareigūnams Martino polinkiai kėlė įtarimų. Jam nusibodo, kad pro šalį važiuojantys policijos automobiliai sulėtina greitį prie jo namų arba jam esant netoli vaikų žaidimų aikštelių. Todėl jis pakėlė sparnus į pietų Kaliforniją,

skendinčią saulės šviesoje, piniguose ir knibždėte knibždančią žmonių, *ieškančių būdų, kaip sau labiau patikti*. Taip gimė „Dievo šaukliai".

Ir, nors dangstėsi religingumu, Martinas žinojo, kad žmogaus valdymo pradmenis jis gavo vaikystėje stebėdamas, kaip tėvas kontroliuoja motiną.

Svarbiausia sudedamoji dalis – baimė. Viskas labai paprasta. Martinui nereikia nieko skriausti. Visiems krikščionims priimtinà, itin aistringai tikėjimą skelbianti „Dievo šauklių" bažnyčia lengvai pritraukia tuos, kurie jau bijo pasaulio tokio, koks jis yra. Tokiems žmonėms reikia paprastų atsakymų, o jis mielai juos dalija.

Toliau – galia ir kontrolė. Martinas buvo Aukščiausiasis Dievo Šauklys, tiesioginis Jo žinių perdavėjas. Trumpai tariant, jis pats – Bažnyčios narių dievas. Jis kalbėdavo – jie klausydavosi. Šis Bažnyčios bruožas pelnė daugybės žmonių panieką, tačiau Martinui nereikėjo, kad kas nors iš tikrųjų tikėtų. Jo Bažnyčia turėjo šešiolika tūkstančių narių, jų gretos augo, o per metus vienas narys paaukodavo vidutiniškai keturis šimtus dolerių. Patys paskaičiuokite.

Trečias dalykas – atskirtis. Jokių draugų, jokių šeimos narių ar kitų asmenų, galinčių stoti DŠ skersai kelio. Iš pradžių tai buvo didžiausias Martino iššūkis, ir jis išmoko savo pamoką su Nikole. Dabar jis buvo atsargesnis rinkdamasis žmones, o naujus narius į vidinį DŠ ratą įsileisdavo tik po ilgų ištikimybės metų. Nieko tokio, jei Bažnyčią palikdavo vienas kitas narys, svarbu, kad nieko nežinotų apie jos finansus.

Priekinėje kišenėje suvibravo telefonas. Išsitraukė jį ir pažvelgė į ekraną. Skambino Stivas su žiniomis iš šiaurės.

– Turiu atsiliepti, – paaiškino Šelei. – Aplankysiu jus rytoj.

– Būtų puiku, – atsakė moteris ir dar kartą jį apkabino.

Martinas paglostė Amandai galvelę. Jos plaukai buvo švelnūs ir šilti. Jeigu rytoj nuvažiuos į butą tinkamu laiku, ji jau bus grįžusi iš mokyklos, o Šelė dar bus darbe. Jis surado jai valytojos darbą viename biurų pastate.

Pasukęs galinių durų link, Martinas atsiliepė:

– Na?

– Šiandien Nikolę namuose aplankė kažkokia moteris. Pirmą kartą per tą laiką, kiek ją stebiu. Moteriai apie septyniasdešimt su trupučiu, vairavo „Volvo". Nusekiau paskui ją į rajoną pavadinimu Kesl Krosingas, Ouklando pakraštyje. Atrodo neblogas. Gal tai jos motina?

– Ne, jos motina mirė Irvine prieš kelerius metus.

Martinas įsmuko į avarinių laiptų aikštelę ir uždarė paskui save duris, kad niekas negirdėtų.

– Ar žinai jos vardą?

– Dar ne. Ten uždaras rajonas. Nesijaudink, „Keepsafe" ten prižiūri kelis namus, todėl laisvai pateksiu vidun. Įsidėmėjau automobilį ir numerius. Rytoj rasiu jos namą ir išsiaiškinsiu, kas ji tokia.

Kartais Martinas pasvajodavo, kaip būtų paprasta rinkti nešvarią informaciją apie galimus priešus, jei vidiniam Bažnyčios ratui priklausytų koks nors faras. Žinodamas automobilio numerius, jis per kelias sekundes nustatytų asmens tapatybę. Tačiau farai buvo atsparūs Martino kerams. Jis svarstė keletą jų tiesiog papirkti, bet suprato, kad kyšius imantis faras nedvejodamas jį išduotų.

Kai pradės filmuoti „Įtariamuosius", Kitas Ratneris išsiaiškins ir praneš Martinui, ką Nikolė ketina papasakoti apie „Dievo šauklius", jei apskirtai ketina apie tai kalbėti. O iki tol viskas, ką Martinas gali padaryti, tai laukti ir išsiversti su tais informacijos trupiniais, kuriuos jam pateikia Stivas.

– Gerai, – tarė Martinas. – Ačiū, Stivai.

Pokalbiui pasibaigus, Martinas tėškė telefoną į žemę su tokia jėga, kad tuščioje laiptinėje nuaidėjo dūžtančio ekrano garsas.

24

Kai kitą rytą Lorė pramerkė akis, prireikė kelių sekundžių, kad patikėtų, jog pabudo savo lovoje, o ne lėktuve ar darbe ant sofos. Skaitmeninis laikrodis rodė 5.58. Ji negalėjo prisiminti, kada paskutinį kartą pabudo iki suskambant žadintuvui. Ilgas miegas buvo tai, ko jai reikėjo, – vakar griuvo į lovą pusę devintos ir tuoj pat užmigo.

Išjungusi žadintuvą, išgirdo virtuvėje skimbčiojant indais. Kaip visuomet, Timis jau buvo atsikėlęs. Tuo jis panėšėjo į savo tėvą, kuris nieko nelaukdamas šokdavo iš lovos ir nuskubėdavo gaminti pusryčių. Lorė pajuto skrebučio kvapą. Ji negalėjo atsistebėti, kad jos berniukas jau moka pats pasidaryti valgyti.

Atsivėrė durys, į kambarį tvykstelėjo šviesa ir tarpduryje pasirodė Timio siluetas. Rankose jis laikė padėklą.

– Mamyte, – sušnibždėjo, – jau nemiegi?

– Ne, jau nemiegu.

Ji įjungė lempą ant naktinio staliuko.

– Pažiūrėk, ką tau atnešiau.

Jis ėjo lėtai, neatitraukdamas žvilgsnio nuo pilnutėlės sulčių stiklinės, o priėjęs atsargiai pastatė padėklą ant lovos. Skrebutis buvo traškus, toks, kokį ji mėgo, jau užteptas sviestu ir braškių uogiene. Šis padėklas buvo vienas iš dviejų, kuriuos ji padovanojo Gregui penktųjų vestuvių metinių proga – medinis, kaip reikalauja tradicija. Jie nė karto nepasinaudojo jais kartu.

Ji patapšnojo per tuščią vietą lovoje, ir Timis susirangė šalia. Ji prisitraukė jį artyn ir stipriai apkabino.

– Kuo aš nusipelniau pusryčių į lovą?

– Vakar mačiau, kad tu pavargusi. Jau beveik miegojai, kai atėjai manęs apkamšyti.

– Tu viską pastebi, tiesa?

Lorė atsikando skrebučio, ir Timis sukikeno, kai ji liežuviu sugavo tįstantį uogienės lašą.

– Mamyte?

– Mm?

– Ar tu dažnai skraidysi į Kaliforniją dėl darbo?

Lorei suspaudė širdį nuo tokio klausimo. Pirmoji „Įtariamųjų" laida gilinosi į žmogžudystę, įvykdytą Vestčesterio apygardoje. Ji grįždavo namo kiekvieną vakarą. Tačiau šį kartą darbas privers ją keliauti. Ji dar nepagalvojo apie tai, kaip paaiškins viską sūnui, kuris, pasirodo, jau pajuto jos kelionių poveikį.

Ji padėjo skrebutį į lėkštę ir prisitraukė Timį arčiau.

– Ar žinai, kad mano laida padeda žmonėms, kurie neteko savo artimųjų, kaip mes netekome tavo tėčio?

Jis linktelėjo.

– Jūs padedat sugauti nusikaltėlius. Tokius kaip Mėlynakis. Taip, kaip senelis padėdavo, kai buvo policininkas.

– Ne, nesu tokia galinga, bet mes stengiamės. Šį kartą padedame moteriai iš Kalifornijos. Kažkas atėmė iš jos dukrą Siuzaną daugiau nei prieš dvidešimt metų. Todėl naujoji laida bus apie Siuzaną. Ir man reikės kuriam laikui išvykti į Kaliforniją.

– Dvidešimt metų – labai daug. Dvigubai tiek, kiek man yra metų, ir dar truputį.

Jis žiūrėjo į savo kojų pirštus, išlindusius iš po antklodės.

– Senelis visą laiką bus su tavimi.

– Bet senelis sakė, kad aną vakarą negalėjai paskambinti dėl laiko juostų. O kai grįžai namo, taip norėjai miego, kad beveik užmigai prie stalo, kai valgėm vakarienę.

Visus tuos metus po Grego mirties ji praleido baimindamasi dėl Timio ir savęs pačios, įsitikinusi, kad Mėlynakis įgyvendins savo grasinimą. Ji net nespėjo susimąstyti apie sūnaus nerimą, kad dėl darbo mama praleis mažiau laiko namie. Gyveno kaip

kovai pasirengusi našlė taip ilgai, kad net neįtarė susidurianti su įprastinėmis dirbančios vienišos motinos bėdomis. Pajuto, kaip akys sudrėko, tad greitai sumirksėjo, kad neapsiverktų, kol Timis nepastebėjo.

– Aš visada pasirūpinu mumis, tiesa?

– Tu, aš ir senelis. Mes rūpinamės vieni kitais.

– Tuomet pasitikėk manimi. Aš rasiu išeitį. Galiu vienu metu ir dirbti, ir būti tavo mama, supranti? Ir tu man visada būsi pats svarbiausias. Kad ir kas nutiktų.

Šįkart ji negalėjo sulaikyti ašarų. Nusijuokė ir pabučiavo jį į skruostą.

– Matai, kas nutinka, kai atneši mamai pusryčius į lovą. Ji visai išskysta.

Jis nusijuokė ir padavė jai stiklinę su sultimis.

– Laikas valytis dantis, – pranešė Timis. – Negalima vėluoti.

Šiuose žodžiuose Lorė išgirdo save. Viskas parengta, jie gali pradėti filmuoti laidą apie Pelenės mirtį. Tačiau ji negalėjo išmesti iš galvos to, ką jai pasakė tėtis apie buvimą vienoje patalpoje su žudiku. Jos kūnas nevalingai sudrebėjo. Dirbančios mamos kaltė dėl vaikui per mažai skiriamo laiko buvo mažiausias iš jos rūpesčių.

25

Restorano „Le Bernardin" administratorius pasitiko Lorę šiltu rankos paspaudimu.

– Ponia Moran, pamačiau jūsų pavardę knygoje. Labai malonu jus vėl čia matyti.

Buvo laikai, kai jie su Gregu vakarieniaudavo čia kartą per savaitę, kol vaiką prižiūrėdavo auklė. Dabar, kai ji viena išlaiko save ir sūnų ir kasdien vakarieniauja ketvirtoko draugijoje, Moranų šeima dažniausiai renkasi mėsainius arba picą, o ne trijų „Michelin" žvaigždučių kokybės maistą už atitinkamą kainą.

Tačiau šiandienos dekadentiški priešpiečiai buvo skirti atšvęsti Breto Jango oficialų sutikimą kurti laidą apie Siuzaną Dempsi. O Greisė ir Džeris buvo garbingi Lorės svečiai.

– Šiandien būsite trise? – pasitikslino administratorius.

– Taip, ačiū jums.

– Na va, o aš tikėjausi dar kartelį pamatyti nuostabųjį Aleksą Baklį, – pasakė Greisė. – Džeris sakė, kad jis sutiko vesti laidą.

– Tiesa, bet turiu tave nuvilti – priešpiečiausime trise.

Džeris, vilkintis tamsiai mėlynu kostiumu ir dailiai susišukavęs plaukus, puikiai derėjo prie elegantiškos restorano aplinkos. Tačiau jiems sėdantis Lorė pastebėjo, kad prie gretimo stalelio įsitaisiusi moteris neatitraukia kritiško žvilgsnio nuo Greisės. Gal kalti išpūsti plaukai, gausus makiažas ar kilogramas bižuterijos, o gal mikroskopinis sijonėlis ar dešimties centimetrų aukščio pakulniai, tačiau Lorei vis tiek nepatiko jos žvilgsnis. Ji įsispitrijo moteriai į akis ir žiūrėjo tol, kol ši pagaliau nusisuko.

– Ar Aleksas tau ne per senas, Greise? – paerzino Lorė. – Jis už tave vyresnis mažiausiai dešimčia metų.

– Todėl galiu drąsiai teigti, – atkirto Greisė, – kad su kiekvienais metais jis darosi vis patrauklesnis.

Džeris, pratęs prie Greisės perdėto žavėjimosi vyrais, tik šyptelėjo ir papurtė galvą:

– Yra svarbesnių darbų nei alpti dėl laidos vedėjo, – pasakė jis. – Spręsti tau, Lore, bet aš manau, kad neapsimoka skraidyti pirmyn atgal į Kaliforniją.

Lorė prisiminė išpūstas Timio akis rytą lovoje, kai jis paklausė, ar ji dažnai skraidys į Kaliforniją. Ji jau įtikino Bretą Jangą imtis „Pelenės mirties“, tad kelio atgal nebėra.

– Pritariu tau, – atsakė ji. – Jei sugalvosi būdą, kaip nufilmuoti visą laidą čia, Niujorke, visiems laikams tapsi mano didvyriu.

Greisė pabrėžė savo nuomonę caktelėdama liežuviu:

– Saulė, vandenynas, Holivudas. Drąsiai siųskite mane ten taip dažnai, kaip tik reikės.

– Sudariau būtiniausių darbų sąrašą, – pasakė Džeris. Jis buvo pats darbščiausias iš visų Lorės pažįstamų. Jo žodžiais tariant, raktas į sėkmę yra „susiplanuoti darbus ir įgyvendinti planus“. – Galime nusamdyti aktorę, panašią į Siuzaną, ir miglotai atkurti gaudynes Holivudo kalvose.

– Jei tai darysime, turime būti atsargūs, kad nepridėtume nuo savęs ir neprikurtume to, ko iš tikrųjų nebuvo, – perspėjo Lorė.

– Žinoma, – pritarė Džeris. – Jokiu būdu nevaizduotume aktorės, bėgančios iš Frenko Parkerio namų. Tačiau žinome, kad ją rado pasmaugtą Lorelio Kanjono parke. Policija mano, kad žudikas vijosi ją nuo įėjimo į parką ir gilyn. Tai liudija vieta, kurioje rado jos pamestą batelį, taip pat pėdos nubrozdinimai bei išguldytos žolės takas, vedantis iki vietos, kurioje rado kūną. Pagalvojau, kad tą dalį ir galėtume atkurti – bėgimą nuo parko prieigų iki žmogžudystės vietos.

Lorė pritariamai linktelėjo.

– Svarbiausias klausimas, – įsiterpė Greisė, – kaip ji nusigavo į tą kelią prie parko? Jos automobilis buvo universiteto miestelyje.

– Pabrėšime tai, – patikino Džeris. – Manau, pakaks nuotraukų, kurias padarė policija, atlikdama tyrimą. Aš jau susisiekiau su teismo medicinos eksperte, kuri sutiko pakomentuoti fizinius įrodymus. Ji vardu Džanisė Lein, dėsto Stanfordo universiteto Medicinos fakultete. Ji dažnai dalyvauja laidose kaip ekspertė ir žino, kaip elgtis priešais kameras.

– Labai gerai, – pasakė Lorė, – tik paaiškink jai, kad nesileistų į pernelyg šiurpias smulkmenas. Siuzanos Dempsi motinai nereikia, kad baisiausios dukters nužudymo detalės būtų nagrinėjamos per nacionalinę televiziją. Pagrindinė daktarės Lein užduotis yra aptarti nusikaltimo įvykdymo laiką. Tikslus mirties laikas padėjo Frenkui Parkeriui užsitikrinti alibi.

Džeris puolė aiškinti:

– Sprendžiant iš temperatūros, aukos odos spalvos ir *rigor mortis**...

– Oho, kai kam patinka mokslininkų žargonas, – šyptelėjo Greisė.

– Patikėkit, – atsakė Džeris, – dėl to kalta daktarė Lein. Ji moka viską paprastai paaiškinti. Žodžiu, remiantis mokslu, teismo medicinos tyrėjai nustatė, kad Siuzana buvo nužudyta šeštadienį tarp septintos ir vienuoliktos valandos vakaro. Siuzanai nepasirodžius pas Parkerį iki be penkiolikos aštuonios, jis paskambino Madisonai Mejer, o toji šoko į automobilį ir atsidūrė jo namuose maždaug aštuonios trisdešimt. Pasak Parkerio ir Mejer, ji išbuvo pas jį beveik iki vidurnakčio.

– Įdomu, ką jie veikė visą tą laiką? – paklausė Greisė.

Iš veido išraiškos ir pakeltų antakių buvo matyti, kad ji turi vieną kitą versiją.

– Nemanau, kad tai mūsų reikalas, – pasakė Džeris, – nebent tai kaip nors susiję su Siuzanos Dempsi mirtimi.

---

* Kūno sustingimas (*lot.*).

– Tau tik darbas galvoje, – atkirto Greisė.

Lorė rankomis parodė, kad prašo pertraukėlės.

– Bičiuliai, susitelkime į faktus. Pasak Frenko ir Madisonos, jis per valandą apsisprendė skirti vaidmenį jai. Buvo toks užsidegęs, kad nusprendė parodyti jai trumpametražį filmą, kuriuo bus paremta „Grožio karalystė", ir pasikalbėti apie projektą. Buvo išalkęs, todėl užsisakė į namus picą. Ją pristačiusio restorano įrašai patvirtino, kad pica buvo pristatyta devintą valandą vakaro.

Greisė padėkojo padavėjui, papildžiusiam jos taurę vandens.

– Tačiau jei Siuzana mirė kažkuriuo metu tarp septintos ir vienuoliktos, o Madisona pasirodė pas Parkerį tik pusę devynių, vadinasi, jo alibi silpnas. Kur jis buvo tarp septintos ir pusės devynių?

– Turi atsižvelgti į visus įkalčius, – priminė Džeris. – Siuzana turėjo atvykti į Frenko namus pusę aštuntos. Manoma, kad Frenkas niekaip nebūtų suspėjęs vaikytis Siuzaną, ją nužudyti, nuvairuoti jos automobilį atgal į universiteto miestelį ir grįžti namo iki pasirodant Madisonai. Taip pat reikia nepamiršti jo skambučio į Siuzanos mobilųjį, o vėliau skambučio Madisonai į telefoną bendrabučio kambaryje. Jei Madisona sako tiesą, Frenkas nekaltas.

– Vis dėlto, – tarė Lorė, – man jo alibi atrodo įtartinas. Sunku patikėti, kad Frenkas paskambino kitai aktorei penkiolika minučių po numatyto Siuzanos atvykimo laiko, o ta aktorė iš karto šoko į automobilį.

– Tai visai tikėtina, – pasakė Džeris, – žinant liguistą Frenko punktualumą. Jis yra atleidęs žmonių už tai, kad vėlavo penkias minutes. Taip pat matėme, koks stiprus Madisonos šlovės troškimas. Jei kas nors jai po nosimi pamojuotų vaidmeniu studijiniame filme ir pasakytų „šok", ji tik paklaustų: „Ar aukštai?"

Greisė vis tiek neatrodė patikėjusi šia versija:

– Juk tu irgi matei, kaip ji pasidažė lūpas prieš atidarydama savo nutriušusio namiūkščio duris. Galiu tik įsivaizduoti, kiek laiko ji gražinosi prieš išvažiuodama pas Frenką Parkerį.

– Matai? – tarė Lorė. – Visas šias detales turime surinkti per išankstinius interviu. Iš pradžių išklausysime jų pasakojimų apie tą vakarą. Pažiūrėsime, ar yra kokių nesutapimų su pasakojimu, kurį pateikė prieš dvidešimt metų.

– O kada užsiundysime ant jų Aleksą? – šypsodamasi paklausė Greisė.

– Šiandien tu susitelkusi tik į vieną, tiesa? – paklausė Lorė. – Bretas Jangas patvirtino biudžetą, kurio užteks nufilmuoti išankstiniams interviu su kiekvienu dalyviu atskirai ir baigiamajam laidos filmavimui, kai kalbėsimės su visais dalyviais vienas po kito kartu, – tada ir pasirodys Aleksas, kad užduotų sudėtingus klausimus, nes mes jau būsime surinkę pirminę informaciją.

– Baigiamajam filmavimui, – pasakė Džeris, – galėtume išsinuomoti namą netoli universiteto miestelio, pakankamai didelį, kad tilptų visa kūrybinė grupė. Sutaupytume pinigų apgyvendinimui ir galėtume naudotis namu dalyvių pokalbiams su Aleksu.

Lorė nebuvo tikra, ar norėtų gyventi po vienu stogu su bendradarbiais, tačiau, žvelgiant iš finansinės perspektyvos, Džerio logika buvo nenuginčijama.

– Puiki mintis, – pasakė ji. – Net jei nieko daugiau nenuspręsime, manau, jau užsitarnavome savo priešpiečius.

Padavėjui vardijant įmantrių patiekalų sudėtį iš atminties, Lorė mandagiai linkčiojo, bet nuo minčių apie laukiančius darbus jai svaigo galva. Ji patikino Bretą Jangą, kad ši „Įtariamųjų" laida bus geresnė už pirmąją. O šįryt davė žodį savo devynmečiam sūnui, kad sugebės ir dirbti, ir būti su juo.

Kaip jai ištesėti abu pažadus?

26

Lidija Levit sėdėjo sukryžiavusi kojas ant sofos savo svetainėje, ant kelių pasidėjusi kompiuterį. Padėjo paskutinį tašką rašydama restorano „Rustic Tavern" įvertinimą, patikrino, ar nepadarė klaidų. Lankėsi jame anądien su Rouzmere per priešpiečius. Ištrynė tašką paskutinio sakinio pabaigoje ir vietoj jo parašė šauktuką: „Būtinai sugrįšiu – dešimt balų!" Tuomet patenkinta paspaudė SIŲSTI.

Interneto puslapyje pasirodė padėka už įvertinimą. Tai buvo jau septyniasdešimt aštuntas Lidijos paliktas įrašas. Ji tikėjo, kad būtina išsakyti savo nuomonę apie paslaugų kokybę – aukštą ar žemą. Kaip kitaip verslininkai supras, ką vertina klientai ir kur vertėtų patobulėti? Ir šiaip rašydama atsiliepimus Lidija prastumdavo šiek tiek laiko. Labai mėgo būti užsiėmusi.

Gardus maistas ir daili terasa – ne vienintelės priežastys, kodėl vakarykščiai priešpiečiai praėjo taip maloniai. Labiausiai Lidiją džiugino užsimezgusi draugystė su Rouzmere. Kesl Krosinge Lidija gyveno dvylika metų ir visą tą laiką buvo vyresnė už visus savo kaimynus. Tokiuose ramiuose rajonuose dažniausiai apsigyvena jaunos poros, norinčios auginti vaikus saugioje, nuspėjamoje aplinkoje, kur vyrauja tas pats socialinis sluoksnis.

Lidija lengvai įsiliejo į grupę, juokais save vadinančią „Kesl Krosingo seneliais", – tai jaunų porų tėvai, apsigyvenę netoli savo atžalų, kad padėtų auginti anūkus ir būtų lengvai pasiekiami, kai reikia.

Tačiau Kesl Krosinge Lidija nebuvo sutikusi jokio kito žmogaus, panašaus į Rouzmerę. Šioji, atrodė, buvo linkusi į nuotykius. Buvo įdomi. Ir – galbūt dėl siaubingos netekties – atrodė kažkuo paslaptinga.

Vis dėlto per priešpiečius Lidija pastebėjo, kad Rouzmerę pribloškė jos pasakojimas apie audringas jaunystės dienas septintojo dešimtmečio pabaigoje. Jei priešpiečių nebūtų pertraukęs televizijos prodiuserės skambutis Rouzmerei, galbūt Lidija būtų geriau paaiškinusi, kaip jos praeitis susijusi su nepriekaištingai tvarkingu gyvenimu Kesl Krosinge. Lidija matė, koks būna gyvenimas, kai visi daro tai, ką nori ir kaip pakliuvo. Matė, kaip draugai perdozuoja, kaip išyra šeimos, nes katras nors iš poros prasigeria, kaip dūžta širdys, kai vieno žmogaus laisvė kitam žmogui reiškia išdavystę, todėl suprato, kaip naudinga žaisti pagal taisykles.

Lidija padėjo kompiuterį ant kavos stalelio, nužingsniavo prie lango ir pirštų galiukais praskleidė užuolaidas. Prievaža prie Rouzmerės namo buvo tuščia. Gaila. Būtų su džiaugsmu užsukusi į svečius.

Buvo bepaleidžianti užuolaidos kraštelį, bet pamatė kreminės spalvos pikapą, stovintį prie Rouzmerės kaimynų namo. Iš jo išlipo vairuotojas darbinėmis kelnėmis ir juoda striuke. Buvo kokių keturiasdešimties metų, plikai skusta galva. Atrodė tvirtas ir lieknas kaip atletas. Pasuko į Rouzmerės galinį kiemą.

Lidija suskliautė užuolaidas, bet paliko mažytį plyšelį, pro kurį viską matė. Oi, kaip Donas mėgsta ją erzinti dėl tokio šniukštinėjimo! Jie abu žino, kad Lidiją visi vadina kaimyne, kuri viską apie visus žino. „O ką man daugiau veikti visą dieną? – klausdavo ji Dono. – Man nuobodu!“

Kaip ir atsiliepimų rašymas internete, Kels Krosingo gyventojų stebėjimas padėdavo Lidijai smagiai praleisti laiką. Ji mėgavosi kurdama neįtikimiausias istorijas apie kaimynus, išeinančius ir grįžtančius namo tyliame priemiestyje. Paralelinėje jos vaizduotės tikrovėje Trevoro Vulfo paauglių draugų šutvė planavo apiplėšti keletą bankų. Ponia ir ponas Mileriai rūsyje

virė amfetaminą. Naujasis Alės Simpson šuo iš tikrųjų priklausė policijos K9 padaliniui ir buvo apmokytas ieškoti narkotikų. Jis turėjo atskleisti nusikalstamus Milerių darbelius. O slaptų meilės romanų, aišku, nors vežimu vežk.

– Tavo vaizduotė nepaprastai laki, – mėgo sakyti Donas. – Parašyk kada detektyvą.

Na, šiandien Donas sportuoja sveikatingumo klube, todėl nepamatys, kaip ji šniukštinėja.

Pro užuolaidų plyšelį ji žiūrėjo, kad vyras iš pradžių pasibeldė į Rouzmerės namo duris, paskui pasilenkė prie svetainės lango ir pažvelgė vidun. Tada apsisuko ir buvo begrįžtąs tuo pačiu keliu, kuriuo atėjo, tad Lidija pamanė, kad jis grįžta į automobilį. Tačiau jis netikėtai pasuko kairėn, taip atsukdamas jai nugarą, ir nužingsniavo palei namą į vidinį kiemą.

Va čia tai įdomu. Lidijos galvoje sukosi paaiškinimai: vagis, kažkaip prasmukęs pro apsaugą prie vartų į jų rajoną; kas nors iš televizijos laidos, kurią vakar minėjo Rouzmerė; kokios nors religijos skleidėjas, einantis nuo durų prie durų, ketinantis atversti Rouzmerę į naują tikėjimą.

Taip! Jos bažnyčia. Lidija prisiminė, kad Rouzmerė minėjo artėjantį blusų turgų, kurį organizuoja Šv. Patriko bažnyčia. Sakėsi esanti dėkinga, kad nereikės pačiai vilkti į bažnyčią maišų su labdara. Savanoris atvažiuos jų paimti. Pikapas – pati tinkamiausia priemonė. Gal Rouzmerė susitarė, kad paliks labdarą prie užpakalinio įėjimo, jei kartais jos nebūtų namuose, kai tas atvyks.

Lidija užsimetė flisą, kabojusį ant drabužių kabyklos prie durų. Ji padės sunešti viską į automobilį ar bent jau pasisveikins Rouzmerės vardu.

Perėjo gatvę ir nužingsniavo tuo pačiu taku, kuriuo pasuko vyriškis, ir atsidūrė Rouzmerės kieme už namo. Pamatė jį, nesėkmingai bandantį atidaryti slankiojančias stiklines duris. Prisiminė, kaip Rouzmerė atsirakino priekines duris, kai ji padėjo jai vidun sunešti pirkinius prieš keletą dienų.

– Sakiau jai, kad nebūtina rakinti durų! – šūktelėjo Lidija. – Vien dėl to žmonės čia ir kraustosi.

Kai vyras atsigręžė, jo veidas atrodė bejausmis.

– Aš Lidija, kaimynė, – priėjusi prisistatė ji, pamojavo. – Gyvenu kitapus gatvės. Ar jūs iš Rouzmerės bažnyčios?

Jokių emocijų veide. Tyla. Gal kurčias?

Ji žengė artyn ir pastebėjo, kad vyras mūvi juodomis pirštinėmis. Oras neatrodė toks šaltas, kad reikėtų pirštinių, bet jai visada šilčiau nei kitiems. Galiausiai jis prabilo – teištarė vieną žodį:

– Bažnyčios?

– Taip, pamaniau, kad jūs iš Šv. Patriko. Dėl blusų turgaus. Ar ji pasakė, kur viską paliko? Man pasirodė, kad surinko nemažai daiktų.

– Kokių daiktų? – paklausė jis.

Dabar, kai jau stovėjo visai arti, pastebėjo emblemą ant vyriškio striukės.

– A, jūs iš „Keepsafe"?

Buvo girdėjusi apie šią įmonę tais laikais, kai Donas dirbo apsaugoje. Jie buvo vieni populiariausių signalizacijos sistemų įrengėjų.

Paminėjus pavadinimą, vyriškis, rodos, pabudo iš miego. Jo šypsena pasirodė net keistesnė už bereikšmę miną.

– Taip, aš iš „Keepsafe". Suveikė jūsų kaimynės signalizacija, ir mūsų saugos punktą pasiekė pavojaus signalas. Ji jos neišjungė, o telefonu neatsiliepia. Mes automatiškai atvykstame patikrinti, kas atsitiko. Turbūt koks nors nesusipratimas, gal šuo nuvertė vazą ar kas panašaus.

– Rouzmerė neturi šuns.

Dar viena keista šypsena.

– Čia pavyzdys, – pasakė jis. – Taip dažnai nutinka. Nėra ko nerimauti.

– Jūs tikras, kad atvykote prie reikiamo namo? Rouzmerė neturi signalizacijos.

Tokį dalyką Lidija būtų pastebėjusi, vos tik įžengusi į Rouzmerės namus.

Vyras nieko nepasakė, bet šypsojosi toliau. Pirmą kartą gyvenime Lidija suprato, kad pavojus, kurį jaučia, nėra tik jos vaizduotės vaisius.

27

Pažaidus šaradas ir suvalgius tradicinio naktinio deserto – obuolių skiltelių su žemės riešutų sviestu – Lorė paguldė Timį; virtuvėje tarškėjo indai ir tekėjo vanduo.

Grįžusi rado tėtį, dedantį indus į indaplovę.

– Tėti, neprivalai to daryti. Tu ir taip kasdien prižiūri Timį, kai aš darbe.

– Anksčiau susitvarkyti po vakarienės užtrukdavo mažiausiai valandą. Nenumirsiu, jei išmesiu porą maisto dėžučių ir įdėsiu kelias lėkštes į indaplovę. Žinau, kaip sunkiai dirbi.

Ji paėmė kempinę iš kriauklės ir pradėjo valyti spintelės paviršių.

– Deja, mano dienos darbai dar nesibaigė.

– Jau devynios, Lore. Tu pervargsi.

– Man viskas gerai, tėti. Tik vienas skambutis, ir viskas.

Filmuoti laidą Kalifornijoje nebus lengva, bet bent jau laiko juostų skirtumas leidžia susisiekti su Vakarų pakrante gerokai po to, kai normalūs žmonės jau būna baigę darbus.

– Džeris planuoja interviu su dalyviais, tačiau aš jaučiu pareigą su Siuzanos mama susisiekti pati.

Rouzmerė Dempsi atsiliepė po dviejų signalų:

– Ponia Moran?

– Sveika dar kartą. Ir vadinkite mane Lore. Skambinu patvirtinti kelių datų. Kitą savaitę norėtume atvykti pasikalbėti su jumis be kamerų. O dar kitą savaitę ketiname filmuoti interviu, kuriam vadovaus Aleksas Baklis. Antrasis pokalbis vyks Pietų Kalifornijoje. Ar jums taip būtų patogu?

– M, žinoma. Kaip pasakysite.

Rouzmerės balsas buvo pasikeitęs – tylesnis ir neužtikrintas.

– Ar viskas gerai? – paklausė Lorė. – Jei dar galvojate...

– Ne, negalvoju, tiesiog...

Lorei pasigirdo, kad Rouzmerė šniurkščioja.

– Ar paskambinau ne laiku? Galiu paskambinti rytoj.

Rouzmerė atsikrenkštė.

– Ne, viskas gerai. Nepakenktų prasiblaškyti. Nutiko siaubingas dalykas. Mano kaimynę rado nužudytą. Policija mano, kad ją mirtinai sumušė.

Lorė nežinojo, ką pasakyti.

– O, Rouzmere... Tai baisu. Man labai gaila.

Ji suprato, kad tokie žodžiai ne ką tepadeda, tiek pat kiek žodžiai, kuriuos girdėdavo iš žmonių, sužinojusių apie Grego mirtį.

– Jos vardas Lidija. Ji buvo labai maloni. Ji buvo, na... mano draugė. Ją rado mano kieme, už namo.

– *Jūsų* kieme?

– Taip. Net neįsivaizduoju, ko jai galėjo čia prireikti. Manoma, kad ji sutrukdė vagystei.

– Tikrai siaubinga. Ar tai įvyko šiandien?

– Prieš kelias valandas, – patvirtino Rouzmerė. – Policija tik dabar įleido mane į namus, tačiau į kiemą eiti draudžiama.

– Tai viskas įvyko vidury baltos dienos?

Kaip ir Gregui, pagalvojo Lorė.

– Visam rajonui tai didelis smūgis. Tokių dalykų čia nebūna. Todėl, tiesą sakant, išvažiuoti iš namų man būtų neprošal.

Visa diena greitai prisipildė interviu, kuriuos atliks Bėjuje, o Rouzmerė ilgai netruko susiplanuoti laiką taip, kad galėtų trims dienoms išvykti į pietų Kaliforniją filmuoti interviu su Aleksu Bakliu, kaip ir kiti dalyviai. Lorė pasižadėjo kuo greičiau pranešti visas smulkmenas apie vietą, kurioje vyks filmavimo darbai, kai tik Džeris suras jiems nuomojamas patalpas baigiamajam filmavimui.

– Dar kartą norėčiau pasakyti, kad labai užjaučiu dėl draugės, – prieš atsisveikindama pridūrė Lorė.

Pokalbiui pasibaigus, ji išvydo tėtį, stovintį tarpduryje.

– Kažkas atsitiko? – paklausė jis.

– Tikrai taip. Nužudyta viena Rouzmerės draugė, kaimynė. Ją rado Rouzmerės kieme. Policija mano, kad ji galėjo sutrukdyti apiplėšimui.

– Ar į namą įsilaužta? Kas nors dingo?

– Nežinau, – atsakė Lorė. – Policija tik dabar įleido ją į namus. Sprendžiant iš balso, jai dar sunku suvokti, kas įvyko.

Jos tėtis grąžė rankas, trynė smilius į nykščius – taip darydavo visuomet, kai kas nors neduodavo jam ramybės.

– Kažkas mėgina įsilaužti į jos namus ir nužudo kaimynę kaip tik tuo metu, kai tu imiesi jos dukters bylos?

– Tėti, šitie dalykai nesusiję. Tu geriau nei kas kitas žinai, kad geriems žmonėms irgi nutinka baisių dalykų dėl visokių absurdiškų priežasčių, kurias suprastų tik sociopatas. Ir auka – visai ne Rouzmerė Dempsi, o jos kaimynė. Tai net ne tas pats rajonas, kuriame augo Siuzana. Nėra jokio ryšio.

– Man nepatinka sutapimai.

– Prašau, nesijaudink dėl to, gerai?

Ji palydėjo jį prie durų, jis apsivilko paltą. Prieš išeidamas stipriai ją apkabino ir pabučiavo, tačiau žiūrėdama į jį, lipantį į liftą, Lorė matė, kad jis paskendęs giliai mintyse ir toliau grąžo rankas.

28

Per trumpą kelionę į savo butą Leo galvoje knibždėjo neramios mintys. Pirmiausia jis išvydo moterį, pro atviras vairuotojo pusės dureles iki pusės įlindusią į savo mersedesą: nugara į šaligatvį, raktai įkišti į vairuotojo durelių spyną, ji susikaupusi kažko ieško ant keleivio sėdynės. Vienas greitas smūgis – gal kirtis į petį iš nugaros pusės – ir automobilių vagis nurūks mersedesu, jai nė nespėjus surikti. Už dešimties metrų ant šaligatvio gulėjo maišas su šiukšlėmis, pro kurį persišvietė banko išrašas. Pakaktų pusėtinų gebėjimų sukčiaus, ir banko sąskaita būtų ištuštinta dar nespėjus išaušti rytui.

Netrukus pamatė vyrą, palinkusį virš šaligatvio priešais jo namus, renkantį išsibarsčiusias tabletes ir beriantį jas atgal į buteliuką. Vyrukui buvo apie dvidešimt penkerius metus. Skustos galvos pakaušyje puikavosi ištatuiruotas žodis BEBAIMIS.

Bet kas kitas pagalvotų, kad vyrukas nerangus ir netyčia išbėrė tabletes. Tik ne Leo. Jis galėtų lažintis iš savo piniginės turinio, kad tabletės – tai aspirinas, o ponas Tatuiruota Galva – tik sukčius, ką tik apkvailinęs kokį nekaltą pėsčiąjį, ir dabar ruošiasi naujam raundui.

Tai vienas seniausių būdų išvilioti pinigų iš praeivių. Kartais „nukritęs" daiktas būna jau sudužęs butelis arba pora seniai sulūžusių akinių. Šį kartą tai buvo atsuktas receptinių vaistų buteliukas, pripildytas vaikiško aspirino. Triukas atliekamas taip: „netyčia" atsitrenki į praeivį ir ant šaligatvio „netyčia" nukrenta pasirinktas daiktas, o tu apsimeti, kad kaltas praeivis. *Man*

neužteks pinigų dar vienam vaistų buteliukui... Geraširdžiai pasisiūlo sumokėti.

Kiti žmonės, eidami gatvėmis, dairosi ir mato tik moterį automobilyje, maišą šiukšlių ir vaikiną, renkantį pabirusias tabletes, o Leo mato galimus nusikaltimus. Nevalinga reakcija: tas pats kaip matyti raides ant šaligatvio ir perskaityti žodį, kaip išgirsti „du plius du" ir pagalvoti „keturi". Jis mąstė kaip faras, kitaip negalėjo.

Grįžęs namo, įsijungė kompiuterį. Jo svetainė tarnavo ir kaip darbo kambarys, ir kaip Timio miegamasis, kai šis nakvodavo pas senelį. Jo kompiuteris ne toks dailus ir spartus kaip Lorės, tačiau Leo jo visiškai pakako.

Iš pradžių *pagugtino* „Rouzmerė Dempsi". Akimis perbėgo įrašus tinklaraštyje apie Pelenės mirtį – jis patraukė jo dukros dėmesį. Lorė parodė jam tą tinklaraštį, kai dar tik svarstė imtis bylos. Autorė rašė, kad Rouzmerė išsikraustė iš namų, kuriuose gyveno su sutuoktiniu ir Siuzana, prieš jiems mirštant. Dabar Rouzmerė gyveno saugomame rajone netoli Ouklando. Valio.

Tada įrašė „Ouklandas žmogžudystė saugomas rajonas" ir susiaurino paiešką iki įrašų, padarytų per pastarąsias dvidešimt keturias valandas. Rado du žinių pranešimus, paskelbtus Šiaurės Kalifornijos žiniasklaidos. Lidija Levit, septyniasdešimt vienerių, nužudyta savo rajone, Kesl Krosinge.

Paieškojo Kesl Krosingo rajono, susirado jo pašto kodą ir įrašė į paieškos langelį puslapyje „Nusikaltimų pranešimai". Tik trylika pranešimų apie nusikaltimus per pastarąsias trisdešimt dienų, beveik visi nusikaltimai – vagystės iš parduotuvių. Pasirinkęs žemėlapio funkciją, Leo susiaurino paiešką pažymėdamas konkrečią rajono dalį, kurioje gyveno auka. Nulis nusikaltimų. Išplėtė paiešką, įtraukdamas visus praėjusius metus. Dešimt nusikaltimų, tačiau ne smurtinių. Vienintelė vagystė iš gyvenamojo namo per visus metus.

Tačiau kaip tik šiandien, kai laida „Įtariamieji" pradeda gilintis į Siuzanos Dempsi bylą, prie pat aukos motinos namo nužudoma septyniasdešimt vienų moteris.

Leo žinojo, kad kartais perdėtai nerimauja dėl savo dukters, labiau, nei nerimautų kiti tėvai, nes buvo faras. Tos galvoje zirziančios mintys sklido iš jo „faro smegenų“ dalies. Jam tai buvo tarsi pirmykštis instinktas, toks pat, koks suveikia driežui, išsipleikusiam ant įkaitusio akmens ir staiga pajutusiam pavojų.

Leo nebuvo paranojiškas tėvas. Jis buvo tikras, kad Lidijos Levit žmogžudystė kažkaip susijusi su „Įtariamaisiais“.

Kai kitą rytą pro užuolaidas jo kambaryje prasiskverbė pirmieji saulės spinduliai, Leo suprato, kad taip ir neužmigo. Tačiau priėmė sprendimą. Nuo naktinio stalelio pasiėmė telefoną ir paskambino Lorei.

– Tėti? Ar viskas gerai?

Tai buvo pirmieji žodžiai, kuriuos Leo visada išgirsdavo iš savo dukters, jei skambindavo labai vėlai, netikėtai anksti arba kelis kartus iš eilės.

– Sakei, kad nerimauji, ar pavyks pakankamai laiko skirti Timiui, jeigu filmuosite laidą Kalifornijoje.

– Aišku, kad nerimauju, bet ką nors tikrai sugalvosiu. Visada sugalvoju. Galėsiu savaitgaliais parskristi namo. Arba galėsime susiskambinti per „Skype“ kiekvieną vakarą, nors žinau, kad tokie pokalbiai per atstumą – ne tas pats, kas būti šalia.

Leo jautė, kad ne jis vienas praleido bemiegę naktį.

– Neprireiks, – pasakė jis. – Mes vykstame kartu. Timis ir aš, mes abu.

– Tėti...

– Nesiginčyk. Mes šeima. Pasikalbėsiu su jo mokytojais. Jis praleistų vos porą savaičių. Pasisamdysime mokytoją tenai, jei reikės. Vaikas turi būti su mama.

– Gerai, – patylėjusi atsakė Lorė.

Leo girdėjo dėkingumą jos balse.

– Tai nuostabus pasiūlymas, tėti. Labai tau ačiū.

Jį nusmelkė kaltės jausmas, kad nepasakė tikrosios priežasties, kodėl lekia Lorei iš paskos į Kaliforniją, tačiau sukėlęs jai

nerimą nieko nelaimėtų. Lorė tikrai neatsisakys laidos apie Pelenės mirtį. Jis bent jau bus šalia ir galės padėti, jei nutiks kas nors neplanuota.

Leo meldėsi, kad bent šį kartą faro instinktas jį apgautų.

29

Truputį po dešimtos valandos ryto Lorė su Greise pasiekė REACH kompleksą Palo Alte ir sustojo automobilių aikštelėje. Kelionė automobiliu iš San Fransisko buvo vieni niekai, palyginti su karštligišku transporto eismu Niujorke. Jos atvyko į Kaliforniją tik vakar, tačiau Lorė jau ilgėjosi namų.

Šiandienos interviu su Siuzanos kurso draugu, universiteto kompiuterių laboratorijos partneriu, buvo vienas pirmųjų išankstinių interviu prieš kitą savaitę Los Andžele prasidedant baigiamajam filmavimui. Buvo patogiau pradėti rinkti informaciją Bėjuje ir po truputį judėti link nusikaltimo vietos bei galimų įtariamųjų. Kol Lorė su Greise svečiavosi pas Dvaitą Kuką, Džeris dairėsi filmuoti tinkamų patalpų universiteto miestelio kaimynystėje. Laidos pradžiai buvo ruošiamas Siuzanos nuotraukų montažas su vaizdo intarpais iš jos mokyklos ir namų, kuriuose užaugo.

Lorė sudrebėjo, lipdama iš išsinuomoto automobilio keleivio vietos. Vilkėjo plonytį kašmyro megztinį ir juodas kelnes, švarkelio nepasiėmė.

– Vis pamirštu, kaip šalta kartais būna Bėjuje.

– O kaip manai, kaip aš jaučiuosi?

Greisė vilkėjo smaragdo žalumo palaidinę gilia V formos iškirpte, o juodas sijonėlis buvo šiek tiek per trumpas net jos skoniui.

– Kraudamasi lagaminus galvojau apie Los Andželo saulę ir mohito kokteilius, – pasakė Greisė.

Vestibiulyje jas pasitiko Dvaitas Kukas, vilkintis stilingu kostiumu ir ryšintis prabangų raudoną kaklaraištį. Prieš susitikimą peržiūrėjusi nemažai Dvaito nuotraukų, Lorė tikėjosi išvysti jį su „uniforma“: džinsais, marškinėliais, sportiniu džemperiu su užtrauktuku bei lengvais sportbačiais. Pagalvojo, jog reikės paprašyti Džerio, kad šis pasiūlytų Dvaitui vilkėti „patogiai ir įprastai“, kai filmuos laidą. Matydama jį šiandien taip apsirengusį, norom nenorom pagalvojo, kad jis atrodo kaip senstelėjęs paauglys, einantis priimti Sutvirtinimo sakramento.

Dvaitas nusivedė jas keistu pastatu su kreivais koridoriais ir įmantriomis nišomis bei poilsio erdvėmis. Kai pagaliau atėjo į jo kabinetą, šis, palyginti su tuo, ką matė, skyrėsi kaip diena nuo nakties. Dvaito kabineto sienos buvo šalto pilko atspalvio, grindys iš pilkšvai melsvo akmens, apstatytas santūriais, šiuolaikiškais baldais. Vienintelė asmeniškumo teikianti detalė buvo nuotrauka, kurioje jis vilki naro kostiumu, su plaukmenimis, pasiruošęs šokti iš jachtos į žėrintį turkio mėlynumo vandenį.

– Mėgstate nardyti? – paklausė ji.

– Tai turbūt vienintelis dalykas, kuris man patinka labiau nei darbas, – atsakė jis. – Gal atsigerti? Vandens? Kavos?

Ji atsisakė, bet Greisė paprašė vandens. Lorė nustebo, kai Dvaitas išėmė buteliuką iš nedidelio šaldytuvėlio, ant kurio stovėjo kavos aparatas.

– Tiesą sakant, tikėjausi, kad pro duris įriedės robotas ir pristatys jums vandenį, – šyptelėjusi pasakė Lorė.

– Neįsivaizduojate, kiek kartų mama prašė manęs sukurti jai robotą-namų tvarkytoją. Šiais laikais Silicio slėnis užsiėmęs mobiliaisiais ir planšetėmis. Dirbame prie duomenų glaudinimo projektų, socialinių tinklų programėlių, sąsajų – „interfeisų“ – technologijų ir taip toliau; jei kalbama apie kokio nors prietaiso sąveiką su kitu prietaisu, galite būti tikra, kad kas nors šiame pastate prie to jau dirba. Mažiausia, ką galiu padaryti, tai pats pasiimti vandens ir išsivirti kavos. Nikolė man sakė, kad jūsų laida padeda ištirti senas bylas.

Staigus temos pasikeitimas rėžė ausį, bet Lorė žinojo, kad tokie sėkmės lydimi žmonės kaip Dvaitas Kukas kiekvienoje situacijoje veikia kaip įmanoma efektyviau.

– Garantijų neduodame, – atsargiai pasakė ji, – tačiau pirminis „Įtariamųjų" tikslas yra atgaivinti nebaigtus tyrimus ir nutvieksti senus faktus nauja šviesa.

– Lorė pernelyg kuklinasi, – įsiterpė Greisė. – Filmuodami pirmąją laidą, padėjome ištirti bylą filmavimui dar nepasibaigus.

Lorė pertraukė Greisės pagiriamąjį žodį:

– Manau, Greisė nori pasakyti, kad mūsų tikslas – padaryti viską, ką galime, kad Siuzanos byla pajudėtų iš mirties taško.

– Lore, o jums nebūna sunku dirbti su tokiomis bylomis, juk jūsų pačios vyras – žiauraus nusikaltimo auka?

Lorei prireikė kelių akimirkų atsitokėti. Nikolė ją įspėjo, kad kai kurie Dvaito žodžiai gali skambėti tiesmukai, tačiau ji neprisiminė nė vieno atvejo, kad kas nors būtų taip atvirai paklausęs jos, kaip Grego žmogžudystė palietė ją asmeniškai.

– Ne, – galiausiai atsakė ji. – Jei atvirai, mano patirtis tik padeda man kalbėti apie tokius dalykus. Mano manymu, laida suteikia balsą aukoms, kurios kitu atveju būtų pamirštos.

Jis nukreipė žvilgsnį, kad išvengtų Lorės akių.

– Atleiskite. Man yra sakę, kad kartais būnu pernelyg tiesmukas.

– Dvaitai, jei jau kalbame tiesmukai, tai papasakosiu jums apie sklandančius gandus, kad jūs ir Siuzana buvote konkurentai kompiuterių laboratorijoje. Varžėtės dėl profesoriaus Hatavėjaus dėmesio.

– Kažkas mano, kad aš galėjau nuskriausti Siuzaną? Dėl Hatavėjaus?

Lorė neketino pasakoti, kad mintį pakišo Kitas Ratneris, kai kalbėjosi su juo telefonu. Per pokalbį jis piktinosi ir Siuzanos motina, kuri visus šiuos metus jį įtarinėjo. Taip pat išvardijo visus kitus Siuzanos pažįstamus, įskaitant Dvaitą Kuką, kaip vienodai tikėtinus įtariamuosius. Nors Ratnerio kalbos Lorei atrodė visiškai nepagrįstos, išankstiniai interviu buvo puiki proga

patikrinti visas įmanomas versijas, kol kameros dar neįjungtos. Tai buvo gera praktika prieš perduodant įtariamuosius į tvirtas Alekso Baklio rankas.

– Ne tiek dėl dėstytojo, kiek dėl atliekamo darbo, – paaiškino Lorė. – Jūs kartu dirbote universiteto kompiuterių laboratorijoje, o REACH įkurtas praėjus vos dviem mėnesiams po Siuzanos mirties. Bendrovė netrukus sulaukė milijoninių investicijų jūsų kuriamoms naujoviškoms paieškos sistemoms. Tokie pinigai – nemenkas motyvas norėti pastumti ją sau iš kelio.

– Jūs nieko nesuprantate, – ilgesingai tarė Dvaitas.

Lorė manė, kad jis puls karštai gintis ir apipils ją faktais, demonstruodamas savo, kaip programuotojo, pranašumą prieš Siuzaną. Tačiau matė, kad jos žodžiai jį įskaudino.

– Kas jau kas, o aš niekada nebūčiau nuskriaudęs Siuzanos. Apskritai niekam niekada nekenkčiau dėl pinigų ar bet ko kito, ir tikrai ne Siuzanai. Ji buvo... mano draugė.

Lorė pastebėjo, kaip suvirpa Dvaito balsas, kaskart tariant Siuzanos vardą.

– Ji jums labai patiko, tiesa?

– Labai.

– Ar pažinojote jos vaikiną Kitą Ratnerį?

– Deja, taip, – atsakė Dvaitas. – Jis manimi niekada labai nesidomėjo, bet kartais užsukdavo į laboratoriją susitikti su Siuzana, nors dažnai vėluodavo arba visai nepasirodydavo. Leiskite, atspėsiu: tai jis pakišo mintį, kad pavogiau REACH idėją iš Siuzanos.

– Negaliu atsakyti.

– Ir nereikia. Tai tik dar vienas įrodymas, kad jis visai nesidomėjo Siuzanos veikla. Jis nežinojo, ką ji veikdavo laboratorijoje. Siuzana niekada nedirbo prie paieškos sistemų, o REACH tik tuo ir užsiėmė, kai jį įkūrėme. Ji kūrė programinę įrangą, kuri konvertuoja balsą į tekstą.

Lorė susimąstė.

– Tai kaip automatinis diktavimas, tiesa? – paklausė ji. – Naudojuosi šia telefono funkcija, kai diktuoju elektroninius laiškus.

– Taip. Jei turite kokių nors abejonių, galime tuoj pat jas išsklaidyti.

Jis paėmė į rankas telefoną ir kažkam paskambino.

– Atvažiavo žmonės iš laidos „Įtariamieji". Gal gali užbėgti?

Po minutėlės Dvaito kabinete pasirodė dailus vyriškis, įpusėjęs šeštąją dešimtį. Vilkėjo kasdieniškai: languotais marškiniais ir chaki spalvos kelnėmis, tačiau toks stilius jam labai tiko, ypač prie švelnaus įdegio ir tamsių vešlių plaukų. Jis prisistatė kaip Ričardas Hatavėjus.

– Kaip tik kalbėjome apie Siuzanos darbus universitete, jūsų kompiuterių laboratorijoje, – pasakė Lorė.

– Didžiulis nuostolis. Žinau, skamba šaltai. Bet kurio jauno žmogaus mirtis yra didžiulė netektis, tačiau Siuzana buvo ypač gabi. Ji nesėdėdavo palinkusi prie kompiuterio dvidešimt keturias valandas per parą kaip kai kurie programuotojai...

Jis nusišypsojo Dvaitui.

– Tačiau buvo labai kūrybinga. Turėjo puikius bendravimo sugebėjimus, – o tai daugumai kompiuterininkų yra nelengva užduotis, – todėl mokėjo susieti technologijas su realiu gyvenimu.

– Trumpam išeinu, – pranešė Dvaitas. – Ponia Moran nori tavęs kai ko paprašyti.

Likusi viena su profesoriumi, Lorė paklausė, ar Siuzana dirbo prie kokio nors konkretaus projekto.

– Bus aiškiau, jei papasakosiu, kaip veikė mūsų laboratorija. Darbas prie kompiuterio gali būti individualus, tad mano tyrimo asistentai dirbo ir kaip mokomojo darbo padėjėjai įžanginėse paskaitose. Jie taip pat prisidėdavo prie konkrečių mano tyrimo dalių, o tuo metu dirbau prie programavimo konvejerio principu. Tai ciklinių operacijų perdengimo metodas. Bet jūs visai nesuprantate, ką tai reiškia, tiesa?

– Nė kiek.

– Ir nereikia. Tai metodas programoms optimizuoti, įdomus tik tiems, kurie kuria kodus. Žodžiu, aš atsirinkau studentus, kurių individualūs projektai iš pirmo kurso man atrodė

perspektyvūs. Siuzana kūrė programinę įrangą, kuri kalbą perkeičia į tekstą – dauguma vadina tai tiesiog diktavimu. Paskutiniame praėjusio amžiaus dešimtmetyje ši technologija žengė pirmuosius žingsnius, tačiau Stivas Džobsas nebūtų padovanojęs mums „Siri“, jei nebūtų buvusi išplėtota bazinė kalbos atpažinimo funkcija. Jei Siuzana būtų likusi gyva, kas žino, kaip būtų buvę?

– Ar ji dirbo su Dvaitu prie REACH projekto?

– Tuo metu REACH dar neegzistavo. Tačiau ji ir Dvaitas dirbo šalia, jei tai turite omenyje. Bet Dvaito darbas buvo nukreiptas kitur. Kaip tikriausiai jau žinote, REACH suteikė galimybę naujoviškai ieškoti informacijos internete – tais laikas jį dar vadino pasauliniu tinklu. Ne, tai nebuvo nė iš tolo susiję su Siuzanos darbo sritimi.

– Profesoriau...

– Vadinkite mane Ričardu. Seniai nebeužsiimu akademine veikla, bet net tais laikais titulai nekėlė man ypatingo susižavėjimo.

– Jūs dar per jaunas, kad būtumėte pensijoje.

– Ir vis dėlto atsistatydinau labai seniai. Išėjau iš universiteto, kad padėčiau Dvaitui įkurti REACH. Įsivaizduokite, kad esate antrakursė, o dėl susitikimo su jumis grumiasi kompiuterių pramonės galiūnai. Atpažįstu talentą, kai tokį pamatau. Buvau pasirengęs visą savo laiką skirti Dvaitui ir bendrovei, tačiau jis užsispyrė, kad nori pabaigti studijas, nes tuomet tėvai galės juo didžiuotis – galite patikėti? Maniau, kad tik trumpam pereinu į privatųjį sektorių, tačiau prabėgo jau dvidešimt metų, o aš dar čia.

– Gražu, kad jūs tokie artimi.

– Gal skambės nuvalkiotai, bet aš neturiu vaikų. Dvaitas man kaip... Na, mes tikrai artimi.

– Man susidarė įspūdis, kad Dvaitui būtų jaukiau, jeigu turėtų šalia seną draugą, kai kalbėsis su mūsų laidos vedėju Aleksu Bakliu.

Iš tikrųjų ji turėjo omenyje, kad Hatavėjus per televizorių atrodys kur kas geriau nei tiesmukasis Dvaitas Kukas.

– Ar galėtumėte dalyvauti laidos filmavime Los Andžele? Šiuo metu ieškome patalpų netoli universiteto.

– Žinoma, – atsakė Hatavėjus. – Padėsiu, kuo galėsiu.

Kito Ratnerio kaltinimai, mesti Dvaitui Kukui dėl konkuravimo su Siuzana, Lorei iškart pasirodė laužti iš piršto, o dabar ir pats Dvaitas, ir Hatavėjus juos galutinai išsklaidė. Vis dėlto Lorė paklaus Rouzmerės ir Nikolės, ar Siuzana tikrai niekada nekonfliktavo su Dvaitu, nes privalo išnagrinėti visas įmanomas versijas.

Kiekviena ląstele Lorė jautė, kad tikrieji atsakymai į klausimus apie Siuzanos mirtį laukia ne kur kitur, o Los Andžele.

30

Hatavėjus pasisiūlė išlydėti viešnias sudėtingu koridorių labirintu, ir Dvaitas liko vienas kabinete.

Sprendžiant iš Hatavėjaus žvilgsnio, kai ėjo iš kabineto, jam nepatiko prodiuserės klausimai apie REACH. Gerai bent tai, kad neteko aptarinėti keblių smulkmenų. Mintis, kad Siuzana galėjo turėti ką nors bendro su jų išradimais, buvo visiškai nepagrįsta.

Tačiau jis vis tiek troško atsukti laiką atgal ir pradėti pokalbį iš naujo. Ketino paminėti Lorės vyro mirtį gerokai vėliau ir taip užmegzti glaudesnį ryšį su prodiusere, tačiau per anksti nuskambėjęs klausimas užgriuvo ją kaip tona plytų. Kai Dvaitas ir Hatavėjus pradėjo vaikščioti į susitikimus su investuotojais, Hatavėjus pasakė jam:

– Tu visiškas *stuobrys*! Ne šiaip truputį grubus, o netašytas kaip rąstas. Viskas gerai, jei kalbi su manimi, bet jei susitinki su investuotojais, turi būti mandagesnis.

Jų draugystė iš prigimties buvo „netašyta". Dvaitas prisiminė tą penktadienį antrame kurse, kai Hatavėjus užklupo jį laboratorijoje mėginantį įsilaužti į universiteto Studijų skyriaus duomenų bazę. Dvaitas neketino nieko trinti ar keisti pažymių, tiesiog norėjo įrodyti sau, kad gali prasmukti net pro savo universiteto virtualias sienas. Tai buvo nelegalu ir pažeidė studentų elgesio kodeksą, be to, Dvaitas buvo toks žioplas, kad naudojosi universiteto kompiuterių laboratorijos įranga, kurios veiklą universitetas dažnai stebėdavo. Hatavėjus pasakė tikįs, kad Dvaitas neturėjo piktų kėslų, todėl palaikysiąs jį, jei universitetas panorėtų jį

nubausti, tačiau jaučiąs pareigą pranešti apie tai administracijai, kad apsaugotų laboratoriją.

Dvaitas labai nusiminė, kad nuvylė savo dėstytoją, todėl kitą vakarą, jau sutemus, atėjo į laboratoriją, ketindamas susirinkti daiktus nuo darbo stalo ir padėti prašymą atleisti iš darbo. Tačiau laboratorijoje kažkas buvo. Netrukus išvydo studentę, matytą per paskaitą „Įžanga į kompiuteriją", kurioje ji asistavo Hatavėjui. Ji ėjo iš Hatavėjaus kabineto. Dvaitas nejučia prisiminė, kad universiteto miestelyje Hatavėjus pašnibždomis vadinamas karščiausiu dėstytoju.

Gal jis ir būtų padėjęs prašymą ant stalo ir išsliūkinęs iš laboratorijos nepastebėtas, jei sportbačių padai nebūtų sugirgždėję ant plytelėmis išklotų grindų. Hatavėjus išėjo iš kabineto ir pasakė, kad nebeketina pranešti administracijai apie Dvaito įsilaužimą. Jie tik be reikalo sunerimtų, negalėdami suprasti natūralaus smalsumo, kylančio žmogui su tokiais bundančiais talentais kaip Dvaito. Vis dėlto jis privertė Dvaitą pasižadėti, kad nukreips savo gebėjimus į teisėtą veiklą, tokią, kuri Silicio slėnyje sukraus milijonus.

Tas pokalbis davė pradžią keistai draugystei. Studento ir dėstytojo, mokytojo ir mokinio santykius pakeitė dviejų kolegų bendravimas, grįstas abipusiu atvirumu. Hatavėjus buvo pirmasis suaugęs žmogus, kuris elgėsi su Dvaitu kaip su normaliu žmogumi, o ne kaip su sužeistu vaiku, kurį reikia arba gydyti, arba izoliuoti. Dvaitas, savo ruožtu, priėmė Hatavėjų su visais jo neaiškiais darbeliais. Kaip kitaip būtų atsiradusi REACH, jei Dvaitas ir Hatavėjus nebūtų besąlygiškai vienas kitu pasitikėję?

O, jei tik Dvaitas mokėtų palenkti žmones savo pusėn kaip Hatavėjus! Gal tuomet būtų užsiminęs Lorei apie žuvusį sutuoktinį jos nešokiruodamas. Tikėjosi, kad neįžeidė Lorės tiek, kad ji nuspręstų nebekviesti jo į laidą.

Kai visi susirinks Los Andžele, viskas, ko jam reikės, tai kelios akimirkos vienoje patalpoje, kad prisijungtų prie dalyvių telefonų: tuomet visos jų žinutės, elektroninio pašto laiškai ir skambučių išklotinės automatiškai bus nusiųsti į Dvaito kompiuterį.

Bėda ta, kad jis nežinojo, ar visi „įtariamieji" susirinks į filmavimą tuo pat metu ir ar jų pokalbiai su laidos vedėju vyks vienas po kito.

Mąstydamas apie filmavimą Los Andžele, jis šį tą sugalvojo. Atsidarė paskutinį elektroninį laišką, gautą nuo Džerio, Lorės asistento, kuris, pasak jos, ieško patalpų netoli universiteto, ir pradėjo rašyti laišką.

Baigęs spustelėjo „Siųsti", atsilošė kėdėje ir pažvelgė į nuotrauką greta kompiuterio. Prieš trejus metus ją padarė Hatavėjus per kasmetines REACH darbuotojų atostogas Anglijoje. Bendrovė išskraidino visus darbuotojus, net studentus praktikantus, keturių dienų atostogų ir apgyvendino prabangiame viešbutyje „Viceroy". Visi tik ir aikčiojo išvydę pajūriu nusidriekusią viešbučio teritoriją ir minkštą, it pūkas baltą Mido pakrantės smėlį, bet Dvaitui didžiausią džiaugsmą šiose išvykose teikdavo nardymas. Nuotrauka ant stalo buvo padaryta prieš neriant į šimto pėdų gylį palei statų Šuns salos rifą. Dvaitas ten plaukiojo su tunais, vėžliais, melsvažuvėmis, net rifiniais rykliais ir dviem pietų jūrų dygliauodegėmis rajomis. Jo mintys nurimdavo tik giliai jūroje.

Žvelgė į vandenį nuotraukoje, svajodamas pasinerti į jį. Jam reikėjo nusiraminti, ypač dabar. Televizijos laida sugrąžino skausmą, sukeltą Siuzanos netekties. Skausmui trumpam atlėgus, jis nesitverdavo kailyje trokšdamas pagaliau išsiaiškinti, kas nužudė vienintelę jo mylėtą moterį.

31

Rouzmerė Dempsi žingsniavo virtuvėje, pirštais liesdama tamsiai pilko granito stalviršius.

– Keista čia grįžti. Beveik keturiasdešimt metų kas dieną gaminau šioje virtuvėje.

Rouzmerė paruošė dukters vaikystės nuotraukų ir kitų atminimų rinkinį: mėlyną kaspiną – pirmos vietos apdovanojimą mokslo mugėje, taip pat juostą, kurią gavo kaip mokyklos absolventų šventės karalienė. Ji netgi davė Lorei ir visai laidos komandai peržiūrėti knygą, kurioje pasirašė artimieji, dalyvavę Siuzanos laidotuvėse.

Jie vaikščiojo po buvusius Dempsių šeimos namus (dėl filmavimo su dabartiniais šeimininkais susitarė Džeris). Būtent virtuvėje Rouzmerė ir sužinojo, kad dukters kūnas buvo rastas Lorelio Kanjono parke.

– Maniau, bijosiu grįžti, – pasakė Rouzmerė, – bet po to įvykio mano kieme labai gera trumpam išvykti iš namų.

– Ar policija pasistūmėjo su jūsų draugės bylos tyrimu?

– Rodos, ne. Galbūt radote naują bylą savo laidai, – liūdnai šypsodama pasakė Rouzmerė.

Lorė matė, kad Rouzmerei nepakenktų truputį atsipalaiduoti, kad prabiltų apie tą siaubingą rytą, kai sužinojo, jog Siuzana negyva. Lorė žvilgtelėjo į Džerį, stoviniuojantį šalia operatoriaus, įsitaisiusio prie slankiojamų stiklinių durų virtuvės gale. Džeris davė jai ženklą, kad jie pasiruošę. Nors laikėsi gana atokiai, iš ten buvo patogu filmuoti viską, ko reikės laidai.

– Ar namas labai pasikeitė nuo tada, kai čia gyvenote? – paklausė Lorė.

Rouzmerė sustojo ir apsidairė.

– Ne, didelių pokyčių nematau. Bet jausmas kitoks. Šie baldai kur kas šiuolaikiškesni nei mūsiškiai. Nebėra mūsų paveikslų. Ir nuotraukų. Visi daiktai, darę šitą namą savą, arba iškeliavo su manimi į naujus namus, arba liko sandėlyje.

– Jei nebūtų pernelyg skausminga, – kreipėsi Lorė, – gal galėtumėte parodyti keletą namo vietų, kurios buvo reikšmingos jūsų dukrai? Gal pradėkime nuo jos kambario?

Lorei nereikės filmuotos medžiagos iš kitų kambarių, tik iš virtuvės, tačiau aprodydama namą Rouzmerė šiek tiek atsipalaiduos ir prašneks apie Siuzaną. Laida bus sėkminga tik tada, jeigu jiems pavyks parodyti auką ne kaip daiktinį įrodymą neištirtoje byloje, o kaip gyvą žmogų.

Rouzmerė nusivedė juos mediniais laiptais į antrą aukštą, į miegamąjį koridoriaus gale. Drebančia ranka pasuko durų rankeną. Dabar tai buvo kūdikio kambarys levandų spalvos sienomis su ranka išpieštomis geltonomis tulpėmis.

Rouzmerė priėjo prie lango ir palietė rankeną.

– Verandos stogas yra tiesiai po šituo langu, matote? Kas vakarą patikrindavau, ar langas gerai uždarytas, nes bijojau, kad kas nors užsiropš ir pagrobs mano kūdikį.

Paskui prisiartino prie spintos ir perbraukė pirštais vidinę durų pusę.

– Čia mes žymėdavome, kiek ji paaugo. Per kiekvieną gimtadienį įrėždavome naują brūkšnį. Jie juos uždažė, bet, prisiekiu, tos linijos dar matosi. Štai. Vos įžiūrimos plonytės linijos.

Lorė pažvelgė Rouzmerei per petį ir nusišypsojo, nors viskas, ką įžiūrėjo, buvo lygutėlis baltas paviršius.

Kai grįžo į virtuvę, priešais kameras, Lorė pajuto, kad Rouzmerė pasirengusi.

– Prašau, – tarė Lorė, – papasakokite mums apie tai, kaip sužinojote apie dukters mirtį.

Rouzmerė lėtai linktelėjo.

– Buvo savaitgalis, šventėme šešiasdešimtąjį Džeko gimtadienį. Šeštadienį kieme surengėme didelę šventę. Vakaras buvo gražus. Viskas buvo tobula, išskyrus tai, kad šalia nebuvo Siuzanos. Ji paskambino vidurdienį, šventės išvakarėse, pasveikinti Džeko su gimtadieniu, tačiau tuo metu jis buvo golfo klube. Jis *taip sunkiai* dirbo. Visą laiką. Ji buvo gerai nusiteikusi, patenkinta studijomis ir labai susijaudinusi dėl būsimos atrankos.

– Atrankos, į kurią kvietė Frenkas Parkeris?

– Taip. Ji pasakė jo pavardę, bet aš nebuvau apie jį girdėjusi. Sakė, kad jis – kylanti žvaigždė. Sakė... kad jai „nuskilo", kad tai „per gerai, kad būtų tiesa".

Jos balsas drebėjo kartojant dukters žodžius.

– Kitą rytą sulaukėme skambučio iš policijos. Įdomu tai, kad visą dieną manęs neapleido jausmas, jog kažkas negerai, tarsi nujaučiau artėjančią nelaimę.

– Jaudinotės dėl Siuzanos?

– Ne, iš pradžių ne. Tarsi koks lengvas nerimas. Tačiau, paskambinus policijai, viskas pasikeitė. Skambino iš Los Andželo policijos departamento. Jie rado kūną. Visa kita jau žinote: vienas batelis buvo nukritęs, nes, kaip manoma, ją vijosi Lorelio Kanjono parku. Mobilusis buvo šalia. Grandinėlė su laimę nešančiu pakabučiu buvo nuplėšta jai nuo kaklo. Jie klausė, ko jai galėjo reikėti tame parke. Pasakiau, kad tą vakarą ji turėjo susitikti su Frenku Parkeriu. Tik vėliau sužinojau, kad jo namai vos už pusantro kilometro nuo vietos, kurioje rado jos kūną.

Lorė matė, kaip, net praėjus daugybei metų, Rouzmerę kausto skausmas. Ji pernelyg gerai žinojo, kad šis skausmas niekada visiškai neišnyks.

– Grįžkime prie Frenko Parkerio. Ar jums nepasirodė keista, kad jis pakvietė Siuzaną susitikti vėlai vakare? – švelniai paklausė Lorė.

– Ne, ji man nesakė, kad važiuos pas jį į namus. Be to, aš maniau, kad dalyvaus ir jos agentas. Patikėkite, jei galėčiau atsukti laiką atgal, neleisčiau jai vykti į tą atranką.

– Kodėl? Ar manote, kad Frenkas Parkeris nuskriaudė jūsų dukrą?

Rouzmerė pažvelgė žemyn į savo rankas ir papurtė galvą.

– Ne. Jei būčiau galėjusi, būčiau sulaikiusi ją, kad tą vakarą visai nevažiuotų į Holivudo kalvas, nes tuomet bent jau būtų buvusi arčiau *universiteto miestelio, kuriame puikiai gaudėsi.* Nebūtų avėjusi sidabrinių batelių, su kuriais negalėjo bėgti. Mažų mažiausia, jei nebūtų galėjusi pabėgti, bent jau jos nebūtų pavadinę Pelene, tarsi mano dukra būtų kokia įsisvajojusi mergiūkštė, mėginanti užkariauti princą. Ta pravardė ir visa Holivudo aplinka nebūtų atitraukusi dėmesio nuo svarbiausio dalyko.

– Kokio dalyko, Rouzmere?

Rouzmerė trumpam nutilo, tvirtai suspaudusi lūpas atidžiai rinko žodžius. Galiausiai prabilo, ir visas jaudulys dėl filmavimo kamerų buvo dingęs. Ji žvelgė tiesiai į objektyvą kaip profesionali televizijos pranešėja.

– Tai nebūtų atitraukę dėmesio nuo tiesos, kad pats pavojingiausias žmogus Siuzanos gyvenime visada buvo šalia, – tai jos vaikinas Kitas Ratneris. Jis buvo paleistuvis ir melagis ir suvokė, kad mano Siuzana pasieks tokių aukštumų, apie kokias jam galima tik pasvajoti. Aš nueisiu į kapus tikėdama, kad mano mergaitę nužudė jis.

32

Kitą rytą Lorė išvažiavo pas Nikolę Meling. Šioje Aukso Vartų tilto pusėje buvo mažiausiai penkiais laipsniais šilčiau nei žemutiniame San Fransiske, iš kurio jie pajudėjo prieš pusvalandį.

Džeris net švilptelėjo išvydęs peizažą:

– Gali būti, kad negrįšiu į Niujorką.

Namas stovėjo kalvos viršūnėje, Soriko Rančos parko pakraštyje, o papėdėje plytėjo miestas. Jie grožėjosi Roso slėniu, dviem miškais apaugusiais kalnais tolumoje ir žaluma, puošiama anksti pražydusių sedulų.

Lorė išgirdo, kaip atsiveria furgono šoninės durys, ir žiūrėjo, kaip pro jas išsiropščia Greisė, įsispraudusi į tampres ir aukštakulnius ilgais odiniais aulais, užtemptais iki pusės šlaunų.

– Oho, – tarė ji, pasekusi Lorės ir Džerio žvilgsnius. – Dar truputis, ir aš pamilsiu gamtą.

– Sunku patikėti, kad miestas vos už trisdešimties kilometrų, – nusistebėjo Lorė.

Džeris kumštelėjo Greisę, kuri buvo spėjusi įnikti į mobilųjį.

– Tavo meilė gamtai ilgai netruko, – pajuokavo jis.

– Netiesa. Aš ieškojau informacijos, – pasipiktinusi atsakė ji ir parodė telefono ekraną, kuriame puikavosi labai panašus vaizdas į tą, kuris plytėjo priešais.

– Tai Plikoji kalva ir Tamalpės kalnas, – sunkiai tardama pavadinimus konstatavo Greisė. – Anot vieno nekilnojamojo turto vertintojo, šio namo kaina...

Džeris subardamas pamojavo rodomuoju pirštu.

– Greise, negražu! Baisu vien tai, kad persekioji visus sutiktus žmones internete, todėl *nenoriu* prie to prisidėti. Lorė, vakar ji aptiko interneto puslapį „Kas ką susitikinėjo". Visų pirma, pavadinimas netaisyklingas. Turėtų būti „Kas su kuo susitikinėjo". Per tą nesąmonę visą laiką, kol oro uoste laukėme savo daiktų, turėjau klausytis apie jaunas merguželes, kurios neva susitikinėjo su Frenku Parkeriu, kai buvo viengungis.

– O, Džeri, jei tik žinotum, kokio ilgio tas sąrašas. Galėjau ir toliau džiuginti tave panašiomis naujienomis, kol registravomės viešbutyje.

Džerio skundai dar nesibaigė:

– Beje, Greise, kaip manai, ar pasiėmei užtektinai daiktų? Aš apsiėjau su rankiniu bagažu.

– Nekaltink manęs dėl lagaminų skaičiaus! – užprotestavo Greisė. – Tai dėl tavo tėčio, Lore. Jis užsispyrė prisikrauti sunkiosios artilerijos. Norint atsigabenti ką nors tokio iš Niujorko į Kaliforniją, tenka rinktis registruotą bagažą. Todėl taip, Džeri, sumečiau, kad jei jau teks iškęsti tą procesą, pasinaudosiu proga ir pasiimsiu visus mėgstamiausius batus.

Lorė papurtė galvą ir nusijuokė. Džeris su Greise dirbo nepriekaištingai, tačiau kartais atrodydavo, kad dėl visiškai skirtingų charakterių jie nusipelno atskiros humoristinės laidos.

– Greise, mano tėvas neprisikrovė *sunkiosios artilerijos*. Tačiau jis – faras iki kaulų smegenų, todėl jam būtina ant naktinio stalelio turėti savo pistoletą. O dabar sutelkime dėmesį į buvusią Siuzanos kambario draugę. Ir tai, ką ji galbūt slepia.

Nikolės Meling namų interjeras buvo tobulas filmuoti. Ji pasitiko juos šviesioje fojė, kurios sienas puošė spalvingi modernūs paveikslai. Prieš atvykdama Lorė pasiskaitė internete apie šių namų šeimininkę, tačiau nerado nė vienos jos nuotraukos, išskyrus porą kadrų iš mokyklos albumo, kurį Nikolės gimtajame

Irvino mieste surado Džeris, ir pirmakursės Nikolės nuotrauką universiteto duomenų bazėje. Net nuotraukoje, darytoje įstojus į universitetą, Nikolė neatrodo vyresnė nei keturiolikos.

Moteris, šiandien stovinti priešais, nė iš tolo nepriminė Lorės susikurto vaizdo. Ne, ji neatrodė labai pasenusi. Suaugusi Nikolė buvo kur kas patrauklesnė už neišvaizdžią, strazdanotą mergaičiukę senose nuotraukose. Buvo iš esmės pakeitusi savo išvaizdą. Šviesūs plaukai, kurie mokyklos laikais dengė pečius, dabar tesiekė smarką ir buvo nudažyti tamsiai ruda spalva. Galbūt dėl kamerų, bet šiandien ji buvo smarkiai pasidažiusi, akis paryškinusi juodu pieštuku. Bet labiausiai į akis krito ne išvaizdos pokyčiai, o pasitikėjimas savimi, kurio nebuvo justi senose nuotraukose.

– Nikole, – pasisveikino Lorė ir ištiesė ranką, – labai jums ačiū, kad sutikote dalyvauti laidoje „Įtariamieji". Rouzmerė pasakojo, kad studijų metais buvote labai artimos su Siuzana.

– Siuzana labai rūpinosi manimi, – tyliai atsakė Nikolė.

Ji nusivedė juos iš fojė į didelę svetainę su vaizdu į slėnį.

Svetainėje netikėtai pasirodė vyras klasikinio stiliaus marškiniais ir smėlio spalvos kelnėmis. Buvo užsiauginęs nemenką pilvą ir bepradedąs plikti, bet veide švytėjo labai maloni šypsena. Lorei pasirodė, kad užuodė švelnų muilo kvapą.

– Sveiki. Pamaniau, kad būtų mandagu užeiti pasisveikinti. Aš Nikolės vyras, Gevinas.

Lorė pakilo iš kėdės paspausti jam rankos.

– Jums tikrai nereikėjo dėl mūsų imti laisvadienio, – pasakė ji.

– Oi ne, aš dirbu antrame aukšte, – paaiškino jis ir parodė į laiptus fojė.

– Gevinas užsiima finansais, – pridūrė Nikolė. – Jo firma įsikūrusi miesto centre, bet jis važiuoja ten tik tomis dienomis, kai turi susitikimų.

– Jums pasisekė, – tarė Lorė. – Ar jūs taip pat studijavote Kalifornijos universitete Los Andžele? Ar ten ir susipažinote?

– Ne, aš baigiau Harvardą. Kai susipažinome, dirbau San Fransiske, vienoje pradedančioje įmonėje, vienoje iš pirmųjų,

kur paprasti žmonės galėjo pirkti ir parduoti akcijas internetu, nepasisamdę brokerio. O su Nikole susipažinau bare.

Žmona mestelėjo į jį nepatenkintą žvilgsnį.

– Man nepatinka, kai pasakoji tą istoriją. Skamba labai pigiai.

– Kas baisiausia, ją sužavėjo mano sugalvotas būdas pradėti pokalbį. Priėjau prie jos ir paklausiau, ar neturi pleistro, nes, pamatęs ją, nualpau iš susižavėjimo ir nusibrozdinau kelį.

Lorė net susiraukė iš pasidygėjimo.

– Tikrai prastas būdas užkalbinti merginą.

– Taip, – tarė Gevinas, – bet aš tyčia taip pasakiau. Čia ir slypi sąmojis.

– Tiesos dėlei pasakysiu, – prabilo Nikolė, – kad mes taip tik *susipažinome*. Man jo pagailo, todėl daviau savo telefono numerį, ir tik vėliau pradėjome susitikinėti.

– Kokie vėjai jus nunešė į San Fransiską po to, kai metėte studijas Kalifornijos universitete? – pasiteiravo Lorė.

Ji žinojo, kad Nikolė metė mokslus baigusi antrą kursą, ir manė, kad taip ją paveikė Siuzanos mirtis. Lorę nuolat stebindavo, kaip vieno žmogaus mirtis kartais nuvilnija per daugybės žmonių likimus ir juos keičia.

– Baigusi mokyklą norėjau studijuoti Stanforde arba Berklyje, tad, manau, tiesiog pajutau, kad kažkas mane traukia palikti Kaliforniją. Tik pažvelkite į šį vaizdą.

Atsakymas skambėjo mandagiai, tačiau buvo nenuoširdus.

– Vadinasi, tęsėte mokslus čia? – paklausė Lorė.

– Ne, – atsakė Nikolė, purtydama galvą, ir nieko nepridūrė.

– Tiesiog negaliu nepastebėti, kiek daug Siuzanos draugų metė studijas: jūs, Madisona Mejer, Kitas Ratneris.

– Turėsite apie tai paklausti jų pačių. Manau, nieko nuostabaus, kad aktoriai meta studijas, jei pradeda dirbti. Na o Madisona gavo pagrindinį vaidmenį „Grožio karalystėje". Kai dėl manęs, tai mirus Siuzanai supratau, koks trumpas gali būti gyvenimas.

– Ar vis dar bendraujate su Madisona arba Kitu?

Nikolė papurtė galvą.

Lorei susidarė įspūdis, kad Nikolei nesmagu kalbėti šia tema, tad nusprendė paklausti kitaip:

– Taigi, kai Ponas Žavusis jus taip šmaikščiai užkalbino, šiame mieste dar nebuvote apšilusi kojų?

Gevinas nusijuokė:

– Ji buvo, kaip čia pasakius, ką tik išlipusi iš traukinio. Susijaudinusi. Ką tik prisipažino, kad davė man savo telefono numerį, bet nutylėjo, kad pasisakė išgalvotą vardą.

– Ką, tikrai? – negalėjo patikėti Lorė. – Bet kodėl?

Nikolė pasimuistė krėsle:

– Aš tikrai *nesitikėjau*, kad kalbėsime apie tai. Tiesą sakant, bare parodžiau netikrą dokumentą, todėl nenorėjau, kad barmenas nugirstų, kaip prisistatau kitu vardu, nei parašyta vairuotojo pažymėjime, kurį buvau ką tik jam parodžiusi. Tikrai nesu vienintelė moteris pasaulyje, pasisakiusi išgalvotą vardą vaikinui, mėginančiam *pakabinti* ją bare.

– Tikrai ne, – pasakė Lorė.

Bet dažniausiai prie netikro vardo pasakomas ir netikras telefono numeris. Ji pati jaunystėje ne kartą rašė ant įkaušusio vyruko atkištos popierinės servetėlės vardą ir telefono numerį iš vienos pop dainos – *Dženė, 8675309.*

– Vienu žodžiu, – pasakė Gevinas, – tai buvo meilė iš pirmo žvilgsnio. Susituokėme praėjus lygiai šešiems mėnesiams nuo pažinties.

Nikolė nusišypsojo ir paplekšnojo vyrui per ranką:

– Kaip jau sakiau, gyvenimas trumpas.

– Nežinojau, kad Siuzana buvo priežastis, dėl kurios norėjai kuo greičiau susituokti, – šypsodamasis pasakė Gevinas. – Tiesą sakant, Nikolė nesakė, kad gyveno viename kambaryje su Siuzana, kol nesutikome Siuzanos mamos, Rouzmerės, viename tų *dim sum* restoranėlių Kinų kvartale. Prisimeni, mieloji?

Nikolė kilstelėjo antakius, bet nieko nepasakė.

– Juk prisimeni, – spaudė vyras. – Per lankytojų ir maisto vežimėlių keliamą triukšmą kažkaip išgirdau, kaip kažkokia moteris šūkteli „Nikole! Nikole Hanter!“ Tai jos mergautinė pavardė.

Tada Rouzmerė pribėgo ir stipriai apkabino mano žmoną. Savaime suprantama, paklausiau, kas čia tokia. Tada Nikolė ir papasakojo, kad ji ir Siuzana buvo kambario draugės.

– Nemėgau kalbėti ta tema, – atsakė Nikolė. – Ir dabar nemėgstu.

– Paskui nuėjau prie Rouzmerės staliuko ir priverčiau ją pažadėti, kad mums paskambins, – pasakė Gevinas.

Po pokalbio su Rouzmere Lorei buvo susidaręs įspūdis, kad Nikolė ir Siuzana buvo geriausios draugės, tačiau ką tik sužinojo, kad Nikolė nieko nepasakojo savo vyrui apie Siuzanos nužudymą ir nepalaikė jokių ryšių su Siuzanos motina, kol to nepasiūlė Gevinas.

Rouzmerė įspėjo Lorę, kad Nikolė gali būti drovi, o kartais net pasirodyti abejinga. Tačiau, sėdėdama Nikolės svetainėje ir stebėdama tą moterį, kuriai nuo lūpų nė sekundę nedingo mandagi šypsena, Lorė jautė, kad tariamai geriausia Siuzanos draugė meluoja.

33

Džeris užsisegė diržą ir įjungė furgoną.

– Dar kartą pažiūrėkite į šį nepakartojamą peizažą, – pasakė jis, – nes, mano manymu, tai vienintelė priežastis, dėl kurios buvo verta čia atsibelsti.

– Tai jau tikrai, – pridūrė ant užpakalinės sėdynės įsitaisiusi Greisė, dabar pasilenkusi į priekį. – Visiškas šnipštas. Ji kažką slepia.

Lorė ne vienintelė pajuto, kad Nikolė nenoriai dalijosi prisiminimais apie Siuzaną Dempsi.

Džeris įjungė posūkio signalą, nors gatvelėje nebuvo matyti kitų automobilių, ir pasuko dešinėn.

– Toks jausmas, kad Nikolės ten nebuvo.

– Sutinku, – tarė Lorė. – Ji atrodė nutolusi mintimis.

– Ne, turiu omenyje, susidarė įspūdis, kad ji nestudijavo Kalifornijos universitete, – patikslino Džeris. – Ji nutraukė ryšius su draugais. Apie Siuzaną pasakė tik tiek, kad ji buvo labai gera draugė. Viskas, ką ji darė, tai kalbėjo apie kitus: kaip keista, kad Frenkas Parkeris norėjo susitikti su Siuzana savo namuose, kokia ištroškusi šlovės buvo Madisona, kiek kartų Siuzana pričiupo savo vaikiną flirtuojantį su kitomis merginomis. Atrodo, kad ji norėjo nukreipti mūsų dėmesį nuo savęs į kitus.

Lorė mėgino suprasti, kodėl Nikolė buvo tokia uždara, tačiau jos mintis pertraukė telefono skambutis. Skambino tėtis.

– Tėti, ar viskas gerai?

– Viskas puiku. Man atrodo, kad Timis vėl grįžta į normalų ritmą po skrydžio į vakarus. Jis miegojo iki pusės aštuonių, o

atsikėlęs suvalgė sočius pusryčius viešbučio restorane. Paskui nuėjome į Žvejų prieplauką suvalgyti priešpiečių, ir jis sukirto visą lėkštę žuvies su keptomis bulvėmis.

– Tu juk žinai, kad tau tokio maisto negalima.

Praėjusiais metais tėtį skubiai išvežė į ligoninę dėl širdies virpesių. Jį išleido namo tik po operacijos, per kurią į jo dešinįjį skilvelį buvo įstatyti du stentai. Jam buvo prisakyta laikytis širdį tausojančios mitybos.

– Nesirūpink, mieloji. Valgiau garuose troškintą otą su salotomis. Ir keturias keptas bulvytes, jei jau visai atvirai.

– Menkas nusižengimas, tiek jau to. Mes jau pakeliui į viešbutį. Gal pavakarieniaujam „Pas mamą Torini"?

Prieš dvidešimt metų, kai galvojo apie studijas Stanfordo universitete, Lorė apsilankė San Fransiske kartu su tėvais. Geriausi prisiminimai iš kelionės buvo apie tai, kaip Leo užrakino Lorės mamą vienutėje Alkatraze*, o vėliau visi kartu vakarieniavo restorane „Pas mamą Torini" su raudonais ir baltais langeliais margintomis staltiesėmis ir didžiulėmis porcijomis makaronų, užpiltų grietinėle ir parmezanu.

– Man atrodo, Timiui ten patiks.

– Didūs protai mąsto vienodai. Todėl ir skambinu. Užsakiau mums staliuką septintai. Pagalvojau, kad tai vėliausias laikas, kada Timis galėtų vakarieniauti, o anksčiau tu tikrai negrįši.

Net tėčiui ir Timiui atvykus čia, Lorei buvo sunku susidėlioti dienotvarkę taip, kad pasimatytų su jais. Ji patikino tėtį, kad bus viešbutyje po valandos, ir padėjo ragelį.

Greisė dar kartą pasilenkė į priekį, įbedusi nosį į telefoną:

– Prisimenate puslapį „Kas ką susitikinėjo"?

– *Su kuo*, – pataisė Džeris. – Kas su kuo susitikinėjo. Parašysiu jiems elektroninį laišką ir pareikalausiu, kad ištaisytų klaidą.

– Suradau Siuzanos vaikiną, Kitą Ratnerį. Tik paklausykit, – ir ji pradėjo skaityti ilgiausią sąrašą moterų, kurios per daugelį metų yra draugavusios su šiuo antraeilių vaidmenų atlikėju.

---

* Sunkiųjų darbų kalėjimas Jungtinėse Amerikos Valstijose, Alkatrazo saloje, veikęs iki 1934 m.

– Esu girdėjusi tik apie porą jų, – pasakė Lorė.

Dauguma moterų buvo aktorės, jaunesnės už Kitą geru dešimtmečiu.

– Tikros žvaigždės jau nebe jo nosiai, – konstatavo Greisė. – Tačiau sąrašas ilgas. Ir Rouzmerė, ir Nikolė minėjo, kad jis buvo neištikimas Siuzanai. Matosi, kad jo įpročiai nepasikeitė.

– Bet tai nereiškia, kad jis žudikas.

– Ne, – sutiko Greisė, – bet jeigu jinai jį užklupo? Galiu lengvai įsivaizduoti. Tarkime, Kitas veža ją į atranką, tikėdamasis pats gauti vaidmenį filme, arba norėdamas užtikrinti, kad Frenkas nekiš rankų prie jo merginos. Tuomet Siuzana atvirai prabyla apie jo neištikimybę, jie smarkiai susiginčija. Ji supyksta ir išlekia iš autǫmobilio. Ir man taip buvo, o ką? Jis ją vejasi. Jie toliau smarkiai ginčijasi, ir padėtis tampa nevaldoma.

Gera versija. Ji paaiškina, kaip Siuzana atsidūrė prie Lorelio Kanjono parko, nors jos automobilis stovėjo universiteto miestelyje.

Džeris sustojo prie šviesoforo.

– Gaila, kad Kitas turi alibi, o mes neturime įrodymų.

– Visai kaip žaidžiant užuominų žaidimą, – pasakė Lorė, prisiminusi vakarą namuose su sūnumi. – Privalome patikrinti kiekvienos versijos pagrįstumą, kad ir kiek jų būtų. Kai liks tik viena, galbūt tada viskas pasidarys aiškiau.

– Ir tuomet reikalą perims mūsų nuostabusis laidos vedėjas, Aleksas Baklis, – pasakė Greisė. – O dabar įrašykime Alekso vardą paieškoje ir pažiūrėkime, ką rasime. Na, jis ne Kitas Ratneris, bet ir ne vienuolis.

Greisė pradėjo vardyti moteris, kurių sąrašas puikavosi svetainėje „Kas ką susitikinėjo". Lorė buvo girdėjusi apie daugelį jų: modeliai, aktorės, operos dainininkė ir ryto žinių laidos vedėja.

Užsidegė žalia šviesa, ir Džeris pasuko dešinėn. Visą Lorės dėmesį pasiglemžė Greisės čiauškėjimas, todėl ji nepastebėjo, kad smėlio spalvos pikapas, stovėjęs netoli Nikolės namų, pasuko į tą pačią pusę.

34

Martinas Kolinsas sėdėjo juodame krėsle, savo 800 kvadratinių metrų Sanseto bulvaro namo terasoje. Įsitaisęs prie didžiulio baseino, žvilgsniu lydėjo virš miesto besileidžiančią saulę. Šį namą įsigijo prieš ketverius metus už daugiau pinigų, nei kada nors svajojo uždirbsiąs. Ši rezidencija buvo kaip diena ir naktis, palyginti su prasmirdusiu butuku Nebraskoje, kuriame užaugo. Jam buvo lemta gyventi čia.

Vėl nužvelgė dokumentus, kuriuos buvo pasidėjęs ant kelių. Tai buvo nuotraukų maketai naujiems „Dievo šauklių" lankstinukams. Nuotraukose buvo matyti besišypsantys Bažnyčios nariai, dalijantys konservuotas gėrybes varguoliams, akimirkos iš šeimų iškylų ir Martinas, sviedžiantis skraidančią lėkštę auksaspalviam retriveriui. Rinkos tyrimai parodė, kad būtent ši veislė žmonėms labiausiai asocijuojasi su galia ir pasitikėjimu. Martinas patenkintas linktelėjo. Brošiūras su šiomis nuotraukomis DŠ sekėjai be vargo išdalins savo draugams, šeimos nariams ir padidins „Dievo šauklių" gretas. Daugiau narių – daugiau piniginių aukų.

Akimirkos džiaugsmas iškart pranyko prisiminus, kad reikia paskambinti Stivui Romanui ir sužinoti naujienas apie Nikolę. Išsitraukęs išmanųjį telefoną, susirado Stivo numerį ir brūkštelėjo ekranėlį.

– Pačiu laiku, – nepasisveikinęs išpyškino Stivas. – Neseniai pajudėjau nuo Nikolės namų. Pas ją lankėsi televizijos komanda.

– Ar žinai, apie ką jie kalbėjosi?

Sulaukęs neigiamo atsakymo, Martinas dar labiau susinervino. Pastarąją savaitę Stivo pranešimai be galo trumpi. Gal jau laikas pasiųsti kitą pavaldinį jo pakeisti?

– Ar ką nors nuo manęs slepi? – paklausė Martinas.

– Aišku, ne, – atsakė Stivas.

Martinas žinojo apie Stivo praeities bėdas dėl agresyvaus elgesio: apiplėšimus, muštynes baruose, neprognozuojamus pykčio protrūkius – viską, kas jį kankino iki atrandant Bažnyčią. Tačiau iki šiol Stivas nebuvo jam suteikęs priežasčių nerimauti. Jis išties pasikeitė, turbūt labiau nei kiti „Dievo šaukliai", be to, buvo ištikimas.

– Aš sėdėjau mašinoje, kol komanda buvo viduje, – pasakė jis. – Namas didelis. Jai gerai nuskilo. Turiu galvoje pinigus.

– Tai viskas, ką sužinojai?

– Kol kas taip. Bet aš seku TV komandą. Jie ką tik paliko du vyrukus ir krūvą įrangos kažkokiame sandėlyje ir dabar važiuoja žemutiniu Fransisku. Jeigu laikysiuosi gana arti, gal ką nors nugirsiu. Į ką konkrečiai man atkreipti dėmesį?

– Atsimeni, esame kalbėję apie žmones, kurie nesupranta „Dievo šauklių"? Kurie skleidžia bjaurų melą apie mūsų gerus darbus. Tai štai, Nikolė yra viena didžiausių mūsų Bažnyčios priešių. Gavusi galimybę pakalbėti per nacionalinę televiziją, ji gali pamėginti užsipulti mūsų tikėjimą. Gali pripasakoti melagingų dalykų apie DŠ arba apie mane asmeniškai. Man reikia žinoti, ką Nikolė jiems papasakojo – jei apskritai papasakojo – apie laikus, kai studijavo Kalifornijos universitete.

Nors paprastai Martinas nesidalydavo jokiomis paslaptimis, buvo neįmanoma pasikliauti Stivu kaip savo akimis ir ausimis, neatskleidžiant jam bent truputį informacijos. Taigi, Stivas žinojo, kad Nikolė buvo viena pirmųjų DŠ narių, tačiau paliko Bažnyčią labai staiga. Jis žinojo, kad Nikolės kambario draugė Siuzana Dempsi buvo nužudyta ir kad jos mirtį nagrinėja ši laida, kelianti Martinui nerimą dėl galimo šmeižto per televiziją.

Martinas neketino atskleisti nieko daugiau. Juk tokią klaidą jau buvo padaręs su Nikole – per greitai parodė jai tą savo

asmenybės dalį, kuriai Nikolė dar nebuvo pasirengusi. Iš pradžių, kai ji metė studijas ir išvyko gyventi kitur, Martinas laukė Nikolės veiksmų svarstydamas, ar padarė pakankamai, kad užtikrintų jos tylėjimą. Tačiau mėnesiai peraugo į metus, o metai – į du dešimtmečius.

O dabar – ta kvaila laida. Jis pažiūrėjo pirmąją ir suprato, kad jos rengėjai nepraleidžia pro akis jokių smulkmenų. Ar Nikolė sugebės atsilaikyti nepapasakojusi apie savo ryšius su DŠ?

– Bet laida bus apie Nikolės kambario draugę, – pasakė Stivas. – Ką bendro Siuzanos Dempsi nužudymas turi su DŠ?

– Per daug klausinėji, Stivai.

Kaip įprasta, Martino balsas buvo šaltas ir kupinas pasitikėjimo.

– Atsiprašau, – atsargiai pasakė Stivas. – Stebėsiu juos toliau. Palauk, jie sustojo prie kažkokio didelio viešbučio. Aha, lipa lauk. Matau, kas čia vadovauja, – ta moteris keleivio sėdynėje, priekyje. Ji duoda kitiems nurodymus. Pastatysiu mašiną ir pabandysiu pasekti ją pėsčiomis. Sužinosiu ką nors daugiau.

– Šaunuolis, Stivai.

35

Buvo dar tik septynios vakaro, bet Nikolė jau sėdėjo prie tualetinio staliuko ir valėsi storą sluoksnį makiažo, pasidaryto prieš filmavimą. Jau buvo nusivilkusi pagal užsakymą siūtą prigludusią juodą suknelę, ją pakeitė įprastinėmis lengvo audinio sportinėmis kelnėmis ir džemperiu su gobtuvu.

Nusausino veidą, atsimerkė ir veidrodyje pamatė sau už nugaros stypsantį Geviną.

– Štai ir mano žmona, – pasakė jis, apsivijo rankomis Nikolei liemenį ir pakštelėjo į švariai nuvalytą skruostą. – Šiandien atrodei labai gražiai, bet tokia tu man labiau patinki.

Ji atsisuko į vyrą ir apkabino jį:

– Aš tikrai ne gražuolė, bet makiažas padeda. Tik nesuprantu, kaip kitos moterys kasdien gaišta tam šitiek laiko.

– Man tu visada labai graži.

– Kur jau... Kai sutikai mane, vis dar atrodžiau kaip drovi paauglė. Bet dabar turėčiau būti dėkinga savo genams, nes visada atrodžiau jaunesnė, nei esu.

Gevinas šypsojosi.

– Ko toks linksmas? – paklausė ji.

– Nes papasakojom tai televizijos prodiuserei, kaip susipažinom. Jau seniai apie tai negalvojau. Už savo santuoką turėtume padėkoti tam netikram dokumentui.

– Turėčiau padėkoti už jį Madisonai. Ji parūpino po vieną man ir Siuzanai, kad patektume į klubus, kuriuose rinkdavosi įžymybės.

– Neįsivaizduoju tavęs tenai.

Tai todėl, pagalvojo Nikolė, kad nepažinojai manęs, kai buvau tik sekėja, uodega. Mergina, kurios tėvai žinojo, kad pati viena ji „pasiklys". Ta, kuri pradėjo leisti daugiau laiko su apgavikais „Dievo šaukliais" nei su savo geriausia drauge.

– Ar jau baigei darbus? – paklausė ji.

– Dar pora elektroninių laiškų, ir būsiu visas tavo.

– Skamba puikiai. Einu gaminti vakarienės. Gal norėtum lazanijos?

– Labai, – atsakė jis ir dar kartą pabučiavo ją į skruostą.

Jis nužingsniavo į savo darbo kambarį, o ji nulipo laiptais į virtuvę. Smulkindama kuokštelį šviežių bazilikų padažui, mintimis perbėgo šios dienos pokalbį su televizijos grupe. Nikolė manė, kad puikiai papasakojo apie Madisoną, Kitą ir Frenką Parkerį – tris žmones, iš tikrųjų vertus įtarimo. Tačiau dar prieš pradedant kalbėti apie nužudymo tyrimą Lorė uždavė visą puokštę klausimų apie tai, kodėl Nikolė nutraukė studijas ir išsikraustė į Bėjų. Ji atrodė net per daug susidomėjusi tuo, kad Nikolė prisistatė Gevinui netikru vardu.

Gal ji žino, kad pabėgusi iš Los Andželo Nikolė naudojosi padirbtu dokumentu ne tik vynui pirkti? Gal ji žino apie „Dievo šauklius"?

Ne, tai neįmanoma. Palikusi Los Andželą, Nikolė nė karto neištarė žodžių „Dievo šaukliai" ir „Martinas Kolinsas". Ji pernelyg bijojo.

Galbūt Kitas Ratneris papasakojo prodiuserei apie Nikolės ryšius su DŠ? Galų gale juk ji ir supažindino Kitą su tais sukčiais. Žinoma, tie, kurie laiko save „Dievo šaukliais", niekada nepavadintų savo veiklos sukčiavimu. Jie vadina tai religija. Jie sakosi darą „gerus darbus".

Visa tai buvo taip seniai, kad kartais Nikolė sunkiai beprisimindavo, kada tiksliai Siuzana pradėjo jausti priešiškumą „Dievo šaukliams". Iš pradžių ji palaikė Nikolę. Siuzana turėjo savo vaidybos užsiėmimus bei darbą kompiuterių laboratorijoje, o Nikolė įsiliejo į naujų draugų būrį, kurį iš pradžių Siuzanai

apibūdino kaip savanorių grupę, kurios tikslas – padėti vargstantiems. Tačiau kai Nikolė smarkiau įsitraukė į būrio veiklą ir pradėjo prašinėti aukų iš labiau pasiturinčių studentų, tokių kaip Siuzana, šioji pradėjo abejoti nuolat pinigus siurbiančios Bažnyčios idėjomis.

Buvo pavasario semestro pradžia, antras kursas. Nikolė pasakė Siuzanai, kad per žiemos atostogas pradėjo susitikinėti su Martinu Kolinsu ne kaip viena iš Bažnyčios narių, o kaip mergina. Nikolė manė, kad Siuzana sunerims dėl jų amžiaus skirtumo: Nikolė baigė mokyklą anksčiau, todėl tuo metu tebuvo aštuoniolikos, o Martinas – dvidešimt devynerių. Tačiau Siuzana nerimavo dėl rimtesnių dalykų. Ji pasakė, kad „Dievo šaukliai" yra apgavikai. Kad pinigus, skirtus vargšams, Martinas kraunasi sau į kišenę. Verbuoja pažeidžiamus žmones, kad šie elgtųsi su juo kaip su Dievu. Siuzanai atrodė, kad Nikolė po truputį slysta į kitą pasaulį. Kad jai praplovė smegenis. Siuzana klausė: kodėl apskritai dvidešimt devynerių metų vyras susidomėjo antrakurse?

– Ką tu žinai apie Martiną? Niekada nebuvai jo sutikusi. Ką tu žinai apie DŠ, jeigu niekada net nebandei perprasti mūsų veiklos? Dabar man aišku, kodėl Martinas sako, kad tu nori užteršti mano protą! – šaukė Nikolė.

Tai buvo jų pirmasis ginčas.

Tačiau Siuzana iš tikrųjų supyko tik tada, kai Nikolė pakvietė Kitą į vieną iš DŠ susitikimų. Nikolė nebuvo mačiusi jos tokios. Siuzana visuomet būdavo labai rami, nuolat šypsodavosi it prisiminusi pokštą, kurį žino tik ji viena, arba tarsi klausytųsi muzikos, kurią girdi tik ji. Tačiau tądien ji šaukė ant Nikolės tokia įtūžusi, kad jos veidas nusidažė raudoniu, o makiažas, rodės, nutekės skruostais. *Kitas laksto paskui kiekvieną sutiktą merginą! Iš pradžių jam reikėjo Madisonos dėmesio. Dabar tavo. Bet tu blogesnė už Madisoną. Su ja Kitas tik nekaltai flirtavo, o tu nusitempei mano vaikiną į kažkokį Biblija besidangstančių mulkių susirinkimą! Kas tau yra, Nikole? Aš tavęs neatpažįstu!*

Net dabar Nikolė nepamena, kaip čiupo į rankas politikos mokslų vadovėlį ir paleido jį Siuzanai į galvą. Tik prisimena, kaip Siuzana sustingo iš nuostabos praverta burna.

– Viskas, Nikole! – sušuko ji, lėkdama pro duris. – Tu man brangi, bet arba meti tą sumautą sektą, arba išsikraustai!

Tai buvo paskutinis jų pokalbis.

Nikolė irgi išbėgo iš bendrabučio ir nuskubėjo pas Martiną į namus. Įpuolė į jo miegamąjį nepasibeldusi. Jis buvo ne vienas. Tą akimirką Nikolė suprato, kodėl Martinas ja susižavėjo. Ji visada atrodė jaunesnė, nei yra iš tikrųjų. Tačiau, pasirodo, Martinui Kolinsui ji buvo nepakankamai jauna.

36

Restoranas „Pas mamą Torini" buvo lygiai toks pat kaip Leo prisiminimuose: raudonai ir baltai languotos staltiesės, tamsaus medžio baldai, ryškiai geltonos sienos, gausiai nukabinėtos kelių dešimtmečių italų kino filmų plakatais ir nuotraukomis su autografais. Negalėjo patikėti, kad praėjo jau trisdešimt dveji metai nuo tada, kai lankėsi čia su Lore ir Eilina. Leo būtų buvęs laimingas, jei ir žmona būtų čia, kartu su anūku, tačiau prieš dešimtį metų ją pasiglemžė širdies smūgis, net nespėjusią susipažinti su Timiu. Taip pat būtų norėjęs, kad Lorės vyras Gregas būtų čia. Tačiau, kaip dainuojama vienoje dainoje, ne visada gauni tai, ko nori. Jam pasisekė, kad turi Timį ir Lorę.

Leo pamatė dailiai vilkintį vyrą prie gretimo stalo, kuris susižavėjęs lydėjo akimis Lorę, kol ši sėdosi prie stalo. Kaip visuomet, jo dukra nė nenutuokė apie jai skiriamą dėmesį, nes visas jos dėmesys buvo nukreiptas į Timį. Ji rodė sūnui pasirašytą Vintono Marsalio nuotrauką, kurioje jis stovėjo kartu su dviem restorano padavėjais.

– Ką šiandien nuveikėte su seneliu? – paklausė ji, kai visi trys įsitaisė prie stalo.

– Mes vaikščiojom ir vaikščiojom, – atsakė Timis. – Nuėjom kokius šimtą penkiasdešimt kilometrų. Vaikščiojom daugiau negu Niujorke. Atrodo, kad nueini dar daugiau, nes čia pilna kalvų. Aš buvau visiškai... – Timis stabtelėjo ir pradėjo garsiai lekuoti, kaip pavargęs šuo. – Kai parėjom į viešbutį, pasakiau seneliui, kad jeigu žengsim dar bent vieną žingsnį, man pėdos nukris!

Lorė pasilenkė pasižiūrėti po stalu:

– Mes ką tik pėsti atėjome čia, o tavo pėdos vis dar vietoje. Ar matėt ką nors įdomaus, ar tik vaikščiojot ir vaikščiojot gatvėmis?

– Matėm viską! Buvo *jėga*! – susijaudinęs išpyškino Timis. – Buvom Kinų kvartale, tada prieplaukoje, tada tokiam muziejuje apie mokslą, kur pats gali viską išbandyti, ten buvo *super*. Seneli, kaip vadinasi ta labai stati gatvė, ta vingiuota?

– Lombardo gatvė. Vaikis tikras šaunuolis, pats užkopė į viršų ir nusileido žemyn.

– Atrodo, buvo tikrai įdomi diena, – pasakė Lorė.

Klausantis Timio pasakojimo atrodė, kad jie visą dieną tik vaikščiojo po miestą. Tačiau Leo rado laiko savo reikalams sutvarkyti. Svarbiausia jo užduotis buvo prižiūrėti anūką, kol Lorė dirba, tačiau jeigu jis nori iš tikrųjų apsaugoti juos abu, turi leisti pasireikšti faro mąstymui, nes jis ir atvedė Leo į Kaliforniją.

Kol Timis žiūrėjo televizorių, buvęs Niujorko policijos departamento inspektorius Leo Farlėjus dvidešimt minučių kalbėjo telefonu su detektyvu Alanu Obrajanu, Lidijos Levit bylos vyriausiuoju tyrėju. Bet kas kitas, paskambinęs į Alamidos apygardos šerifo departamentą ir pasiteiravęs apie praėjusią savaitę įvykusią ir dar neištirtą žmogžudystę, būtų nieko nepešęs, tačiau trisdešimt metų darbo Policijos departamente šį tą reiškia, nors esi išėjęs į pensiją ir gyveni kitoje žemyno dalyje.

Iš detektyvo Obrajano jis sužinojo, kad kol kas policija neturi įtariamųjų Lidijos Levit byloje net neoficialiai. Liūdna tiesa yra ta, kad, nužudžius moterį, įtarimo šešėlis dažniausiai krinta ant jos vyro. Tačiau policija nerado jokių įrodymų, kad Levitų šeimoje būta bent menkiausių nesutarimų, ką jau kalbėti apie fizinį smurtą. Be to, Lidijos vyras Donas, pavyzdingas pilietis, turi geležinį alibi: filmavimo kameros užfiksavo, kad tuo metu, kai buvo nužudyta žmona, vyras plušėjo sporto klube.

Kita versija: Lidija turėjo kažkokį slaptą gyvenimą, sukėlusį jai pavojų. Tačiau išsami paieška, atlikta jos namuose ir kompiuteryje,

patvirtino, kad nėra jokio pagrindo manyti, jog Lidija galėjo būti kitokia, nei atrodė: septyniasdešimtmetė žmona, mama ir močiutė, mėgstanti prižiūrėti sodą, valgyti restoranuose ir plepėti su kaimynais.

Pasak detektyvo Obrajano, labiausiai tikėtinas paaiškinimas yra toks, kad prie Rouzmerės namų Lidija užklupo vagį. Policija mėgina apklausti vietos nusikaltėlius, tikėdamasi gauti daugiau informacijos.

– Ar Rouzmerė jums pasakė, kad prieš dvidešimt metų buvo nužudyta jos dukra? – detektyvo paklausė Leo.

– Taip, – atsakė Obrajanas. – Nieko keisto, kad ji labai nusiminė dėl savo kaimynės ir paminėjo, kad tas įvykis priminė jai Siuzanos mirtį. Spauda ją praminė „Pelenės mirtimi". Vargu, ar tą bylą kada nors ištirs.

– Kaip tik dėl to ir esu Kalifornijoje.

Leo papasakojo apie Lorės sprendimą nagrinėti Siuzanos Dempsi bylą laidoje „Įtariamieji".

– Turiu pripažinti, kad mane apniko bloga nuojauta, kai sužinojau, kad vienos iš laidos dalyvių namuose buvo įvykdyta žmogžudystė kaip tik tuo metu, kai prasideda parengiamieji laidos darbai.

– Manote, kad Lidijos Levit nužudymas kaip nors susijęs su „Įtariamaisiais"?

– Pamaniau, kad turiu pasidalyti tokia versija. Jeigu sužinosite ką nors, kas įrodo, jog toks ryšys išties yra, būčiau labai dėkingas, jei praneštumėte man.

Leo tikėjosi, kad detektyvas Obrajanas laikysis duoto žodžio. Kalbantis jis pasirodė patikimas. Kol negalės įrodyti, kad Rouzmerės kaimynės nužudymas susijęs su laida, Leo niekaip neįtikins Lorės, kad jai gresia rimtas pavojus.

Per Timio pokaičio miegą Leo spėjo pasikalbėti telefonu su dar vienu žmogumi, Aleksu Bakliu.

– Skambino Aleksas, – pranešė jis.

– Ir man skambino, bet nepaliko žinutės. Kaip jam sekasi?

Leo negalėjo suprasti, ar Lorei iš tikrųjų įdomu, kaip sekasi Aleksui, ar ji tik palaiko pokalbį kaip bet kuria kita tema.

– Jis laukia nesulaukia kelionės čia.

– Nuostabu. Per baigiamąjį filmavimą jis galės perimti dalyvių apklausą į savo rankas.

– Dėl to jis ir skambino. Jis atvyksta į Los Andželą rytoj.

Dukters veide Leo pastebėjo sąmyšį.

– Tėti, man atrodo, būsi ne taip išgirdęs. Šiuo metu atliekame parengiamuosius darbus, šnekamės su kiekvienu žmogumi asmeniškai. Alekso nereikės iki pat baigiamojo filmavimo.

– Žinau, kad toks buvo jūsų planas. Bet, man atrodo, Bretas nusprendė, kad Aleksui derėtų praleisti daugiau laiko su įtariamaisiais ar dalyviais, ar kaip jūs ten juos vadinate. Aleksas minėjo, kad Bretas jau yra tave nustebinęs savo nelauktais sprendimais, todėl ir skambino įsitikinti, kad tu žinai apie jo ankstyvą atvykimą.

Timio pasakojimas apie dienos įvykius atitraukė Lorės mintis nuo darbų, bet Leo pajuto, kad dabar įtampa grįžo į dukters veidą.

– Ne, nieko nežinojau. Bretas pasielgė kaip visada.

– Ar tu nusiminei? Aleksas mūsų draugas. Jis geras žmogus.

– Noriu, kad jis atvažiuotų. Aišku, kad noriu. Bet iš pradžių ketinau pati susidaryti nuomonę apie žmones, su kuriais jis kalbėsis.

– Atrodo, kad stengiesi prisigalvoti priežasčių, kodėl jam nereikia čia važiuoti...

– Tėti, liaukis.

Leo suprato, kad laikas keisti temą:

– Ar šiandien susitikote su Siuzanos kambario drauge? Nikole?

Ji linktelėjo.

– Ji pasirodė kitokia, nei tikėjausi. Elgėsi labai keistai. Žinai, nuskambės beprotiškai, bet susimąsčiau, ar policija kada nors laikė ją įtariamąja. Gal buvo pernelyg užsiėmę kitais, kad bent

paklaustų tariamai geriausios Siuzanos draugės, kur ji buvo tuo metu.

– Kartais man atrodo, kad paveldėjai iš manęs faro instinktą.

– Tai kalba mano žurnalistės instinktas. Gal „Įtariamieji" ir realybės šou, bet žurnalistikos pagrindų aš nepamiršau. Savo laidoje nenoriu pristatyti žmonių kaip nusikaltėlių, jei jie tokie nėra. Lygiai taip pat nenoriu vaizduoti Nikolės angeliškoje šviesoje, kaip geriausios aukos draugės, jei iš tikrųjų tiesa yra visiškai kitokia.

– Ką ketini daryti?

– Išsiaiškinsiu visą tiesą, kas per viena buvo Nikolė Meling studijų metais, kai dar vadinosi Nikole Hanter.

Stivo Romano mintis sujaukė priėjęs padavėjas tamsiais ilgais plaukais, suimtais į glotnią arklio uodegą, ir juodais marškinėliais trumpomis rankovėmis, išryškinančiomis raumenis.

– Dar vieną gazuoto vandens, pone?

Stivas slapčia dirstelėjo į moterį, pagyvenusį džentelmeną ir vaiką. Moteris pamojo padavėjui, prašydama sąskaitos.

– Ačiū, ne, – atsakė Stivas.

Jis visomis išgalėmis vengdavo pagundos prisilakti alkoholio, tačiau šįvakar privalėjo sėdėti restorane „Pas mamą Torini". Įsitaisęs vos už penkių metrų nuo stalelio, prie kurio sėdėjo moteris iš televizijos, puikiai girdėjo trijulės pokalbį.

Iš to, ką nugirdo, sprendė, jog Nikolė Meling, mergautine pavarde Hanter, tylėjo kaip žemė apie savo nesutarimus su „Dievo šaukliais". Jei tai būtų vienintelės naujienos, Martinui palengvėtų. Galbūt jis net paskelbtų užduotį baigta ir leistų Stivui grįžti prie įprastos darbotvarkės.

Tačiau Stivas ką tik nugirdo apie naują bėdą. Sėdėdamas prie baro, telefone *paguglino* „laidos „Įtariamieji" komanda". Iškart pasirodė nuotrauka moters, kurią jis buvo įsidėmėjęs kaip komandos vadovę. Tai Lorė Moran, laidos kūrėja ir prodiuserė.

Taip pat jis sužinojo, kad Lorė pati buvo nusikaltimo auka ir policininko duktė. Dar viena paieška patvirtino, kad prie stalelio kartu sėdėjo jos tėvas.

O dabar moteris pareiškė esanti ypač susidomėjusi Nikole ir ketinanti ne juokais įsigilinti į jos praeitį. *Išsiaiškinsiu visą tiesą, kas per viena buvo Nikolė Meling.*

Martinas neapsidžiaugs.

37

Aleksas Baklis pažvelgė į lagaminą ir drabužių krepšį, gulinčius ant lovos, prikrautus, bet vis dar atsegtus. Jam ir seniau yra tekę keliauti toli dėl bylų, be to, buvo pratęs prie darbo televizijoje, tačiau tai buvo pirmas kartas, kai teko suderinti šiuos abu dalykus. Savo bagaže jis sutalpino šešis kostiumus ir dar glėbį laisvalaikio rūbų.

Kai popietę paskambino Bretas Jangas ir paprašė paskubinti išvyką į Los Andželą, Aleksas norėjo iš pradžių įsitikinti, ar Lorė apie tai žino. Jis žinojo, kad kartais Bretas Jangas priima sprendimus nepasitaręs su ja. Tad Aleksas laimėjo šiek tiek laiko, pasakęs Bretui, kad pirmiausia turi pasitikrinti savo darbotvarkę. Iš tikrųjų jis išnaudojo tą laiką paskambinti Lorei, tačiau ji neatsiliepė. Tuomet paskambino Leo, kuris patikino, kad Lorė apsidžiaugs, jei jis prisidės prie parengiamųjų darbų. Tačiau dabar, kai daiktai sudėti, jam šmėkštelėjo mintis, kad Leo tikriausiai turi savų priežasčių kviesti jį greičiau atvykti į Kaliforniją. Nuvykęs ten, jis greičiausiai dar labiau apsunkins Lorės ir visos kūrybinės grupės dienotvarkę. Nuo to laiko, kai tarp jų užsimezgė draugystė už darbovietės ribų, tai bus pirmas kartas, kai jiems teks dirbti kartu.

Kai jį pakvietė vesti pirmosios „Įtariamųjų" laidos apie universiteto baigimo iškilmes, jis negalėjo atsispirti pasiūlymui. Studijuodamas antrame kurse Fordame, atidžiai sekė bylos tyrimą ir buvo tvirtai įsitikinęs, kad žudikas yra vienas iš iškilmių svečių. Jo įtarimai nepasitvirtino. Dalyvavimas laidoje jam buvo

reikšmingas ne tik tuo, kad per ją buvo nustatytas žudikas, bet ir užgimusiu atsidavimu Lorei Moran.

– Ar rytoj reikės jus kur nors nuvežti, pone Aleksai?

– Kiek kartų reikės sakyti, kad pamirštum tą „pone", Ramonai? Vadink mane tiesiog Aleksu. Dėl manęs, tai vadink nors ir Alu.

– Ramonui liežuvis neapsiverstų, pone.

Aleksas papurtė galvą ir nusijuokė. Kartais pažvelgdavo į savo gyvenimą iš šalies ir negalėdavo patikėti tuo, ką mato. Ramonui šešiasdešimt, jis filipinietis. Išsiskyręs, turi suaugusią dukrą, gyvenančią Sirakūzuose. Jis buvo Alekso padėjėjas. Aleksui labiau patiko žodis „padėjėjas" nei „liokajus" – taip Ramoną vadino šeima, kuriai jis dirbo iki jiems išsikraustant į Vakarų pakrantę. Interjero dizainerė, skoningai įrengusi Aleksui butą, pastebėjo, kad *jis toks užsiėmęs, jog nespėja išsiskalbti marškinių ir nuolat* perka naujus, tad pasiūlė jam pasisamdyti Ramoną.

Alekso bute, gerokai per dideliame viengungiui, Bikmam Pleiso gatvėje, su vaizdu į Rytų upę, buvo šeši kambariai ir tarnų patalpos. Bute taip pat buvo erdvus valgomasis, kuriame tilpdavo gausus draugų būrys; darbo kambarys, Ramono kambarys ir dar vienas, kuriame apsistodavo jaunesnysis Alekso brolis Endrius, kai atvykdavo iš Vašingtono, kur dirbo teisininku. Alekso manymu, jo namai simbolizavo jo atsidavimą bei ištikimybę draugams ir šeimai. Vis dėlto jis suprato, kaip visa tai atrodo iš šalies tiems, kurie jo gerai nepažįsta.

Labiausiai jaudinosi, kaip tai atrodo Lorei.

Praėjusį gruodį jis tikėjosi, kad viskas eisis kaip sviestu patepta. Vyras, kurį Timis vadino Mėlynakiu, mėgino nužudyti berniuką ir jo mamą. Tą pat akimirką Aleksas šoko prie Timio ir Lorės ir apglėbė juos. Tas kelias sekundes Aleksas jautėsi jų šeimos dalimi.

Tačiau taip pat greitai prie jų pribėgo Leo, ir Timis su Lore atsiplėšė nuo Alekso. Tai Leo, Timis ir Lorė buvo tikroji šeima.

Iš pradžių Aleksui atrodė, kad Lorė dar nepasirengusi naujiems santykiams. Jis puikiai suprato galimas priežastis. Lorė

neteko vyro. Ji turėjo sudėtingą darbą ir viena rūpinosi vaiku. Ji dar labai ilgėjosi Grego. Galbūt visada ilgėsis.

Tačiau dabar, prieš išskrisdamas į Los Andželą dar kartą dirbti su Lore, jis abejojo, ar jos nenoras užmegzti artimesnį ryšį nėra susijęs su juo asmeniškai. Be to, kad turi ištaigingą butą ir į tarną panašų padėjėją, kuris jį vadina „ponu Aleksu", jam prilipdyta žvaigždės etiketė ir apie jį nuolat rašo bulvarinėje spaudoje.

Jis begalę kartų matė savo nuotraukas geltonuosiuose puslapiuose, kur jam į parankę įsikibusi mergina, o antraštė sufleruoja romantiškų santykių pradžią. Dalį laiko dirbdamas teismo bylų komentatoriumi, jis nenorom tapo žvaigžde, tad žurnalistai išpūsdavo kiekvieną jo pasirodymą viešumoje su moterimi. Endrius net parodė jam puslapį internete, kuriame buvo pateiktas ilgiausias sąrašas moterų, su kuriomis Aleksas neva susitikinėjo. Daugelis vardų tame sąraše jam buvo negirdėti.

Kam gi tokiai protingai ir savimi pasitikinčiai moteriai kaip Lorė pasitikėti tokiu vyru kaip jis? Jai netrūko rūpesčių dėl darbo ir vaiko. Jos gyvenime nebuvo vietos dviejų metrų ūgio išsipusčiusiam, spindinčiam mergišiui. Nejaugi ji leis Timiui prisirišti prie vyro, kuris, jos manymu, gali dingti iš vaiko gyvenimo?

Aleksas dar kartą žvilgtelėjo į sukrautus daiktus ir pakeitė ryškiai rausvą, turkiškais raštais margintą kaklaraištį tamsiai mėlynu su baltais dryželiais, nors žinojo, kad tai niekuo nepadės.

38

— Oho, mama. *Čia kaip tie didžiuliai pusryčiai viešbu*tyje Aruboje.

Praėjusią žiemą jie važiavo atostogų į Arubą, taip atšventė pirmosios „Įtariamųjų“ laidos sėkmę. Lorei atrodė, kad nuo to laiko ji dirbo be menkiausio atokvėpio.

Ji uždėjo ranką Timiui ant peties ir apžvelgė gausius pusryčius, patiektus ant didelio stalo virtuvės viduryje. Lorė skeptiškai žiūrėjo į visos komandos gyvenimą po vienu stogu Los Andžele, tačiau Bretas ir taip skundėsi išaugusiu laidos biudžetu, tad jai pritrūko argumentų atremti Džerio pasiūlymui išsinuomoti namą, kuriame būtų ir gyvenama, ir filmuojama.

Žinoma, ji nesitikėjo, kad namas Bel Ere bus panašus į normandiško stiliaus vilą. Taip pat nesitikėjo, kad visi – Džeris, Greisė, ji pati, Timis, Leo ir Aleksas – turės po atskirą kambarį su dvigule lova, užtiesta švelniausia patalyne, kokią tik yra lietusi, ir atskiru vonios kambariu. O pabudę rado nuo maisto lūžtantį stalą virtuvėje, už kurį turėjo dėkoti kruopščiajam Džeriui.

– Ar galėčiau suvalgyti bandelę? – paklausė Timis, čiupinėdamas kepinius ant padėklo.

– Būk gerutis, neliesk jų.

Devynmečiai berniukai nieko nenutuokia apie mikrobus.

– Ir, aišku, gali vieną suvalgyti.

– O ar galėčiau užsitepti ją sviestu ir lydytu sūreliu ir užsidėti lašišos? O paskui suvalgyti vaisių salotų?

– Žinoma, galėtum, tik pasistenk palikti visko po truputį ir kitiems.

– Kitaip sakant, nesušlamšti visko?

– Taip.

Kur jis išmoko taip kalbėti?

Ji žiūrėjo, kaip Timis tepasi lydyto sūrelio ant bandelės su aguonomis. Tuo metu pasirodė Džeris. Vilkėjo kasdieniais drabužiais: geltonais polo marškinėliais ir tamsiai mėlynomis kelnėmis; Lorė dar nebuvo jo tokio mačiusi. Plaukai dar buvo drėgni po dušo.

– O, puiku, maisto tiekėjai viską pristatė laiku.

– Tu juk žinai, kad šiandien čia nefilmuosime, tiesa?

– Taip, žinau, tačiau užsisakyti maisto į namus ne ką brangiau nei valgyti mieste, be to, taip sutaupysime laiko. Jie pristatys ir pietus bei vakarienę, po kurios viską sutvarkys, nebent norėtumėte, kad atšaukčiau. Manau, kad pirmąjį rytą galime truputį pasilepinti. Be to, tikrai daug sutaupėme apsistodami čia, todėl galime sau leisti šiek tiek maisto į namus.

Ji mostelėjo ranka, kad Džeris apsižvalgytų. Greta atviros virtuvės buvo didžiulė svetainė su židiniu ir trimis skirtingomis erdvėmis prisėsti. Valgomajame laisvai tilptų šešiolika žmonių. Kieme – baseinas, tinkamas prabangiam kurortui.

– Sunku patikėti, kad namo nuoma telpa į Breto Jango numatytą biudžetą.

– Telpa, – atsakė Džeris, spindintis iš pasididžiavimo, – nes gavome jį nemokamai.

– Kaip?

– Nemokamai. Kai paskambinau Dvaitui Kukui susitarti dėl interviu, pasakiau, kad dar pranešime tikslų adresą, kur vyks baigiamasis filmavimas, nes dar ieškome patalpų netoli universiteto miestelio. Pasirodo, REACH veiklai įsibėgėjus, jis nupirko šį namą savo tėvams. Prieš porą metų jie nusprendė, kad nori mažesnio namo, vienaukščio. Turbūt šito jis nepardavė dėl kapitalo prieaugio mokesčių ar dar kokios nors tik turtingiesiems suprantamos priežasties. Jo nekilnojamojo turto prižiūrėtojas

nuomoja šias patalpas filmavimams ir panašiems dalykams. O mes gavome jas nemokamai. Pyksti?

– Ar pykstu, kad namą gavome iš Siuzanos partnerio iš kompiuterių laboratorijos?

Jis linktelėjo:

– Tikriausiai derėjo su tavimi pasitarti prieš sutinkant, bet man pasirodė, kad tu ir be to užsivertusi galybe organizacinių reikalų.

Taip, ji buvo paskendusi reikaluose, tačiau būtų norėjusi žinoti, kad Dvaitas Kukas siūlo jiems paramą. Tai tikrai ne pirmas kartas, kai jiems padeda žmogus, susijęs su nagrinėjama byla. Visą universiteto baigimo iškilmių laidą jie nufilmavo aukos vyro namuose. Jis net sumokėjo dalyviams papildomą užmokestį iš savo kišenės, kad užtikrintų jų dalyvavimą. Tačiau kaip žurnalistei jai tai pasirodė įtartina.

Džeris padėjo Timiui įsipilti sulčių.

– Pamaniau, kad nieko tokio, nes Dvaitas net ne įtariamasis. Jis buvo Siuzanos draugas ir, pripažinkime, toks turtingas, kad gyvendami šiame name už dyką tikrai neatimame jam kąsnio iš burnos. Be to, universiteto baigimo iškilmių byloje...

– Džeri, viskas gerai. Neprivalai teisintis. Pati būčiau priėmusi tokį pat sprendimą. Bet turime per laidą informuoti žiūrovus.

Lorės darbas būtų kur kas paprastesnis, jei labiau pasitikėtų Džeriu ir leistų jam priimti sprendimus neatsiklausus.

– Namas labai gražus, – pasakė Timis, statydamas stiklinę ant stalo. – Ačiū, kad suradai jį mums, Džeri.

– Dievaži, jei galėčiau supilstyti šį meilumą į buteliukus ir parduoti, tapčiau turtingesnis nei Dvaitas Kukas.

Lorė atsisuko, išgirdusi žingsnius, ir pamatė tėtį ir Aleksą Baklį, įeinančius į virtuvę.

– Iš kur šitos vaišės? – nusistebėjo Leo.

– Džeris pagamino mums pusryčius! – sušuko Timis.

– Džeris pasielgė gudriau, – įsiterpė Džeris. – Nusamdė žmones, kad šie pagamintų pusryčius.

Aleksas pasisveikindamas draugiškai pakštelėjo Lorei į skruostą ir nudrožė tiesiai prie kavos aparato. Rankoje laikė planšetę, kurioje, Lorė žinojo, perskaitys naujausią „The New York Times" numerį.

Ji stebėjo, kaip Timis pašoka iš kėdės ir nubėga pas Aleksą ir senelį pristatyti jiems pusryčių stalo. Pagavo save besišypsančią ir žiūrinčią į juos tris ir tebejautė Alekso bučinio šilumą ant skruosto.

Ji prisivertė nusukti akis ir išvydo tuščią kėdę prie stalo.

– Mes visi čia, išskyrus Greisę, – pasakė ji. – Tikriausiai ji vis dar dažosi ir šukuojasi.

– Tiesą sakant, – tarė Džeris, – pasakiau jai, kad šįryt gali ilgiau pamiegoti.

– Šiandien susitinkame su Kitu Ratneriu, – pasakė Lorė ir pasižiūrėjo į laikrodį – buvo metas eiti. – Strategiją aptarsime pakeliui. Rouzmerė yra įsitikinusi, kad Kitas kažkaip susijęs su nusikaltimu.

– Žinau, Siuzanos vaikinas svarbus, tačiau jis pametęs galvą dėl įžymybių kaip Madisona Mejer, todėl ir pagalvojau, kad labiau apsimoka imti kartu Aleksą, o ne Greisę ir mane. Žinoma, jeigu tu neprieštarauji, Aleksai.

Aleksas pakėlė akis nuo savo kavos puodelio:

– Nepasakyčiau, kad aš įžymybė, bet mielai padarysiu taip, kaip norėtų Lorė.

Dar vienas taškas Džeriui. Jis teisus. Aleksas tikrai padarys nemenką įspūdį Kitui Ratneriui, o ji galės pasimokyti iš Alekso profesinių gudrybių.

– Aleksai, jei Kitas ką nors žino apie Siuzanos mirtį ir slepia tai visus šiuos metus, nėra žmogaus, kuris prakalbintų jį geriau nei tu.

– Nežinau, Džeri, – šmaikščiai prabilo Leo, – atrodo, gudriai sužaidei su Lore ir Aleksu ir pasidarei sau laisvadienį.

– Tikrai ne, pone Farlėjau, – atsakė jis, mosuodamas popieriaus lapu. – Manęs ir Greisės laukia ilgiausias sąrašas darbų,

kuriuos būtina atlikti prieš prasidedant baigiamajam filmavimui kitą savaitę.

Lorė nusišypsojo:

– Tėti, galiu tave patikinti, Džeris visą laiką dirba. Aleksai, ir mums jau metas prie darbo. Džeri, gali išbraukti iš sąrašo vieną skambutį. Mes pranešime Kitui, kur kitą savaitę vyks filmavimas.

39

Beveik už šešių šimtų kilometrų į šiaurę Dvaitas Kukas pabudo savo didžiuliuose namuose Palo Alte. Nors namas užėmė daugiau nei aštuonis šimtus kvadratinių metrų, daugiausia laiko jis praleisdavo milžiniškame miegamajame su nuostabiu vaizdu į priešais plytinčias kalvas. Tačiau šį rytą jį labiau domino kitas nekilnojamojo turto objektas. Nieko nelaukęs čiupo į rankas kompiuterį, kurį laikė pasidėjęs ant naktinio stalelio, ir susirado programą, transliuojančią kamerų fiksuojamus vaizdus iš jo namų Bel Ere.

Pirmoji kamera filmavo prieškambarį. Lorė Moran artėjo prie pagrindinių durų. Jis atpažino vyrą, sekantį iš paskos, – tai buvo Aleksas Baklis, laidos vedėjas.

Dešinės rodyklės klavišu Dvaitas pasirinkdavo norimos kameros vaizdą, o tokių kamerų visame name buvo ne viena.

Greisė, padėjėja, išėjo iš savo miegamojo ir žingsniavo antro aukšto koridoriumi niūniuodama seną disko stiliaus dainą. Kiti buvo bebaigią pusryčiauti virtuvėje. Vaikas paklausė, ar jie turės laiko nuvažiuoti į Disneilendą. Vaizdo ir garso stebėjimo įranga, sumontuota sienose ir visiškai nepastebima, dirbo nepriekaištingai. Dvaitas įrengė tokias sistemas visuose savo namuose dėl papildomo saugumo, o dabar panaudos jas kitam tikslui.

Jis atvyks į Los Andželą tik savaitgalį, tačiau dėl labai konkrečių priežasčių jau buvo kartu su visa laidos kūrybine grupe. Na o prasidėjus baigiamajam filmavimui jis viską matys ir girdės.

40

Lorė pasuko prie juodo „Land Cruiser". Be šio visureigio, jie dar nuomojosi ir nemažą furgoną, kuriuo naudojosi filmavimo komanda, taip pat sedaną, kad Leo ir Timis turėtų kuo važinėti po miestą. Eidama sužvangino automobilio rakteliais.

– Gal norėtum vairuoti, ar geriau man?

– Tau rinktis, – atsakė Aleksas.

– Dar nė karto nevairavau Los Andžele. Manau, turėčiau bent pamėginti. Jei pajusiu, kad mūsų gyvybei kyla grėsmė, sustosiu, ir galėsime apsikeisti.

– Sutinku, – atsakė Aleksas, – bet labiau nerimauju dėl kvailų vairuotojų, kurie tave sunervins.

– Pripažįstu, su manimi gali būti nelengva, – nusijuokė Lorė. – Bandysiu suvaldyti emocijas, kad išvengtume nelaimingų atsitikimų.

Ji jau buvo įrašiusi kelionės tikslo koordinates į navigacijos sistemą. Abiem prisisegus diržus, ji įjungė variklį, nusiteikusi trumpai kelionei į Vestvudą.

– Keista, kad neturite vairuotojo, – pasakė Aleksas.

– Tai sako vyras, turintis liokajų, – ironiškai atkirto Lorė. – Rimtai, negi nepažįsti Breto Jango? Jis visą laiką ėda mane dėl laidos biudžeto. Filmuoti Kalifornijoje labai brangu. Manau, išsiversime be vairuotojo.

– Tas namas neatrodo labai pigus.

– Keista, kad užsiminei apie jį. Džeris tik šįryt pasakė man, kad namas priklauso Dvaitui Kukui. Naudojamės juo nemokamai.

– Atrodo, tau tai nepatinka.

– Viskas gerai. Tiesiog Džeris turėjo mažiausiai milijoną progų man tai pranešti anksčiau.

– Bet gali būti, kad tuomet būtum nesutikusi, ir jam būtų tekę iš naujo ieškoti patalpų, gana erdvių gyventi ir tinkamų filmuoti, ir dar sutilpti į studijos biudžetą. Kaip sakoma, geriau vėliau negu niekada.

– Tu teisus. Tiesiog man kartais sunku žiūrėti į Džerį kitaip nei į išstypusį praktikantą, kuris tik ruošia kavą, kaip būdavo kadaise.

– Tai ne mano reikalas, bet iš to, ką mačiau, jis jau gerokai patobulėjęs. Savo darbą jis išmano puikiai.

– Žinau. Todėl ir į susitikimą su Kitu šiandien važiuoji tu. Jis su Madisona galvoja tik apie prestižą. Jie gyvena pasaulyje, kuriame jų vertę kasdien parodo tai, kaip greitai restorano patarnautojas jiems atvairuoja automobilį iš aikštelės. Jis ne pirmo ryškumo žvaigždė, bet Greisę su Džeriu suvalgytų be druskos.

– Niekas nesuvalgytų Greisės.

– Tiesa.

– Kur mes su juo susitinkame?

– Nedideliame knygyne Vestvude. Iš straipsnių internete man susidarė įspūdis, kad tai kažkokia alternatyvi vieta, atstovaujanti kontrkultūrai ar panašiai.

– Kodėl ten? Maniau, jis sakė, kad Siuzanos nužudymo metu buvo kažkokiame bažnyčios renginyje.

Ji puikiai žinojo, kad Aleksas bus atidžiai susipažinęs su visa bylos medžiaga.

– Taip, *tariamai* dalyvavo. Tačiau ta Bažnyčia tuo metu dar buvo ne visiškai susiformavusi. Buvo neapsiplunksnavusi. Ir, mano manymu, dar menkai žinoma. Tąkart Kitas pasakė policijai, kad tuo metu buvo knygyne, kur vyko pokalbių vakaras. Atlikusi išsamesnį tyrimą, policija nustatė, kad tai buvo grupės „Dievo šaukliai" susitikimas.

Keletas grupės narių paliudijo Kitą ten buvus Siuzanos žmogžudystės metu, tačiau iš to, ką buvo girdėjusi apie Bažnyčią,

Lorė įtarė, kad tokios uždaros grupės nariai galėtų meluoti vienas dėl kito.

– Jie nuėjo ilgą kelią nuo tų laikų, kai rinkdavosi alternatyviuose knygynuose, – pasakė Aleksas. – Jie išaugo į didžiulę Bažnyčią, populiarią visoje Vakarų pakrantėje, tiesa?

– Ir kaip tu manai, kaip jiems tai pavyko? – paklausė ji. – Atsakymas – pinigai. Jie sakosi skelbią „Dievo gerumą", – pabrėždama pirštais parodė kabutes, – bet iš tikrųjų viskas sukasi apie pinigus. Sunku patikėti, kad visos surinktos lėšos atitenka nepasiturintiems. Tačiau Bažnyčios nariai aklai tiki savo vadu.

– Štai kodėl sakai, kad Kitas *tariamai* turi alibi Siuzanos nužudymo metu.

– Taip. Tačiau reikia pripažinti, kad tuo metu Ratneris tebuvo alkstantis aktorius, o „Dievo šaukliai" žengė pirmuosius žingsnius. Jei jis būtų susijęs su Siuzanos nužudymu, nemanau, kad Bažnyčia rizikuotų suteikdama jam melagingą alibi.

– Tai, ką dabar darai, teisininkų pasaulyje vadinama ginčijimusi su savimi.

– Žinau. Galiu žiūrėti į kiekvieną įtariamąjį ir galvoti, kad jis visiškai nekaltas, bet staiga per akimirksnį viskas pasikeičia, ir jau įsivaizduoju jį besivejantį Siuzaną į parko gilumą. Net jos draugė Nikolė elgėsi keistai, kai kalbėjome su ja, tarsi kažką slėptų. Dabar suprantu, kodėl policijai taip ir nepavyko ištirti tos bylos.

– Ei, neprarask vilties. Mes tik pradedame.

Mažytis knygynėlis buvo nuo grindų iki lubų prikrautas knygų, dauguma jų – jau skaitytos. Lentoje virš kasos buvo surašyti artėjantys renginiai. Tą vakarą ten turėjo vykti susitikimas su knygos „Legalizuokime viską" autoriumi, kuris dalys autografus.

Vienintelis darbuotojas buvo pasidabinęs vešlia barzda, dėl kurios buvo sunku suprasti, kiek jam metų.

– Dragužiai, jūs kartais nepasiklydot? Kavinė už kampo.

Vadinasi, Lorė buvo ne vienintelė mananti, kad ji ir Aleksas čia nepritinka. Laimė, nejaukią akimirką nutraukė sutilindžiavęs durų varpelis. Iš Kito Ratnerio veido išraiškos Lorė suprato, kad jis iškart atpažino per televiziją matytą Aleksą.

– Nemaniau, kad šiandien filmuosime, – prabilo jis ir pirštais perbraukė neklusnius juodus plaukus.

– Nefilmuosime, – prabilo Lorė. – Tačiau Aleksas labai norėjo su jumis susipažinti prieš įjungiant kameras.

Aleksas paspaudė Kitui ranką:

– Kitai, labai malonu susipažinti. Man labai patiko serialas „Pareiga šaukia“.

Kitas Ratneris atliko jauno prokuroro vaidmenį neilgai trukusiame serįąle apie teisininkus.

– Dėkoju, kad galėjote susitikti, – pasakė Lorė. – Kol nepamiršau, jau suradome vietą, kurioje filmuosime kitos savaitės baigiamąjį filmavimą. Tas namas visai netoli nuo čia.

Ji padavė jam popieriaus lapelį su užrašytu adresu.

– Supratau, – pasakė jis ir įsikišo lapelį į priekinę džinsų kišenę. – Oho, šitas knygynas visai nepasikeitęs. Jaučiuosi kaip grįžęs į praeitį.

– Jūs čia retai lankotės? – paklausė Lorė.

– Esu buvęs čia tik du kartus, rodos, susitikti su grupe.

– Turite omenyje „Dievo šauklius“?

– Taip. O koks skirtumas?

– Na, skirtumas didelis, jeigu jūsų Bažnyčios nariai patvirtino jūsų alibi vien todėl, kad jus sieja ta pati religija.

– Tai tiek to draugiško pašnekesio.

Jis pažvelgė į Aleksą, tikėdamasis pagalbos, tačiau šis buvo nusisukęs ir tyrinėjo knygas lentynoje, pažymėtoje „Haiku ir tanka“.

– Apskritai mane įtarinėjo tik todėl, kad niekada nepatikau Rouzmerei. Šeši skirtingi žmonės patvirtino policijai, kad visą vakarą praleidau su jais: iš pradžių čia, knygyne, paskui kavinėje. Bet kadangi priklausėme Bažnyčiai, kurios žmonės nesuprato, mūsų žodis nieko nereiškė.

– Atleiskite, Kitai. Tai niekaip nesusiję su jūsų tikėjimu. Pripažinkite, kai kalbėjomės telefonu, mėginote nukreipti dėmesį nuo savęs į kitus.

– Tokia žmogaus prigimtis, – pasakė Kitas ir dar kartą žvilgtelėjo į Aleksą. – Šis baudžiamųjų bylų advokatas turėtų tai žinoti. Kažkas nužudė Siuzaną, ir tai buvau ne aš, todėl taip, galima sakyti, kad įtariu visus kitus. Kažkodėl žmonės pamiršta, kad ji buvo mano mergina. Draugavome ketverius metus. Aš ją mylėjau.

– Tačiau buvote jai neištikimas, – priminė Aleksas.

Jis neketino vaidinti gerojo policininko.

– Niekada nesakiau, kad esu tobulas. Kaip manote, kodėl atsigręžiau į religiją? Kodėl ieškojau, ką tikėti? Buvau prastas vaikinas Siuzanai, tačiau tai nereiškia, kad ją nužudžiau. Ar bent pasidomėjote, ką pasakojau apie Dvaitą Kuką? Jis ėmė ir *sukūrė* šį tą labai vertingo, praėjus vos keliems mėnesiams po Siuzanos mirties. Kaip patogu!

– Tiesą sakant, – įsiterpė Lorė, – aš pasigilinau į jūsų versiją ir išsiaiškinau, kad jūs taip menkai domėjotės savo mergina, jog nežinojote, su kokiu projektu ji dirbo. Jos dėstytojas patvirtino, kad Siuzanos tyrimai neturėjo nieko bendra su tuo, į ką išaugo REACH.

– Dėstytojai nežino, kokie *iš tikrųjų* yra jų studentai. Dvaitas sekiojo Siuzaną kaip šunytis. Kaskart, kai ateidavau į jos bendrabutį, jis slankiodavo kur nors netoliese. Man nerūpi, kokius pinigus jis susikrovė. Sakau jums: kažkas su tuo vaikiu buvo negerai.

– Kalbi tarytum netekęs vilties, Kitai.

Jis papurtė galvą:

– Patikrinkite, jeigu netikite manimi. Žinote, kai sutikau dalyvauti, pažadėjote, kad būsite objektyvi, kad širdyje jūs žurnalistė. Tačiau akivaizdu, kad Rouzmerė užkrėtė jūsų mintis įtarimais apie mane. Pokalbis baigtas.

– Mes tik užduodame klausimus, – pasakė ji. – Be to, jūs jau pasirašėte sutartį.

– Tai paduokite mane į teismą.

Varpelio skimbtelėjimas Kitui išeinant pro duris nuaidėjo kaip bokso rungtynių skambutis, ir Lorė suprato, kad šį raundą pralaimėjo.

41

Kitas drebančiomis rankomis išsitraukė telefoną. Jis prarado savitvardą. Neprisiminė, kad kada nors būtų buvęs toks griežtas, kalbėdamasis su Martinu Kolinsu.

– Negaliu to padaryti. O, kad būtum girdėjęs, kaip jie menkino DŠ! Negalėjau suvaldyti pykčio. Privalėjau išeiti, kad nepasakyčiau ko nors, ko paskui gailėsiuosi.

– Kitai, kas jau kas, bet aš geriau nei bet kas kitas žinau, ką reiškia, kai mūsų tikėjimą menkina žmonės, nesuprantantys mūsų gerų darbų.

Kitas žinojo, kad Martinas nepalaimins jo sprendimo, tačiau Martinas nesuprato Kito nusivylimo. Lorės Moran balse Kitas išgirdo pašaipą, šiai paminėjus „Dievo šauklius". Ji niekada nesupras, kad „Dievo šaukliai" išgelbėjo Kitą po Siuzanos mirties.

Tarnystė kitiems ir Martino įsitikinimas Dievo gerumu, kuriuo jis įtikino ir Kitą, padėjo jam susitaikyti su netektimi neįninkant į alkoholį ar vienadienius santykius. Be to, vykdavo grupiniai susitikimai. Kitas surado jėgų susidurti akis į akį su savo kalte dėl to, kaip prastai elgėsi su Siuzana, kai ji buvo gyva. Jis pradėjo suvokti, kad visos išdavystės buvo jo būdas atkeršyti. Kad ir kaip mylėjo Siuzaną, šalia jos jautėsi menkas. Prisiminė mokyklos draugų pasakojimus apie tai, kaip jų merginų tėvai elgdavosi su jais kaip su karaliais. Jo draugas Brajanas net sulaukdavo Kalėdų atvirukų nuo savo merginos Bekės šeimos.

O Kitas taip ir nesulaukė nė menkiausio pritarimo ženklo – ką jau kalbėti apie prielankumą – nei iš Rouzmerės, nei iš Džeko

Dempsių. Džekas visą laiką dirbo, todėl vargu ar būtų pažinęs Kitą minioje. O Rouzmerė? Ji elgėsi su Kitu kaip su šiukšle: tie nuolatiniai nepasitenkinimo atodūsiai ir kandūs komentarai, sumenkinantys jo svajonę tapti žvaigžde.

Siuzana patarė nekreipti dėmesio. Sakė, kad jos mama paprasčiausiai persistengia, mėgindama ją apsaugoti, ir elgtųsi lygiai taip pat, jei Siuzana susitikinėtų su princu, studijuojančiu Oksfordo universitete. Tačiau po Siuzanos nužudymo Kitas suprato, kad kritika jį smarkiai paveikė. Skaudindamas Siuzaną – taip jausdamasis už ją stipresnis – jis tarsi apsisaugojo nuo skausmo, kurį jam būtų galėjusi suteikti Siuzana.

Dabar Kitui atrodė, kad Rouzmerė Dempsi vėl vadovauja paradui. Jis dar kartą pabandė paaiškinti tai Martinui.

– Ta prodiuserė kalbėjo su manimi tokiu tonu, kad man sugrįžo visos senos baimės. O tai, kaip ji kalbėjo apie „Dievo šauklius", priminė man Siuzanos žodžius: ji sakė, kad visa tai apgaulė, kai Nikolė įsitraukė į Bažnyčios veiklą.

– Tu juk jiems neužsiminei, kad Nikolė atvedė tave į Bažnyčią, tiesa?

– Aišku, ne.

– Prisimink, jeigu jie klaus, sakyk, kad universitete kažkas padavė tau skrajutę ir tu susidomėjai. Tais laikais išdalindavome labai daug skrajučių, todėl neturėtų kilti įtarimo. Nesakyk nieko, kas galėtų išduoti Nikolės ryšį su DŠ.

– Aš visai nieko nesakysiu. Nenoriu dalyvauti laidoje.

– Susimąstyk, Kitai. Ne visada viskas sukasi apie tave, kartais reikia padaryti šį tą dėl kitų. Kaip dar geriau išreikšti Dievo valią?

– Argi tokia Dievo valia? Nejaugi jis siunčia mane į namą, kuriame pilna žmonių, niekinančių viską, ką puoselėja mūsų Bažnyčia?

– Į namą?

– Taip, jie išsinuomojo namą filmavimams. Jie jame ir gyvena.

Kitas išsitraukė lapelį su adresu iš kišenės ir perskaitė Martinui.

– Paklausyk manęs, dabar pat paskambinsi prodiuserei ir patvirtinsi savo dalyvavimą. „Dievo šaukliai" yra *grupė* žmonių, tarnaujančių Dievui, o Nikolės dalyvavimas laidoje kelia didžiulį pavojų tai grupei. Turiu pagrindo manyti, kad kol kas Nikolė nieko apie mus nepasakos, tačiau laidos rengėjai gali pasikapstyti Nikolės praeityje.

– Turi „pagrindo manyti"?

– Pasitikiu tavimi, kad praneši man visas naujienas, susijusias su Nikolės dalyvavimu laidoje, ir pakreipsi tyrimą taip, kad jis neprieitų iki DŠ. Supratai?

Kartais Kitui atrodydavo, kad turėtų labiau abejoti Martino sprendimais. Tačiau, be „Dievo šauklių", jis daugiau nieko neturėjo.

42

Nusprendusi neapleisti šeimos ritualo pažaisti žaidimą prieš miegą, Lorė subūrė visą komandą Bel Ero namo svetainėje; jie žaidė „Bananagramas“, arba pagreitintą tradicinės žodžių dėlionės variantą. Timiui labiausiai patiko sugalvoti su bananais susijusius žodžius, tokius kaip „lupti“ ar „paslysti“. Greisė laimėjo tris kartus iš eilės ir kaskart pasakydavo Timiui, kad nors ji ir ne pats protingiausias žmogus kambaryje, yra aistringiausia varžovė visame pasaulyje, „o tai kur kas svarbiau, žvelgiant iš laiko perspektyvos“.

Lorė matė, kad Timis su Leo jai pritaria.

Žaidė visi, išskyrus Džerį, kuris sėdėjo krėsle prie židinio, palinkęs prie kompiuterio, ir ruošė kitos savaitės baigiamojo filmavimo darbotvarkę.

– Pailsėk nors truputį, – pasakė Leo. – Akys išvarvės.

– Negalima ilsėtis, kai gyveni viename name su savo viršininke, – atsakė Džeris ir, pakėlęs akis nuo ekrano, mirktelėjo Timiui, ir šis nusijuokė.

Lorė pagalvojo, kad jei kas nors ir turėtų dirbti iki vėlumos, tai tik ji. Tai ji sužlugdė šiandieninį susitikimą su Kitu Ratneriu. Tas vyras buvo arogantiškas, bet supyko ne be priežasties. Rouzmerė buvo įsitikinusi, kad Kitas prisidėjo prie jos dukters mirties, bet ar nebus taip, kad jos įtarimai grįsti ne faktais, o tikėjimu, kad jei ne jos vaikinas, Siuzana niekada nebūtų išvažiavusi studijuoti į Los Andželą? Ir ar būtų kas abejojęs Kito alibi,

jei jį būtų patvirtinę šeši knygų klubo ar kokios nors kitos plačiai žinomos grupės nariai, o ne „Dievo šaukliai"?

Ji turėjo dėlioti žodžius ant žaidimų lentos, tačiau mintyse vis kartojo Kito pasakytus žodžius: *Pažadėjote, kad būsite objektyvi.* Jei būtų objektyvi žurnalistė, būtų patikrinusi jo alibi.

Ji atsiprašė ir pakilo paskambinti. Internete susirado „Dievo šauklių" bažnyčios telefono numerį, surinko jį ir paliko žinutę atsakiklyje:

– Labas vakaras, čia Lorė Moran, skambinu gerbiamam Martinui Kolinsui.

Ji buvo skaičiusi, kad Martinas Kolinsas yra „Dievo šauklių" bažnyčios įkūrėjas ir pastorius. Visi šeši žmonės, patvirtinę Kito alibi, buvo Bažnyčios lankytojai, todėl Lorė buvo įsitikinusi, kad Kolinsas turėjo žinoti apie situaciją, turint omenyje, kad tais laikais Bažnyčios narių buvo dar labai nedaug, o įvykio tyrimas sulaukė daug dėmesio.

– Skambinu dėl vieno Bažnyčios nario, Kito Ratnerio, ir policijos tyrimo 1994 metais. Būčiau dėkinga, jei pastorius man paskambintų.

Lorė buvo begrįžtanti prie žaidimų stalo, bet Džeris pamojo jai prieiti.

– Turėtum padėti darbus į šalį šį vakarą, – pasakė ji. – Imu jaustis kalta.

– Tai reiškia, kad neįsivaizduoji, kaip ilgai aš paprastai dirbu Niujorke. Be to, man įdomu. Peržiūrinėju senus Kalifornijos universiteto laikraščio numerius, kuriuos parsisiunčiau į kompiuterį. Pagalvojau, kad būtų naudinga patyrinėti, kas universiteto miestelyje vyko po Siuzanos nužudymo. Ar studentai išsigando? Ar universitetas sustiprino apsaugą? Ir panašiai.

– Gera mintis.

– Ačiū. Ir tada pamačiau štai ką.

Jis pasuko kompiuterį taip, kad Lorė matytų ekraną. Virš straipsnio puikavosi antraštė: „Programavimo dėstytojas kelia sparnus į privatų sektorių pas buvusį Kalifornijos universiteto studentą".

Straipsnis buvo išspausdintas 1994-ųjų rugsėjį, pirmajame universiteto laikraščio numeryje naujais mokslo metais po to, kai buvo nužudyta Siuzana. Straipsnyje rašė apie populiaraus ir sėkmės lydimo kompiuterijos profesoriaus Ričardo Hatavėjaus atsistatydinimą iš darbo universitete ir naują darbą populiarėjančioje bendrovėje privačiame sektoriuje.

Pasak straipsnio autoriaus, pagal universiteto taisykles, visi tyrimai ir išradimai, padaryti universiteto Kompiuterijos fakultete, teisiškai priklauso universitetui. Straipsnio autoriaus teigimu, ši priežastis prisidėjo prie profesoriaus Hatavėjaus sprendimo išeiti iš darbo. Autorius leido suprasti, kad tokia politika apsunkina universiteto bandymus įdarbinti ir išlaikyti moderniausių ir pelningiausių sričių specialistus. Straipsnyje taip pat buvo rašoma, kad profesorius Hatavėjus pradėjo dirbti savo buvusio Kalifornijos universtiteto studento ir asistento Dvaito Kuko konsultantu, o pastarasis tuo metu ieškojo finansavimo savo naujai technologijai, patobulinusiai duomenų paiešką internete, įgyvendinti.

Po profesoriaus Hatavėjaus nuotrauka buvo parašyta: „Klestinčioje pradedančiojoje įmonėje profesorius gali uždirbti universiteto dėstytojo visų metų atlyginimą per vieną dieną."

Tačiau Džeris buvo pažymėjęs paskutinę pastraipą, kad Lorė jos nepraleistų:

Gali būti, kad profesoriaus Hatavėjaus bendravimas su studentais neapsiriboja vien kompiuterijos mokslais: jau trejus metus iš eilės mūsų laikraštis suteikia profesoriui karščiausio dėstytojo titulą. Nors šis titulas tėra pokštas, kurį sugalvojo mūsų leidinio redakcija, ne visiems jis kelia šypseną. Praėjusiais metais viena studentė universitetui pateikė skundą, kuriame teigia, jog profesorius Hatavėjus susitikinėja su kai kuriomis studentėmis ir palankiau vertina patrauklias studentes, tuo dar labiau pakurstydamas universiteto miestelyje sklandančius gandus. Minėtoji studentė atsiėmė skundą, nes atsisakė pateikti asmeninių

ryšių su profesoriumi turėjusių studenčių pavardes. Jokia kita studentė nepatvirtino šių kaltinimų.

Džeris pažvelgė į Lorę, norėdamas įsitikinti, ar ji baigė skaityti pastraipą.

– Žinome, kad Siuzana buvo viena mėgstamiausių jo studenčių. Ir ji buvo labai patraukli.

Lorė dar kartą pažvelgė į nuotrauką šalia straipsnio. Tuo metu Hatavėjus buvo įpusėjęs ketvirtą dešimtį. Kai susitiko su juo Dvaito Kuko kabinete, jis pasirodė gražus, tačiau jo veidas buvo apskritesnis, o plaukai retesni nei nuotraukoje. Atidžiau patyrinėjusi jauno Hatavėjaus nuotrauką, Lorė pastebėjo, kad jo veido bruožai panašūs į Kito Ratnerio. Tamsūs plaukai, ryškūs skruostikauliai ir žudanti šypsena. Nieko nuostabaus, jei mergina žavėjosi jais abiem.

Siuzana ir jos dėstytojas? Tai versija, kurios policija net nesvarstė.

– Pasikalbėsiu su jos kambario draugėmis ir pabandysiu išsiaiškinti, ar buvo kokių nors ženklų apie artimą Siuzanos ir Hatavėjaus ryšį. Jei jie iš tikrųjų artimai bendravo, Dvaitas Kukas nieko apie tai nenumanė. Jau pirmą kartą kalbėdamasi su juo pajutau, kad jis dievina Siuzaną, be to, iš Kito pasakojimo irgi susidarė įspūdis, kad Dvaitas buvo pametęs dėl jos galvą. Jis nė už ką nebūtų pakvietęs Hatavėjaus tapti savo dešiniąja ranka REACH, jeigu dėstytojas būtų peržengęs profesinio bendravimo ribą su Siuzana. Tačiau straipsnyje parašyta, kad jis tebuvo konsultantas. O mes jau įsitikinome, kad Hatavėjaus dalyvavimas bendrovės kūrime buvo gyvybiškai svarbus. Tai reiškia, kad jam atiteko dalis akcijų ir daug pinigų. Žinau, sakei man, kad Hatavėjus patvirtino, jog REACH idėja priklauso Dvaitui, ne Siuzanai, bet...

– Manai, Dvaitas Kukas galėjo nužudyti Siuzaną?

– Nežinau, Džeri. Jei ką ir žinau apie tokias bylas, tai kad dėl visko kaltas būna asmuo, kurį įtariame mažiausiai.

Ji susimąstė apie savo vyro nužudymą. Kadangi Gregas dirbo ligoninės priimamajame, policija nusprendė, kad jį užpuolė koks nors nestabilios psichikos pacientas, apsėstas minties pakenkti gydytojui. Jiems net nešovė į galvą, kad jos vyrą nušovė sociopatas, kankinamas neapykantos jos pačios tėvui, Niujorko policijos departamento inspektoriui Leo Farlėjui.

Lorė prisiminė rytinį pokalbį su Aleksu; Džeris tikrai patobulėjo nuo tų laikų, kai atliko praktiką. Dabar jis buvo lygiavertis partneris kuriant laidą; atėjo laikas, kad ji elgtųsi su juo atitinkamai.

– Kad nepriimtume Hatavėjaus ir Dvaito žodžių apie Siuzanos darbą laboratorijoje už gryną pinigą, paskambinsiu Rouzmerei. Ji tikrai žinos, prie ko dirbo Siuzana.

Lorė tikėjosi iki baigiamojo filmavimo susiaurinti įtariamųjų ratą, tačiau jis plėtėsi su kiekviena diena.

43

Buvo jau vidurnaktis, kai Dvaitas Kukas atsirakino savo namo Vestvude duris. Jis ir Hatavėjus atskirdo į Los Andželą REACH priklausančiu lėktuvu, tačiau skrydis vėlavo dėl tiršto rūko Bėjuje.

Hatavėjus erzino Dvaitą, kam jis neparduoda šito kuklaus vienaukščio namelio, kurį įsigijo priešpaskutiniame kurse, kai REACH buvo įvertinta kaip gana sėkminga pradedančioji įmonė, ir Dvaitas pagaliau galėjo paimti nedidelę paskolą. Tiesą sakant, Hatavėjus erzino jį ir dėl to, kad Dvaitas buvo užsibrėžęs baigti studijas universitete. Hatavėjus taip smarkiai tikėjo REACH potencialu sukrauti jiems didelius pinigus, kad net atsistatydino iš pareigų, kuriose galėjo likti visą gyvenimą.

Tačiau Hatavėjui pinigai visada buvo svarbesni nei Dvaitui. Gal nuskambės pernelyg nuobodžiai, bet Dvaitui patiko studijuoti – ne siausti vakarėliuose ar leisti laiką su grupės draugais, o mokytis. Todėl net įkūręs REACH jis rado laiko baigti studijas. Be to, Hatavėjus padėjo valdyti įmonę.

Vos įžengė į namus ir užrakino duris, įsijungė nešiojamąjį kompiuterį ir pradėjo žiūrėti vaizdo kamerų įrašus. Negalėjo to daryti, būdamas su Hatavėjumi.

Jis greitosiomis peržiūrėjo keletą valandų įrašų, vietomis prasukdamas vaizdą, nes didžiąją dienos dalį namas stovėjo tuščias. Pirmieji namo grįžo vaikas ir senelis. Berniukas kurį laiką žiūrėjo televizorių, o senelis kalbėjo telefonu. Tuomet grįžo Džeris

ir Greisė, po jų – Lorė su Aleksu Bakliu. Vakarą užbaigė kartu žaisdami kažkokį stalo žaidimą.

Jis spustelėjo pauzės klavišą. Kol kiti žaidė, Džeris vienas sėdėjo kampe. Prie jo priėjo Lorė ir jie kurį laiką kalbėjosi tik dviese. Jis atsuko įrašą iki jų pokalbio pradžios ir paspaudė mygtuką.

Išklausęs jų pokalbį iki pabaigos, kai Lorė grįžo prie žaidimų stalo, Dvaitas norėjo sviesti kompiuterį į sieną. Pradėjęs stebėti namo gyventojus ir klausytis jų pokalbių, Dvaitas tikėjosi atgauti šiokią tokią pusiausvyrą, tačiau visa tai varė iš proto. Iš tikrųjų jis norėjo atsidurti viename kambaryje su jais. Jei tik jie užduotų jam reikiamus klausimus, jis nukreiptų juos tinkama linkme.

Siuzana ir Hatavėjus? Vien mintis apie juos kartu kėlė jam šleikštulį. Be to, tai buvo absurdiška. Siuzana buvo pernelyg atsidavusi savo šlykščiam vaikinui Kitui Ratneriui, kad pastebėtų ką nors kitą.

O mintis, kad Siuzana sugalvojo REACH... Technologiją, kuriai plėtoti buvo įkurta REACH, sugalvojo ne Siuzana ir net ne Dvaitas, bent jau ne visai. Kaip yra sakęs Hatavėjus, jis ir Dvaitas buvo dvi lygiavertės dalys. Pats vienas Dvaitas galbūt niekada nebūtų išplėtojęs tokios reikšmingos idėjos. Tačiau be Dvaito programavimo sugebėjimų Hatavėjus greičiausiai būtų pasiklydęs smulkmenose, ir kas nors kitas būtų jį pasivijęs ir aplenkęs iki REACH atsiplėšiant nuo žemės.

Tai buvo niekaip nesusiję su Siuzana.

Jis norėjo, kad Siuzanos bylą ištirtų, tačiau „Įtariamųjų" komanda ką tik pasuko klaidinga kryptimi, o jis negalėjo pakreipti jų teisinga linkme, neišsiduodamas, kad klausosi jų pokalbių. Jis įklimpo. Viskas, ką galėjo, tai stebėti iš šalies, klausytis jų pokalbių ir tikėtis geriausio. O, Siuzana, pagalvojo ilgesingai.

Susirado interneto puslapį nardymo mėgėjams. Tikėjosi rasiąs patarimų apie dar nebandytas nardymo vietas, kurias galės ištyrinėti viešėdamas Los Andžele, tačiau suprato, kad greičiausiai aplankys pažįstamas vietas: Farnverto krantą Katalinoje, priešvėjinėje pusėje, ir naftos gręžinius palei Long Bičo pakrantę.

Gal ir gerai, nes ir vienur, ir kitur nardė ne vieną dešimtį kartų. Dvaitui geriausiai sekėsi tai, prie ko buvo pratęs. Keldavosi aštuntą ryto, išgerdavo kavos, nubėgdavo penkis kilometrus, suvalgydavo sausų pusryčių ir vaisių, eidavo į darbą. Kartais vakarieniaudavo su Hatavėjumi. Paskaitydavo, eidavo miegoti. Kitą dieną kartodavo viską ta pačia seka.

Nuo tos dienos, kai REACH pasirodė Nikolė ir pasidalijo naujiena, kad „Įtariamieji" kurs laidą apie Siuzaną, jo įprastinė dienotvarkė pakriko. Kai išsiaiškins, kas nužudė Siuzaną, jo gyvenimas grįš į senas vėžes.

O dabar jam reikėjo vandens prieglobsčio. Tik trys dienos, ir jis pasiners į vandenį.

44

Madisona stumtelėjo duris, pažymėtas numeriu 2F.

– Negaliu patikėti, kad čia tas pats bendrabutis... Prisimenu jį naujut naujutėlį, o dabar jis – oho – gerokai pasenęs.

Tai buvo trijų aukštų šviesių plytų pastatas, padalintas į erdvius kambarius. Visi universitetai Jungtinėse Valstijose turėjo panašaus stiliaus bendrabučius, pastatytus tuo pačiu laikmečiu. Jie užėjo į trivietį kambarį, kuriame gyveno antrakursės Siuzana, Nikolė ir Madisona.

– Ei, vyruk su juoda beisbolo kepure, – kreipėsi Madisona, rodydama pirštu į vieną iš operatorių. – Atsukau tau šitą pusę ne šiaip sau. Prašyčiau nefilmuoti manęs iš dešinės. Jau sakiau, kad ta pusė ne pati geriausia.

– Jūsų agentas atsiuntė mums *visus* jūsų pageidavimus, – šaltai atkirto Greisė.

Lorė matė, kad Greisė mielai pastatytų tą divą Madisoną į vietą Niujorko stiliumi. Džeris turėtų daugiau kantrybės, tačiau jis liko name Bel Ere tvarkyti reikalų, susijusių su artėjančiu baigiamuoju filmavimu.

– Manau, Greisė norėjo pasakyti, – raminamu balsu prašneko Lorė, – kad *atsižvelgsime į jūsų* pageidavimus montuodami filmuotą medžiagą. Be to, daugiausia filmuosime jus per baigiamąją dalį.

– Ir dar, – pridūrė Greisė, – ten bus žmonių, kurie pasirūpins šukuosenomis ir makiažu. Taip pat bus vegetarinio maisto. Ir tos rūšies gazuoto vandens, kurios pageidavote.

Aleksas Baklis švelniai uždėjo ranką Greisei ant peties.

– O šį kartą, mano manymu, Greisė norėjo pasakyti, kad jūsų agentas puikiai padirbėjo.

Madisona ir Greisė abi nusijuokė iš Alekso sąmojo. Lorė negalėjo atsistebėti, kaip kai kurios moterys pamiršta viską pasaulyje, vos tik sulaukia truputį dėmesio iš dailaus vyriškio.

Aistroms trumpam nurimus, Madisona aprodė jiems bendrabučio kambarį. Lorė norėjo, kad dalyvautų ir Nikolė, ne tik Madisona, tačiau Nikolė nesusidomėjo kvietimu atvykti į Los Andželą anksčiau, nei prasidės baigiamoji dalis. Geroji pusė buvo ta, kad dabar galės išklausinėti Madisonos apie Nikolę, kokia ji buvo studijų metais. Lorė buvo tvirtai apsisprendusi sužinoti, ką slepia Nikolė.

Kai visi apžiūrėjo kambarį, Lorė paklausė Madisonos, kaip atsitiko, kad antrame kurse ji apsigyveno kartu su Siuzana ir Nikole, juk pastarąsias paskyrė gyventi kartu pirmame kurse.

– Tarkim, pirmame kurse joms labiau pasisekė kambario draugių loterijoje nei man. Mergina, su kuria gyvenau pirmame kurse, buvo neįtikėtina. Jos šeima vadino ją Vėtra. Vos jai įžengus į kambarį, jis atrodydavo kaip prasiautus tornadui. Ji triukšmaudavo, buvo landi ir imdavo mano drabužius neatsiklaususi. Košmaras visomis prasmėmis. Todėl ne, mes nebuvome tokia pora kaip Siuzana ir Nikolė, kurios iš karto sulipo visiems laikams. Kai prasidėjo kitų metų kambario draugių loterija, visiems, kam galėjo būti įdomu, pasakiau, kad norėčiau apsigyventi kartu. Tada Siuzana ir pasiūlė apsigyventi su ja ir Nikole.

– Iš kur pažinojote Siuzaną? – paklausė Lorė.

– Susipažinome Teatro katedroje.

– Girdėjau, kad buvote konkurentės. Galiausiai net varžėtės dėl tų pačių vaidmenų, dėl to labiausiai kalta panaši išvaizda.

– Na, kaip sakoma, truputis konkurencijos dar niekam nepakenkė.

– Ar jums nebuvo keista gyventi viename kambaryje su konkurente? Be to, reikia manyti, kad Siuzana ir Nikolė turėjo

bendrų įpročių, nes jau buvo gyvenusios kartu. Ar kada nors jautėtės kaip šuniui penkta koja?

– Atsiprašau, jei nuskambės arogantiškai, – atsakė Madisona, įsistebeilijusi tiesiai į Aleksą, – bet aš niekada nesijaučiu nereikalinga. Mano būdas ne toks. Bet, žinoma, jeigu klausiate, ar kartais jausdavausi kitokia nei tos dvi, tai, be abejo, kartais taip nutikdavo. Tai būdavo smulkmenos, pavyzdžiui, jos erzindavo mane, kad per daug flirtuoju. Visos kažkur giliai esame bjaurios mergaitės, tad nieko nuostabaus, kad Siuzana ir Nikolė kartais elgdavosi su manimi šaltai.

Už atsargių Madisonos žodžių Lorė juto apmaudą, tačiau menki nesutarimai, kildavę tarp draugių, nebuvo užtektinai svarus pagrindas žmogžudystei. Atėjo laikas pradėti klausimus, iškilusius kalbinant kitus dalyvius.

– Gal atsimenate, kokį projektą Siuzana plėtojo kompiuterių laboratorijoje? – paklausė Lorė.

Madisona nedvejodama atsakė:

– Ji kūrė diktavimo programą. Šią idėją pakišo jos tėtis. Savaitgaliais jis dažnai dirbdavo namuose – naudodavosi diktavimo mašina, įrašinėdavo pasiūlymų ir bylų juodraščius. Bet jam tekdavo laukti iki pirmadienio, kol sekretorė surinkdavo padiktuotą tekstą.

Be Dvaito ir Hatavėjaus, Nikolė ir Rouzmerė taip pat patvirtino, kad Siuzanos darbas buvo susijęs tik su diktavimo programa. Buvo aišku, kad Dvaitas Kukas nepavogė REACH idėjos iš Siuzanos, kaip teigė Kitas Ratneris.

Tačiau dar buvo gandų apie profesoriaus Hatavėjaus romantinius ryšius su studentėmis. Visą praėjusią naktį Lorė praleido internete ieškodama informacijos apie Hatavėjų. Iš to, ką perskaitė, sprendė, kad, nors jis išėjo iš universiteto ir pasinėrė į privatų sektorių, vienintelė vieta, kurioje dirbo, buvo REACH, ir jo darbas ten buvo nepaprastai pelningas. Ji net aptiko verslo žurnalų, kuriuose buvo spėliojama, ar nebus taip, kad Hatavėjus yra tikrosios REACH smegenys, o Dvaitas tėra jaunas, savo

keistybėmis akį traukiantis žmogus, kuris patiko investuotojams tais laikais, kai internetas dar nebuvo spėjęs išpopuliarėti. Tačiau nerado daugiau jokių kaltinimų Hatavėjui nusižengus dėstytojo etikai.

– O ką atsimenate apie Siuzanos santykius su draugu? – paklausė Lorė.

– A, taip, – atsainiai tarstelėjo Madisona, – su tuo vyruku. Kuo jis vardu?

– Kitas Ratneris.

Lorei pasirodė keista, kad Madisona neprisimena Kito vardo, ypač turint galvoje tai, kad jie abu pasuko gan sėkmingu aktorystės keliu.

– Taip. Jie draugavo nuo paauglystės. Buvo labai vienas kitam atsidavę.

– Tikrai? – paklausė Aleksas. – Nes mes girdėjome, kad Kitas mėgo žvilgčioti į kitas merginas.

– Nežinau, aš nieko nepastebėjau.

– Kaip manote, ar įmanoma, jog Siuzana susitikinėjo dar su kuo nors, be Kito? – pasiteiravo Lorė.

Šiuo klausimu Madisona buvo kategoriška:

– Tikrai ne. Ji buvo ne tokia. Be to, jai nelabai rūpėjo pasimatymai. Noriu pasakyti, ji jau turėjo vaikiną, bet net santykiai su Kitu neužėmė pirmos vietos jos gyvenime. Labiausiai jai rūpėjo mokslai, darbas laboratorijoje ir teatras. Kitas užėmė kokią ketvirtą vietą. Tuo jie truputį priminė seniai susituokusią porą.

Lorė pastebėjo, kaip Madisona vėl žvelgia tiesiai Aleksui į akis. Jos žvilgsnis sakė: *Su manimi tau nebūtų nuobodu. Vyrai man patys svarbiausi.* Jos elgesys rėžė akį.

– O kaip Nikolė? – paklausė Lorė.

– O ką Nikolė?

– Rouzmerė pasakojo, kad Nikolė buvo labai artima jos dukters draugė, tačiau mamos dažnai nežino įvairių smulkmenų iš savo dukrų gyvenimo, ypač jei pastarosios išvažiuoja studijuoti.

Kaip sakėte, mes visos giliai esam bjaurios mergaitės. Ar Nikolė ir Siuzana sutardavo?

– Keista. Neprisimenu, kad kas nors būtų klausęs manęs apie Nikolę po Siuzanos nužudymo. Visų dėmesys buvo nukreiptas į mane ir Frenką Parkerį. Būsiu atvira. Man Nikolė nelabai patiko, ir, manau, jausmas buvo abipusis. Bet jei būtų norėjusi ką nors nužudyti, būtų žudžiusi mane, o ne savo mieląją Siuzaną. Juokauju, jei ką. Ji negalėtų nieko nužudyti. Negalėčiau nei aš, nei Frenkas Parkeris.

– Kas tuomet lieka įtariamųjų sąraše? – paklausė Aleksas.

– Visada maniau, kad vienintelis būdas ištirti šį nusikaltimą yra sužinoti, kaip ji nusigavo į Lorelio Kanjono parką. Jos automobilis buvo likęs universiteto miestelyje.

Ji pažvelgė pro langą ir parodė į automobilių aikštelę greta bendrabučio:

– Štai ten.

Aleksas pažvelgė pro langą ta kryptimi, bet jau turėjo paruošęs kitą klausimą:

– Žmonės mano, kad...

– Kad tai padarė Frenkas, aš jį pridengiau, vienas iš mudviejų arba mes abu grįžome jos automobiliu atgal į universiteto miestelį. Tačiau aš esu vienas iš dviejų žmonių, kurie tikrai žino, jog tai netiesa. Siuzanos automobilis buvo pradėjęs gesti, todėl aš vis pagalvodavau, kad galbūt ji sutiko būti pavėžėta, kad nenutiktų taip, jog vidury kelio jos automobilis nusibaigia.

Lorė neprisiminė, kad policijos ataskaitose būtų skaičiusi ką nors apie automobilio gedimą.

– Ar jos automobilis buvo visiškai sugedęs?

– Jis buvo... Kokį žodį ji ten pavartojo? Vienas iš tų gudrių žodelių pavadinti prastai nuotaikai... „Emociškai nepastovus“.

Perkratydama galvoje skirtingas versijas, Lorė suprato, kad ši smulkmena gali būti labai svarbi. Visų įvykių tą dieną, kai žuvo Siuzana, laikas buvo nustatytas remiantis prielaida, kad Siuzana buvo nusprendusi važiuoti į atranką savo automobiliu. Remiantis šia prielaida, tikėtinas žudikas buvo Frenkas arba kas nors,

buvęs šalia, artėjant atrankai. O jeigu ji įsėdo į nepažįstamo žmogaus automobilį?

Tartum perskaitęs jos mintis, Aleksas paklausė:

– Ar manote, kad Siuzana būtų sėdusi į svetimo žmogaus automobilį?

Madisona truktelėjo pečiais:

– Nemanau, nebent būtų vėlavusi ir nebeturėtų kitos išeities. Tačiau kartais apie nepažįstamuosius negalvojame kaip apie nepažįstamus, tiesa? Gal kas nors, ką buvo mačiusi universiteto miestelyje, pasisiūlė pavėžėti. Ir ji per vėlai suprato, kad sėdi viename automobilyje su iškrypėliu.

Arba, pagalvojo Lorė, tas *nepažįstamasis* iš tikrųjų buvo jos vaikinas Kitas Ratneris, kaip jos mama ir manė nuo pat pradžių.

Aleksas perėjo prie kitos temos:

– Minėjote, kad esate vienas iš dviejų žmonių, kurie tikrai žino, kur tą vakarą buvote jūs ir Frenkas Parkeris, – pasakė jis. – Kaip jautėtės visus šiuos metus, kai žmonės abejojo jūsų patikimumu?

– Žinoma, tai siaubinga, tai erzina, galiausiai – siutina. Bet paaiškinimas paprastas: man paskambino kritikų išgirtas režisierius ir pasakė, kad kita universiteto studentė nepasirodė atrankoje, ir paklausė, ar nenorėčiau atvykti paskaityti teksto dabar pat. Žinojau, kad ta kita studentė buvo Siuzana, ir pagalvojau, kad ji pabūgo ar panašiai. Pagalvojau, juk ji pati nusprendė nepasirodyti, o man tai tik į naudą. Šokau į automobilį ir nuvažiavau tiesiai pas jį. Išbuvau ten beveik iki vidurnakčio. Policija patikrino jo telefono skambučių išklotinę, ji viską patvirtina. Be to, mes užsisakėme picos, kurią pristatė apie pusę dešimtos. Ir vis tiek žmonės, kurie manęs visiškai nepažįsta, atvirai vadina mane melage, nors neturi absoliučiai jokių įrodymų.

Taip, policija išsiaiškino, kad pica tikrai buvo pristatyta jiems tuo metu. Tačiau picų išvežiotojas negalėjo pasakyti, ar žmogus, sumokėjęs už picą, namuose buvo vienas, ar ne. Telefono skambučių išklotinės taip pat patvirtino, kad Frenkas

skambino Madisonai į bendrabučio kambarį, tačiau, kaip sakė Madisona, tik juodu težinojo, apie ką buvo kalbėta telefonu ir kas vyko paskui.

– Ar tą šeštadienio vakarą leidote viena bendrabutyje? – paklausė Lorė.

Madisonos pasakojimas apie tą vakarą jai nedavė ramybės nuo pat pradžių. Vos praėjusią savaitę Madisona privertė juos laukti prie durų, kol dažėsi lūpas. Ar ji tikrai būtų šokusi tiesiai į automobilį ir lėkusi į atranką nepasigražinusi?

Tačiau dabar, ilgiau pasikalbėjusi su Madisona, Lorė užčiuopė, kas konkrečiai nedavė jai ramybės:

– Man susidarė įspūdis, kad tais laikais jūsų socialinis gyvenimas buvo labai aktyvus. Sunku patikėti, kad šeštadienio vakarą, be penkiolikos aštuonios suskambėjus telefonui, jūs nuobodžiautumėte bendrabučio kambaryje.

– Tą vakarą prastai jaučiausi.

– Tačiau pakankamai gerai, kad šoktumėte į automobilį ir nurūktumėte į atranką. Nejaugi pasirodėte Frenkui Parkeriui vilkėdama sportiniu kostiumu ir visai nepasidažiusi?

Madisona vėl nusišypsojo Aleksui, nors klausimus uždavinėjo Lorė.

– Žinoma, ne. Tikrai nesitrindavau bendrabutyje penktadienio ir šeštadienio vakarais. Tą konkretų šeštadienį? Ketinau eiti į studentų klubo vakarėlį, todėl taip, atrodžiau puikiai. Tačiau netikėtai pasijutau prastai ir nusprendžiau niekur neiti. Tada paskambino Frenkas, o aš kaip tik buvau pasidažiusi ir apsirengusi, šokau į automobilį, nuvažiavau pas jį ir gavau fantastišką vaidmenį. Turiu omenyje, laimėjau „Nepriklausomos sielos“ apdovanojimą, bet žmonės vis dar mano, kad tą vaidmenį gavau kaip atlygį už tai, kad patvirtinau Frenko alibi. Tačiau aš jį *užsidirbau*.

– Tačiau tas vaidmuo būtų atitekęs Siuzanai, jei ji nebūtų žuvusi.

– Nejaugi nesuprantate, kaip tai emociškai apsunkino filmo kūrimą? Siuzana ir aš buvome varžovės, tačiau taip pat buvome

ir draugės. Kažkodėl visi tai pamiršta. Kiek kartų man reikės kartoti? Frenkas paskambino be penkiolikos aštuonios, aš iš karto nuvažiavau pas jį, buvau su juo nuo aštuonių trisdešimt iki vidurnakčio, apie pusę dešimtos mums atvežė picą, paskui grįžau namo. Neturiu nieko bendro su Siuzanos mirtimi.

45

Lorė leido Greisei vairuoti jiems grįžtant į Bel Erą. Jai taip ir neteko pavairuoti Niujorke, todėl ji mėgavosi sėdėdama už vairo, nors Los Andželo eismo spūstys buvo siaubingos.

Aleksas atsisėdo ant galinės visureigio sėdynės, Lorei nespėjus paprieštarauti.

– Ką manot? – jiems pajudėjus, paklausė Lorė.

Greisė pirmoji pasidalijo savo nuomone:

– Aha, aš ja netikiu. Kai pasakė, kad ji ir Siuzana buvo geros draugės... O paskui staiga pareiškė: *Laimėjau „Nepriklausomos sielos" apdovanojimą, užsidirbau jį.* Atleiskit, bet tai šlykštu.

Ji sumosavo smiliumi, pabrėždama savo žodžius, ir Lorė pajuto, kaip visureigis trūktelėjo link kelkraščio.

– Greise, būk gera, laikyk vairą abiem rankom.

– Atsiprašau, bet ta moteris išveda mane iš kantrybės. Ir dar tai, kad ji mintinai iškalusi laikus. Atrodė, kad deklamuoja eilėraštį: *be penkiolikos aštuonios, aštuonios trisdešimt, pusė dešimtos, vidurnaktis...* Kaip prisukamas žaisliukas.

Lorė su viskuo sutiko. Madisona dar kartą pakartojo savo ir Frenko Parkerio alibi, bet viskas skambėjo pernelyg gerai. Kiekviena detalė, kurią prisiminė apie tą vakarą, buvo nupasakota lygiai taip pat kaip prieš dvidešimt metų. Atmintis juk veikia kitaip. Prisiminimai kinta, kai kurie nublanksta, kiti išryškėja. Smulkmenos pasimiršta. Tačiau Madisona atkartojo savo pasakojimą su visomis detalėmis, tarsi vaidintų spektaklyje.

– Pastebėjau vieną neatitikimą, – pasakė Lorė. – Iš pradžių ji sakė, kad buvo namie, nes prastai jautėsi. O kai paklausiau, kaip jai pavyko nė nesiruošus išskubėti į atranką, pareiškė planavusi eiti į studentų klubo vakarėlį, tačiau tada pasijuto prastai, tuomet netikėtai paskambino Frenkas Parkeris, o ji, lyg tyčia, buvo pasigražinusi. Viskas labai susipainioję.

– Į studentų klubo vakarėlį? – skeptiškai paklausė Greisė. – Tik jau nereikia. Gal ir nepažinojau Madisonos Mejer prieš dvidešimt metų, bet negaliu įsivaizduoti jos tarp universiteto moksliukų. Kažkas čia ne taip.

Lorės mintis nutraukė suburzgęs telefonas. Kol buvo išjungusi garsą filmavimo metu, sulaukė dviejų balso pranešimų.

– Sveiki, čia Tamė iš „Dievo šauklių". Vakar vakare palikote pranešimą pastoriui Kolinsui, teiravotės apie seną policijos tyrimą. Pastorius apgailestauja, tačiau dėl užimtos dienotvarkės negali jums atskambinti pats, todėl paprašė manęs. Jis sako, kad tuo metu policija apklausė keletą mūsų narių ir, kiek jis prisimena, jie patvirtino, kur tuo metu buvo žmogus, kurį minėjote savo pranešime. Jis daugiau neturi ką pridurti, todėl siūlo susisiekti su policija, galbūt ten jums papasakos daugiau.

Lorė įsijungė antrąjį pranešimą.

– Ponia Moran, čia Kitas Ratneris. Norėjau atsiprašyti jūsų, kad vakar nesusivaldžiau. Mane, švelniai tariant, erzina, kai po šitiek metų žmonės vis dar abejoja manimi. Tačiau aš tikrai noriu padėti. Tikiuosi, neprieštaraujate, kad dalyvaučiau laidoje. Paskambinkite man, kai galėsite.

Lorė spustelėjo ekranėlį. Kitas iškart atsiliepė:

– Gavote mano žinutę? – paklausė jis.

– Taip, gavau, ir taip pat noriu atsiprašyti. Mano tonas buvo aštresnis, nei derėjo. Taip pat noriu jus patikinti, kad mūsų laida bus objektyvi. Tiesą sakant, po to, kai vakar susitikome su jumis knygyne, patikrinau jūsų alibi. Patikėkite, mes vienodai atidžiai tikriname kiekvieną įmanomą versiją. Nežinau, ar jums tai svarbu, bet pagalvojau, kad jums bus įdomu žinoti, jog abi

Siuzanos kambario draugės ir jos mama yra įsitikinusios, kad Siuzana buvo pernelyg jums atsidavusi, kad susitikinėtų su kuo nors kitu.

Ji nematė prasmės sakyti jam, kad tikslus Rouzmerės atsakymas buvo: „O, aš būčiau *labai* apsidžiaugusi, jei Siuzana būtų atsikračiusi to pašlemėko."

Kitas pasitikslino baigiamojo filmavimo adresą Bel Ere ir atsisveikino, kaip tik jiems privažiavus prie namo.

– Gražuoliukas grįžo? – pasiteiravo Greisė.

– Atsargiai, – tarė Aleksas, – imu galvoti, kad visus vadini gražuoliukais. Tuoj imsiu pavydėti.

– Taip, – atsakė Lorė, – Kitas Ratneris, dar žinomas kaip Gražuoliukas Nr. 2, dalyvaus laidoje. Tačiau man ima atrodyti, kad jis teisus dėl to, kad Rouzmerės įtarimai yra be pagrindo. Jo alibi ne prastesnis nei Frenko. Jį patvirtino net keli žmonės, o ne vienas žmogus, galintis daug išlošti, jei patvirtins žinomo režisieriaus žodžius.

Visureigis sustojo, ir Aleksas atsisegė saugos diržą.

– Nemanau, kad galima nekreipti dėmesio į tai, jog visi tie žmonės priklausė religinei grupei, kurią kai kurie vadina smegenų plovėjais. „Dievo šauklių" reputacija toli gražu ne spindinti.

Išlipusi iš automobilio, Lorė pajuto, kaip maloniai jos veidą šildo saulė. Gal vis dėlto jai pavyks priprasti prie Kalifornijos? Rajone buvo visiškai tylu, išskyrus kažkur tolumoje burzgiančią žoliapjovę ir Greisės balsą.

– Juk girdėjote, ką Madisoną sakė apie Siuzanos automobilį, kad jis gedo, – kalbėjo Greisė. – Jeigu ji nerimavo, kad automobilis gali užgesti pakeliui į atranką, kieno prašytų pavežti? Savo vaikino, štai ko. Jos agentas buvo pakeliui į Arizoną, todėl ji paskambino Kitui Ratneriui. Vis dar manau, kad jie pakeliui susiginčijo, ji iššoko iš automobilio, ir viskas tapo nevaldoma.

Lorė vėl pasijuto, tarsi murkdytųsi pelkėje. Vienintelis šių išankstinių interviu tikslas buvo išgryninti pagrindinę nusikaltimo versiją, kad Aleksas galėtų pradėti lemiamą ataką per

baigiamąją dalį. Jie turėjo pradėti filmuoti po dviejų dienų, o ji vis dar nutuokė, kas galėjo nužudyti Siuzaną, ne daugiau nei tą dieną, kai internete aptiko bylą „Pelenės mirtis". Bretas Jangas daugiau niekada nepatikės jai tokio didelio biudžeto. O blogiausia tai, kad labai tikėtina, jog ši laida neįgyvendins paties svarbiausio tikslo – vienintelio, kuris iš tikrųjų rūpėjo Lorei, – neatskleis nieko nauja apie bylą.

Ji buvo pasinėrusi į savo mintis, todėl nė nepatikrinusi, ar durys užrakintos, įkišo raktą, pasuko jį ir užrakino duris. Atsitokėjusi pasuko raktą į kitą pusę, tada stumtelėjo duris. Jos atsivėrė vos keletą centimetrų, kažkoks sunkus daiktas buvo jas užrėmęs.

– Ei! – sušuko ji.

Turbūt Džeris perstumdė fojė baldus, ruošdamas erdvę filmavimams.

– Džeri! Mes negalime įeiti. Ei!

– Leisk man, – pasakė Greisė.

Ji šoko prie durų, pasilenkė, įsirėmė delnais į duris ir stumtelėjo jas visu savo svoriu, lyg amerikietiško futbolo žaidėjas, braudamasis pro varžovus aikštėje. Ji net suurzgė, dėdama visas pastangas, ir durys atsivėrė truputį daugiau – tiek, kad pasisukusi šonu ji galėjo prasmukti vidun.

– Ne! – sušuko Greisė.

Pro durų plyšį Lorė matė, kaip jos asistentė atsiklaupia ir prie kažko fojė pasilenkia.

– Greise?

Aleksas bandė pačiupti Lorės ranką, bet buvo per vėlu. Lorė žengė vidun ir pamatė Greisę, palinkusią virš objekto, pastojusio kelią durims. Tai buvo Džeris. Jo veidas buvo sunkiai atpažįstamas dėl daugybės sumušimų. Raudonos spalvos ruožai ant grindų bylojo, kad jo šliaužta iš svetainės link durų, dešinėje rankoje jis laikė mobilųjį telefoną. Lorė pajuto, kaip jėgos apleidžia kūną, ir atsirėmė į duris, kad nenugriūtų. Ant medienos ji užčiuopė kažką drėgno ir lipnaus.

Girdėjo, kaip Aleksas kumščiu daužo duris, tačiau neturėjo jėgų pasitraukti.

Džeris buvo vienas. Jis bandė kam nors prisiskambinti, paskui mėgino iššliaužti laukan, bet, nežiūrint visų pastangų, jam nepavyko. Jis buvo visas kruvinas.

46

Talija Parker pasibeldė į savo vyro darbo kambario duris. Jis ten praleido ištisas tris valandas, tariamai žiūrėdamas pristatomąsias dėl „Oskarų“ nominacijų besivaržančių filmų ištraukas. Nesulaukusi atsakymo, ji pravėrė duris.

Štai ir jis, išsitiesęs „Eames“ firmos sofoje, sukryžiavęs kojinėmis apmautas kojas ties kulkšnimis, laikantis rankose televizoriaus pultelį ir sunėręs jas ant plačios krūtinės. Plačiaekranio televizoriaus ekrane buvo sustabdytas vaizdas, kuriame matyti populiari aktorė, prasižiojusi kažką sakyti. Vienintelis garsas patalpoje buvo lėtas ir ritmingas knarkimas.

Ji švelniai ištraukė pultelį, išjungė garso ir vaizdo aparatūrą ir apklojo vyrą lengvu užklotu. Jis geriau išsimiegodavo, jei būdavo šilta.

Grįžusi į miegamąjį, dar kartą užmetė akį į drabužius, kuriuos parinko rytojaus susitikimui su žmonėmis iš televizijos: užsagstomus marškinius, pilkas kelnes ir tamsiai mėlyną švarką vyrui, o sau baltą, klasikinio stiliaus, nėriniuotą suknelę ir kūno spalvos aukštakulnius. Kasdieniai, tačiau rūpestingai parinkti ir solidūs drabužiai. Frenkas buvo žinomas kaip reiklus ir skrupulingas režisierius, tačiau ji žinojo, kad jis yra rimtas žmogus. Geraširdis ir rūpestingas vyras. Jai Frenkas labiausiai atrodė savimi, vilkėdamas solidžiais drabužiais.

Kai pirmą kartą nugirdo Frenką sutinkant dalyvauti šioje laidoje, ji sunerimo, kad tai gali prišaukti bėdų. O dabar, artėjant filmavimui, ji suprato, jog vyras buvo teisus. Ištisas dienas

Frenkas buvo išsiblaškęs ir nervingas. Tai jam nebūdinga. Ji buvo pratusi matyti savo vyrą ryžtingą ir pasitikintį savimi.

Pastaruoju metu jam būdavo sunku užmigti, ir jis kažką murmėdavo per miegus kiaurą naktį. Tačiau tie neaiškūs murmesiai buvo ne apie derybas su prodiuseriais ar scenaristais, kaip kartais pasitaikydavo. Ji nuolat girdėdavo žodžius „policija" ir „Madisona".

Galiausiai šį rytą ji sukaupė drąsą paklausti jo apie tai. Jis atkakliai tvirtino, kad visiškai neprisimena nakties sapnų, sukeliančių klejones, tačiau Parkerių poroje aktorė buvo ji, o ne jis.

Jų santuoka išsilaikė dešimtį metų mieste, kur botokso injekcijų poveikis trunka ilgiau nei porų santykiai. Jiems tai pavyko tik todėl, kad abu visada kovojo už tai, kas geriausia jiems abiem. Kartais tai reiškė, kad ji iš pradžių ne visada pritardavo Frenko elgesiui. Juk Frenkas ir buvo tas žmogus, kuris sužlugdė pirmąjį Talijos gautą pasiūlymą atlikti pagrindinį vaidmenį dideliame filme. Anot jo, filmo režisierius buvo pagarsėjęs tuo, kad „neturi jokių skrupulų, net vertinant Holivudo standartais". Jai mažėjo išeiti, apkaltinus jį, kad nenori dalytis žiūrovų dėmesiu su ja. Tačiau, pasirodžius filmui, jis pateko į cenzūruojamų filmų sąrašą – ko ir reikėjo tikėtis – dėl daugybės scenų su nuogybėmis, kurios, anot pagrindinės aktorės, buvo paliktos juostoje be jos sutikimo. Frenkas buvo pakankamai jautrus, kad neleptelėtų „argi nesakiau", tačiau Talija išmoko vertingą pamoką apie santuokos esmę.

Nuo tada, kai susipažino, – ji atliko epizodinį vaidmenį septintame Frenko filme, – jis visada ja rūpinosi, net kai tai reikšdavo, jog iš pradžių ji nusimins.

Dabar buvo jos eilė pasirūpinti juo.

47

Lorė nemėgo ligoninių, bet ne dėl įprastinių priežasčių: chaoso, kvapų, ant kiekvieno kampo išnyrančių priminimų apie žmogaus būties trapumą ir bėgantį laiką. Lorė neapkentė ligoninių todėl, kad jai jos primindavo Gregą. Ji negalėjo būti fluorescencinėje šviesoje, užuosti visur tvyrančio dezinfekcinių priemonių kvapo ir neįsivaizduoti Grego, artėjančio koridoriumi, vilkinčio ryškiai žaliais drabužiais, su stetoskopu ant kaklo.

Daktarė, pasirodžiusi „Sedars-Cinai" priimamajame, nė trupučio nepriminė Grego. Pirmiausia, ji buvo moteris, turbūt ne vyresnė nei Lorė, šviesių plaukų, surištų į arklio uodegą.

– Džeris Klainas?

Greisė pašoko iš vietos, taip prižadindama Timį, kuris snaudė gretimoje kėdėje, pasidėjęs galvą Lorei ant kelių. Timis pasitrynė akis, kad išsklaidytų miegus:

– Ar Džeriui viskas gerai?

Lorė paskambino tėčiui iš karto, kai tik Džerį išsivežė greitoji pagalba. Leo nutraukė jų apsilankymą iškasenų muziejuje ir užvežė Timį Lorei į ligoninę, o pats pamėgino prakalbinti policiją ir gauti daugiau informacijos apie Džerio užpuolimą.

Lorė stipriai priglaudė Timį prie krūtinės ir paglostė jam galvelę. Norėjo apsaugoti jį nuo blogų naujienų.

Šalia gydytojos pasirodė Aleksas, nešinas dviem puodeliais šviežios kavos, vieną padavė Lorei, kitą Greisei. Lorei padarė įspūdį, kaip ramiai Greisė į viską reaguoja. Jai buvo be galo

neramu dėl savo draugo Džerio, tačiau ji ne tik sugebėjo padėti Lorei paguosti Timį, bet ir suspėjo paskambinti Dvaitui Kukui ir pranešti apie įsilaužimą į jo namus.

– Aš paimsiu Timį, – pasakė Aleksas, tarsi skaitytų jos mintis.

Kai Timis su Aleksu pakankamai nutolo, daktarė prabilo:

– Aš daktarė Šriv. Jūsų draugo būklė stabili, tačiau užpuolimas buvo rimtas, jam daug kartų suduota buku daiktu. Rimčiausi pažeidimai padaryti galvos srityje. Kraujavimas taip pat sutrikdė kvėpavimą, ir jam prasidėjo į komą panaši būsena. Jau matome šiokį tokį pagerėjimą, neurologinė būklė normali arba beveik normali, tačiau dėl nieko nebūsime tikri, kol jis neatgaus sąmonės.

Greisė užgniaužė kūkčiojimą.

– Ar galime jį pamatyti? – paklausė ji.

– Žinoma, – atsakė daktarė, supratingai šypsodamasi, – tačiau per daug nesitikėkite, gerai? Labai maža tikimybė, kad jis jus girdi. Ir tikrai neatsakys, jei kalbinsite.

Nors daktarė ir įspėjo, Lorė vis tiek neteko žado, išvydusi Džerį lovoje. Jo galva, apmuturiuota tvarsčiais, atrodė dukart didesnė. Burną ir nosį dengė deguonies kaukė, tačiau matėsi, kad veidas ištinęs lyg balionas ir pradėjęs mėlti. Į veną kairiosios rankos linkyje buvo įstatyta lašinė. Palatoje buvo tylu, tik ramiai burzgė ir pypsėjo gyvybę palaikantys aparatai.

Greisė suėmė Lorę už rankos, kitą ranką padėjo Džeriui ant peties ir pradėjo melstis. Joms ištarus „amen", į palatą įžengė Leo.

– Nenorėjau trukdyti, pasimeldžiau koridoriuje.

Lorė greitai jį apkabino.

– Ar Timiui viskas gerai?

– Žinoma, jis laukiamajame su Aleksu. Jis tvirtas vaikis.

Po tėčio nužudymo ir viso to sąmyšio baigiant filmuoti „Universiteto baigimo iškilmes", Timis matė daugiau žiaurumo, nei derėtų bet kuriam vaikui ar net suaugusiajam.

– Ar yra žinių iš policijos?

– Aš ką tik iš namų. Uždarytas visas kvartalas. Vyriausiasis detektyvas Šonas Railis atrodo rimtas faras. Dabar ieško įvykio liudytojų, bet, būsiu atviras, nieko gero nesitikiu. Sklypai tame rajone tokie dideli, kad net nematai savo artimiausių kaimynų.

– Nesuprantu, – tarė Greisė. – Kas norėtų pakenkti Džeriui? Už ką?

– Turiu versiją, – pasakė Leo. – Namas buvo apverstas aukštyn kojom. Stalčiai atidaryti, lagaminai iškraustyti. Lore, buvai pasiėmusi kompiuterį su savimi, tiesa? Visa kita kompiuterinė įranga dingo.

– Apiplėšimas? – paklausė Lorė.

– Tačiau jie paliko visa kita. Net nepalietė labai brangių garso kolonėlių, kurias pačiupti būtų buvę labai paprasta. Be to, visi dokumentai irgi dingo, nebent ir juos buvai pasiėmusi.

Ji papurtė galvą. Jie laikė visus su byla susijusius dokumentus dviejose didelėse dėžėse. Paskutinį kartą jas matė svetainėje.

– Vadinasi, tai susiję su laida?

Leo linktelėjo:

– Taip.

– Baigiamoji dalis. Visiems pranešėme tikslų adresą, kur vyks filmavimas, – balsu mintis dėstė Lorė. – Kažkas sunerimo dėl mūsų turimos informacijos. Pasiėmė dokumentus ir kompiuterius, kad išsiaiškintų, ką kalba kiti dalyviai.

– Arba norėjo išgąsdinti, kad nutrauktum laidą.

Lorė žinojo, kad tėtis kartais būna pernelyg įtarus ir įžvelgia pavojų ant kiekvieno kampo. Tačiau niekas nebūtų brovęsis į tokį prabangų namą ir pasiėmęs tik dokumentus ir kelis nebrangius nešiojamuosius kompiuterius, nebent būdų sunerimęs dėl „Įtariamųjų".

– Tėti, prisimenu, kaip suklusai, išgirdęs apie Rouzmerės kaimynės nužudymą. Pamanei, kad tai kažkaip susiję su laida.

– Vis dar taip manau.

– Gal gali susisiekti su vietos policija? Pasirūpink, kad abu departamentai žinotų: yra tikimybė, kad Lidijos nužudymas ir Džerio užpuolimas kažkaip susiję.

– Būtinai.

Ji pasilenkė virš Džerio, atsargiai, kad neužkliudytų vamzdelių ir laidų, ir švelniai pabučiavo į skruostą. Ji taip ilgai įtikinėjo tėtį, kad nesijaudintų dėl jos, dirbančios savo darbą, kad net nesusimąstė, jog tokia laida kelia grėsmę ir kitiems.

Ji privalo išsiaiškinti, kas šitaip pasielgė su Džeriu.

48

Devintą valandą vakaro Leo išjungė šviesą Timio kambaryje. Timis pasiėmė į lovą naują knygą apie Harį Poterį, bet, kaip Leo ir manė, užmigo įpusėjęs pirmąjį puslapį – nieko stebėtino po tokios ilgos ir įtemptos dienos.

Išeidamas paliko duris truputį pravertas, jei Timis naktį prabustų ir šauktųsi jo arba mamos.

Jei reikėtų įžvelgti bent menkiausią naudą žiauriame Lorės kolegos užpuolime, tai būtų Lorės pripažinimas, kad kažkas iš tikrųjų nusitaikė į žmones, susijusius su laida. Juk Leo nusprendė vykti į Kaliforniją tik todėl, kad sužinojo, jog buvo nužudyta Rouzmerės Dempsi kaimynė.

Tačiau Leo nesidžiaugė Lorės sprendimu pasilikti name Bel Ere. Detektyvas Railis leido jiems grįžti į namą, kai tik jį ištyrė pareigūnai, tačiau tikrasis klausimas buvo toks: ar jiems čia iš tikrųjų saugu?

– Akivaizdu, kad įsibrovėliui reikėjo vieno dalyko, – konstatavo Railis, – kompiuterių ir jūsų tyrimo medžiagos. Sakėte, kad nepasigedote nieko, kas nesusiję su laida. Iš to sprendžiu, kad jis rado, ko ieškojo, ir daugiau nebegrįš.

Leo nesutiko su Railio logika, tačiau reikėjo pripažinti, kad jie – didelė grupė, o policijos pareigūnai pažadėjo kas dvidešimt minučių pravažiuoti pro namą, dėl visa ko. Be to, mąstė Leo, blogiausiu atveju, turiu savo pistoletą.

Policija apylinkėse nesurado nė vieno liudytojo. Kai kuriuose kaimyniniuose namuose buvo įtaisytos stebėjimo kameros,

tačiau detektyvams reikėjo laiko peržiūrėti visą filmuotą medžiagą. Jei jiems pasiseks, galbūt pamatys užfiksuotus žmones ar automobilius, atvažiuojančius ar išvažiuojančius iš gatvės.

Sugrįžęs į savo kambarį, Leo uždarė duris ir išsitraukė telefoną. Surinko detektyvo Obrajano, dirbančio Alamidos apygardos šerifo departamente, numerį.

– Detektyve, čia Leo Farlėjus. Skambinau jums savaitės pradžioje pasikalbėti apie Lidijos Levit nužudymą.

– Taip, prisimenu jus. Tiesą sakant, vakar susisiekiau su senu draugu iš Niujorko policijos departamento, Džei Džei Roganu.

– Seni geri laikai. Buvau Rogano leitenantas, kai jį paskyrė detektyvu į mano skyrių.

– Jis man pasakojo. Patvirtino, kad jūs „savas vyrukas", jo žodžiais tariant.

Turint omenyje, ko Leo ketino prašyti detektyvo Obrajano, geros rekomendacijos buvo pačiu laiku.

– Minėjote, kad turite filmuotos medžiagos iš kelių, kuriais automobiliai įvažiuoja į Kesl Krosingą ir iš jo išvažiuoja.

– Turime, tačiau tai pagrindinis kelias. Ten pravažiuoja daugybė automobilių, ir negali žinoti, kuria kryptimi jie pasuka toliau. Kol kas nežinome, kas pateko į uždarą rajoną. Paskyriau pareigūną, kuris filmuotoje medžiagoje fiksuoja automobilių numerius, tuomet duomenų bazėje suranda savininką, bet skaičius žmonių didžiulis. Susitelkiau į apiplėšimo versiją, dirbu su šaltiniais, bet, kadangi apiplėšimas atliktas prastai, jį padaręs žmogus apie tai niekam neprasižiojo.

Leo papasakojo Obrajanui apie Džerio užpuolimą ir pasidalijo įtarimu, kad šis užpuolimas ir Lidijos Levit nužudymas yra susiję su „Įtariamaisiais".

– Būtinai atsižvelgsime į šią versiją, – pažadėjo Obrajanas. – Tiriame visus galimus variantus.

– Ar punkte prie įvažiavimo į rajoną nėra vaizdo kamerų? – paklausė Leo.

– Norėtumėt. Tokiuose uždaruose rajonuose nusikalstamumas mažas. Rajono sienos veikia kaip atbaidymo priemonė, o

sargai punkte prie įvažiavimo turi dresuotų šunų ir prašmatnią uniformą, bet iš tikrųjų įleidžia vidun daugybę žmonių, kuriuos palaiko vietos gyventojais.

Leo tikėjosi, kad nuo jų paskutinio pokalbio Obrajanas bus pasistūmėjęs į priekį su tyrimu, tačiau žinojo, kaip lėtai viskas vyksta, kai nėra įtariamųjų.

– Norite pasakyti, kad žiūrėti tą filmuotą medžiagą yra tas pats, kaip ieškoti adatos šieno kupetoje?

– Tikrai taip.

– Ką manote, jeigu į pensiją išėjęs faras iš Niujorko pasiūlytų savo pagalbą?

– Ką manau? Žinote, jei prisidėsite, pirmai progai pasitaikius atsimokėsiu jums geru viskiu.

– Sutarta.

Po trumpo pokalbio apie suskaitmeninimą, failų dydžius ir duomenų suspaudimą – apie tai Leo nieko nenutuokė – detektyvas Obrajanas pažadėjo kitą rytą atsiųsti visą medžiagą elektroniniu paštu.

– Teks prašyti anūko, kad padėtų atidaryti failus, – pasakė Leo ir atsisveikino.

Žiūrėti įrašą su judria gatve važiuojančiais automobiliais tikrai priminė adatos paieškas šieno kupetoje, bet jei Leo pavyktų aptikti dvi tokias pat adatas dviejose šieno kupetose priešingose valstijos pusėse, būtų puiki pradžia.

49

Už daugiau nei šešių šimtų kilometrų, Vestvude, Dvaitas Kukas nervingai vaikščiojo pirmyn atgal po miegamąjį.

Mintimis nusikėlė į, rodos, jau seniai išblukusį prisiminimą apie tėvą, šaukiantį ant jo – Dvaitas tuo metu buvo aštuntokas: „Nustok šitaip vaikščiojęs, po galais! Varai mane iš proto! Tai nenormalu. Mege, pasakyk savo sūnui, kad mane užknisa, kai jis taip daro!"

Motina čiupo tėvą už rankos ir sušnabždėjo: „Deividai, nustok rėkti. Žinai, kad triukšmas Dvaitą nervina. O kai jam neramu, jis vaikšto pirmyn atgal. Ir *nevadink* savo sūnaus *nenormaliu*."

Dar mokydamasis mokykloje Dvaitas išmoko kontroliuoti įkyrų potraukį nervingai vaikščioti – jis tiesiog atsisėsdavo ant rankų. Žinojo, kad nejudėdamas ir susitelkdamas į plaštakas slegiančio kūno svorį nusiramina; be to, tai taip smarkiai nenervina kitų žmonių kaip vaikščiojimas pirmyn atgal. Tačiau šįvakar jis buvo vienas namuose ir galėjo nesijaudinti dėl kitų. Iš pradžių mėgino atsisėsti ant plaštakų, tačiau įkyrios mintys nesiliovė.

Trumpam sustojo prie lovos, paspaudė kompiuterio klavišą ir paleido vaizdo įrašą.

Kaip kas vakarą, Dvaitas atsisėdo peržiūrėti vaizdo įrašų iš namo Bel Ere. Staiga pro neužrakintas duris vidun įžengė vyriškis, ant galvos užsimaukšlinęs slidininko kaukę. Dvidešimt trys minutės – tiek laiko Džeris buvo išėjęs. Grįžo namo, nešinas „In-N-Out Burger" krepšeliu. Jei būtų valgęs pietus virtuvėje, galbūt kaukėtas vyriškis būtų nepastebėtas išsmukęs pro duris.

Tačiau Džeris nenusinešė pietų į virtuvę. Jis tiesiu taikymu nužingsniavo į svetainę, kurioje įsibrovėlis sklaidė dokumentus, Džerio paskleistus ant kavos stalelio.

Dvaitas toliau nervingai vaikščiojo, užsimerkdamas kas kartą, kai vyriškis pakeldavo ranką dar vienam smūgiui. Jo ginklas buvo graviruota krištolinė plokštelė, kurią Dvaitui įteikė Kalifornijos universitetas, kai baigimo proga Dvaitas jam paaukojo savo pirmuosius šimtą tūkstančių dolerių.

Peržiūrėjo įrašą iki vietos, kurioje užpuolimas baigėsi ir kaukėtas vyriškis išbėgo iš namo, nešinas dviem dėžėmis, pilnomis dokumentų ir kompiuterių.

Jis turėjo apsispręsti. Jeigu neperduos įrašo policijai, jie neteks šio įrodymų šaltinio. Jei perduos, atskleis, kad stebi „Įtariamųjų" kūrybinės grupės veiklą. Jo karjera žlugtų, ką jau kalbėti apie tikimybę, kad jam būtų pateikti baudžiamieji kaltinimai. Bet blogiausia, kad netektų prieigos prie informacijos, kurią turi kūrybinė grupė, ir jo nebeprileistų prie bylos tyrimo.

Tai buvo sąnaudų ir naudos analizė, statistikos klausimas. Kuo jis labiau prisidėtų prie bylos ištyrimo: perduodamas vaizdo įrašą policijai ar toliau stebėdamas namą Bel Ere?

Dar kartą atsuko įrašą ir sustabdė, kai aiškiausiai matėsi kaukėtasis užpuolikas. Dvaitas įsižiūrėjo į emblemą kairėje pusėje ant vyriškio baltų marškinėlių trumpomis rankovėmis. Net turint Dvaito gabumus kompiuterio pagalba atkurti vaizdą ir internete ieškoti informacijos, įrašo kokybė buvo per prasta, kad atpažintum logotipą. Užpuolikas buvo lieknas, raumeningas, labai stiprus, tačiau buvo neįmanoma išsiaiškinti jo tapatybės.

Įrašas bevertis. Tačiau, jei ir toliau stebės laidos kūrėjų darbą, jis išsiaiškins, kas nužudė Siuzaną.

Jis užvėrė nešiojamąjį kompiuterį ir liovėsi vaikščioti. Apsisprendė. Dabar beliko tikėtis, kad sprendimas pasiteisins.

50

Lorė ruošėsi gultis, bet pamatė šviesą, sklindančią pro tėčio kambario durų apačią. Ji švelniai pasibeldė ir truputį pravėrė duris.

Jis gulėjo lovoje, užsiklojęs, skaitė dienraščio sporto skiltį.

– Atleisk, pastebėjau šviesą.

Jis padėjo laikraštį ir pamojo, kad ji užeitų:

– Kaip laikaisi, dukryte?

Tėčio klausimas kaip ranka nuėmė jos nerimą, kad per šiandien paseno mažiausiai dešimtmečiu. Ji atsigulė milžiniškos lovos kojūgalyje ir pasidėjo galvą ant jo apklotų blauzdų. Šią akimirką tai buvo pati patogiausia vieta, kokią tik galėjo sugalvoti.

– Seniau negalėjau pakęsti, kai taip mane vadindavai. Bet kažkuriuo metu tai tapo muzika mano ausims.

– Kartais tėčiai žino, kas geriausia.

– Ne visada. Prisimeni, kai bandei supiršti mane su Pičiu Vandermonu?

– Nežinau, ar taip pasakyčiau, bet sutinku, kad mano parinktas kavalierius buvo – kaip pasakytų Timis – nevykėlis.

– Pitis buvo tikras nevykėlis, – nusijuokė Lorė. – Įtikinai mane eiti su juo į tą kvailą karnavalą Long Ailande. Veidrodžių labirinte jam pasidarė baisu, ir jis šaukdamas išbėgo. Paliko mane vieną, ir aš klaidžiojau gal dvidešimt minučių, kol radau išėjimą.

Leo suprunkštė:

– Tu įbėgai į svetainę ir prisiekei, kad daugiau su manimi nesikalbėsi, jei kada nors vėl kišiuosi į tavo meilės reikalus. Tą vakarą dar turėjau išklausyti ir tavo mamos pamokslą, tik tada man buvo leista miegoti.

– Tavo ketinimai buvo geri.

– Jei gerai prisimenu, Pitis turėjo padėti tau pamiršti Skotą ar kaip jį ten...

– Poną Būsimąjį Prezidentą. Kongresmeno padėjėją. Į mokyklą nešdavosi dokumentų portfelį.

– Man jis nepatiko. Buvo toks... slidus.

– Nežinau, ar pasakojau tau, bet jis tapo advokatu ir jam buvo pareikšti kaltinimai dėl klientų lėšų grobstymo.

Tėtis džiugiai pliaukštelėjo per antklodę.

– Matai? Tėčiai visada žino, kas dukroms geriausia.

– Kartais man atrodo, kad niekas nežino, kas geriausia. Prisimink, kaip aš susipažinau su Gregu.

Žodis „susipažinau“ buvo ne visai tinkamas, žinant, kad tuo metu Lorė buvo be sąmonės. Parko aveniu ją partrenkė taksi, o ligoninės priimamajame budėjo Gregas. Tuo metu Lorės tėvai, o galiausiai ir pati Lorė, jautėsi labai dėkingi už ypač rūpestingą gydymą. Praėjus trims mėnesiams, jie susižadėjo. Dar po metų mirė Lorės mama, o Gregas buvo šalia ir visus palaikė.

Tėtis atsisėdo ir paglostė jai galvą.

– Tu leidiesi į prisiminimus tik tada, kai kas nors tave kamuoja. Žinau, kad jaudiniesi dėl Džerio. Jam viskas bus gerai.

Lorė giliai įkvėpė. Šiandien ašarų užteks.

– O dar aš ką tik telefonu šnekėjausi su Bretu. Galėčiau prisiekti, kad tas žmogus yra vampyras – jis nemiega naktimis. Tai aš maldavau jį, kad leistų kurti laidą apie „Pelenės mirtį“, o dabar, kai kažkas nusitaikė į laidos komandą, jis nieku gyvu nesutinka jos atšaukti. Man truputį palengvėjo, kad ne aš turiu priimti šį sprendimą, tačiau jis nesutinka net atidėti filmavimų. Prikalbėjo pilnas ausis apie tai, kaip smarkiai Džeris norėtų, kad

mes tęstume darbą, bet aš žinau, kad jam rūpi tik tai, kad neišaugtų biudžetas.

– Aš taip ir pagalvojau, kad tavo sprendimas likti šiame name greičiausiai susijęs su biudžetu. Pasmaugsiu tą vyruką, jeigu tai tiesa.

– Tėti, liko tik kelios dienos. Būsime budrūs. Be to, girdėjai, ką sakė detektyvas Railis, – policija mus prižiūrės.

– Daryk taip, kaip tau geriausia, Lore. Aš su tavimi.

– Ačiū, tėti. Viskas gerai. Tačiau dabar aš įsitikinusi, kad žmogus, nužudęs Siuzaną, yra vienas iš laidos dalyvių. Todėl labai svarbu, kad pabaigtume, ką pradėję.

– Paskambinau Alamidos apygardos policijai. Jie atsiųs vaizdo įrašų ir automobilių nuotraukų, padarytų netoli Rouzmerės namų maždaug tuo metu, kai buvo nužudyta jos kaimynė. Peržiūrėsiu jas. Gal pavyks už ko nors užsikabinti.

– Neatrodo, kad dėtum į tai daug vilčių.

Jo gūžtelėjimas pečiais viską pasakė. Lorė atsistojo ir apkabino jį.

– Jau eisiu miegoti. Rytoj susitinkame su Frenku Parkeriu.

– Rytoj? Nejuokavai sakydama, kad Bretas nenori nukrypti nuo darbotvarkės.

– Na, interviu su žvaigžde pasilikome pabaigai. Paskui – baigiamasis filmavimas, o tada – atgal į Niujorką.

– Lore, juk supranti, koks netikroviškas šitas terminas? Nesitikėk būtinai ištirti šitos bylos. Dabar svarbiausia, kad visi būtume saugūs. Ir nedrįsk net akimirką kaltinti savęs dėl to, kas nutiko Džeriui.

– Žinoma, kaltinu. Nieko negaliu dėl to padaryti.

– Jei kas nors ir kaltas, tai tik aš. Kai jūs išvykote susitikti su Madisona, supratome, kad neturime pakankamai raktų visiems. Džeris man atidavė savo, nes manė, kad nieko tokio palikti duris neužrakintas, jei tektų kur nors trumpam išbėgti.

– Tėti...

– Noriu pasakyti, kad galima išeiti iš proto, galvojant, kas būtų, jeigu būtume pasielgę vienaip ar kitaip, ar trečiaip.

Ji puikiai suprato, ką jis turi omenyje. Kiek kartų jie abu svarstė, ar būtų galėję kaip nors išgelbėti Gregą. Užverdama duris pastebėjo, kad šviesa tėčio kambaryje užgeso, tačiau žinojo, kad šią naktį jie abu užmigs dar negreitai.

51

Lorė nesitikėjo, kad ryte jausis puikiai, tačiau savijauta prilygo jausmui po bemiegės nakties. Visą naktį prabusdavo kas dvidešimt minučių, susapnavusi Džerį, gydytojų išnešamą neštuvais.

Buvo matyti, kad Aleksui naktis praėjo ne ką lengviau. Furgone, stovinčiame prie Frenko Parkerio senojo namo, makiažo specialistė maskavo tamsius ratilus jam po akimis. Jis taip ir pasakė Lorei:

– Jaučiuosi kaip po išgertuvių.

Šiandien dalyvaus tik jiedu ir „Įtariamųjų" filmavimo komanda. Džeris, savaime suprantama, ligoninėje, dar neatsigavęs iš to, ką gydytojai vadino „į komą panašia būkle". Greisė liko namuose prižiūrėti Timio, kol Leo peržiūrės stebėjimo kamerų įrašus, kuriuos jam atsiuntė iš Alamidos apygardos. Jeigu jiems pavyktų susieti Lidijos Levit nužudymą su įsibrovimu į namą Bel Ere, galbūt išsiaiškintų, kas užpuolė Džerį. Lorė buvo įsitikinusi, kad tas pats žmogus nužudė Siuzaną.

O dabar svarbiausias jų tikslas buvo iškvosti Frenką Parkerį, ką ir kokiu metu jis veikė Siuzanos nužudymo vakarą. Jis ir Madisona laikėsi nuoseklaus ir vienodo pasakojimo, tačiau Madisonos prisiminimas, kad Siuzanos automobilis ožiuodavosi, įnešė naujų spalvų į bendrą paveikslą.

Lorė žiūrėjo, kaip operatorius atsitraukia kartu su filmavimo kamera, kad nufilmuotų Aleksą ir Frenką, žengiančius koja kojon. Jie vaikščiojo po Lorelio Kanjono parką, o dabar žingsniavo

taku, vedančiu iš Malholando kelio gilyn į parką – į vietą, kurioje buvo aptiktas Siuzanos kūnas. Lorei tai buvo skaudi akimirka. Ji nejučia pagalvojo apie žaidimų aikštelę, kurioje buvo nužudytas Gregas. Pajutusi kaupiantis ašaras, prisivertė pakelti akis į dangų ir sutelkti žvilgsnį į didžiulio vakarinio platano šakas, svyrančias aukštai jiems virš galvų.

Nusiraminusi Lorė nusekė paskui operatorių, filmuojantį Aleksą ir Frenką, einančius per parką link seniau Frenkui priklausiusio namo. Tariamas šio pasivaikščiojimo tikslas buvo sukaupti laidai filmuotos medžiagos su įspūdingais vietovės vaizdais, tačiau Aleksas ir Lorė žinojo tikrąjį tikslą: įrodyti, kad iš vietos, kurioje buvo rastas aukos kūnas, iki Frenko Parkerio namų galima ateiti labai greitai. Vos aštuoni šimtai metrų.

Kaip ir buvo planuota, Aleksas ir Frenkas įėjo pro vartus į namo kiemą ir pasuko link sodo, kur, dabartinių savininkų leidimu, buvo pastatytos dvi kėdės. Jiems atsisėdus, Aleksas lyg netyčia žvilgtelėjo į laikrodį.

– Nuo Siuzanos nužudymo vietos iki namų atėjome vos per dešimt minučių. Manau, nesumeluosiu sakydamas, kad visai neskubėjome.

Frenkas šiltai nusišypsojo. Per šį trumpą laiką, kurį Aleksas praleido su režisieriumi, jie spėjo susibičiuliauti, ir tai matėsi net pro kamerą.

– Gal manimi nepatikėsi, Aleksai, bet būčiau tau pasakęs, kiek tiksliai minučių užtrukome, net nepažvelgęs į laikrodį. Turiu vidinį laikrodį, kuris nesiliauja tiksėjęs, tad bet kuriuo paros metu galiu nurodyti laiką dviejų trijų minučių tikslumu. Žinoma, su tokiu triuku talentų šou nelaimėčiau. Bet jaučiu, kad neatsitiktinai prakalbote apie laiką.

– Siuzana Dempsi gyveno universiteto miestelyje, daugiau nei už dvylikos kilometrų nuo vietos, kurioje buvo nužudyta. Jūsų namas vos už dešimties minučių kelio pėsčiomis nuo tos vietos. Arba penkios minutės kelio, jei persigandęs bėgtum iš namo. O Siuzana buvo susitarusi atvykti pas jus į namus

žmogžudystės vakarą. Turėtumėte suprasti, kodėl žmonės įtaria jus.

– Žinoma, suprantu. Jei iš pat pradžių būčiau manęs, kad apklausdama mane policija elgiasi nepagrįstai, būčiau nusisamdęs krūvą advokatų ir atsisakęs turėti ką nors bendra su tyrimu. Tačiau aš taip nepasielgiau, tiesa? Paklauskite bet kurio iš detektyvų, tyrusių bylą. Jie patvirtins, kad aš noriai bendradarbiavau. Nes neturėjau priežasčių elgtis priešingai. Aišku, buvau šokiruotas, kai jie pranešė, kad rastas Siuzanos kūnas. Ir *kur*. Aš detaliai papasakojau, kur buvau visą vakarą. Jie patikrino ir patvirtino mano pareiškimą, čia ir turėjo baigtis visa šita istorija.

– Tačiau nesibaigė. Ir jūsų vardas visada bus siejamas su „Pelenės mirtimi".

– Žiūrėkite, būtų labai paprasta, jei galėčiau išgerti kokio nors tiesos eliksyro, kad žmonės pagaliau manimi patikėtų. Bet aš juos suprantu. Jauna, protinga, talentinga moteris prarado gyvybę, o jos šeima iki šiol negali padėti taško šioje istorijoje, nors jie to nusipelno. Tad niekada nesitikėjau, kad kas nors manęs gailėsis. Tai ji yra auka, ne aš.

– Tuomet dar kartą peržiūrėkime parodymus, kuriuos davėte policijai.

– Siuzana turėjo pasirodyti čia septynios trisdešimt, tačiau nepasirodė. Buvau tikras, kad jos agentas informuos ją, kad aš visiškai netoleruoju, kai žmonės, kurie man dirba arba ketina dirbti, vėluoja. Juk laikas – pinigai, o kino versle tai ypač akivaizdu. Jai vėluojant jau penkiolika minučių, paskambinau Madisonai, kurią buvau išsirinkęs kaip antrąją kandidatę, paklausti, ar ją domina. Tikriausiai ji atlėkė nieko nelaukusi, nes aštuonios trisdešimt jau buvo čia. O išvyko iš čia truputį prieš vidurnaktį. Netgi prisimenu ją sakant: „Negaliu patikėti, kad jau beveik vidurnaktis."

Jo pasakojimas žodis žodin atitiko Madisonos.

– Taip pat jūs užsisakėte picą, – priminė Aleksas.

– Taip, pica. Mano užsakymą priėmė po devynių dvidešimt septynios, o pristatė devynios penkiasdešimt aštuonios. Patikrinkite bylos įrašus. Ar žinote, kad restoranas „Tottino's" įsirėmino to kvito kopiją ir pasikabino ant sienos? Bent jau susiprotėjo užtušuoti mano adresą.

– O kaip atrodė atvažiavusi Madisona? – paklausė Aleksas.

Jie uždavė šį klausimą, norėdami patikrinti nerišlų Madisonos pasakojimą apie tai, kad tą vakarą jautėsi prastai.

– Kaip ji *atrodė*? Fantastiškai. Tą vaidmenį galėjo atlikti tik tikra gražuolė, ir Madisona puikiai tiko.

Lorė šyptelėjo – jai darė įspūdį Alekso sugebėjimas neparodyti veide tikrųjų emocijų.

– Koroneris nustatė, kad Siuzana mirė tarp septintos ir vienuoliktos vakaro. Pas jus ji turėjo pasirodyti septynios trisdešimt. Jūs ir Madisona sakėte, kad Madisona pas jus atvyko aštuonios trisdešimt. Buvo manoma, kad jūs nebūtumėte spėjęs nužudyti Siuzanos, paskambinti Madisonai, grąžinti Siuzanos automobilį į universiteto miestelį ir grįžti namo iki pasirodant Madisonai.

– Ne, dar neišmokau vairuoti Los Andželo keliais šviesos greičiu.

– Tačiau tyrimo metu mus pasiekė nauja informacija, – pasakė Aleksas. – Sužinojome, kad Siuzanos automobilis dažnai gesdavo, tad visai tikėtina, kad kas nors ją pavežė į atranką. Tai reiškia, kad būtų užtekę laiko konfliktui su Siuzana, po kurio būtumėte grįžęs namo dar iki Madisonos atvykimo.

– Jeigu nueičiau į kino bendrovę ir pasiūlyčiau statyti filmą apie nusikaltėlį, kuris susitaria susitikti su mergina septintą trisdešimt, be penkiolikos aštuonios paskambina į jos bendrabutį, o paskui dėl kokios nors priežasties nusiveja ją į parką ir spėja nužudyti iki maždaug aštuntos trisdešimt, mane išjuoktų ir parodytų duris. Aleksai, tu vienas geriausių baudžiamųjų bylų advokatų šalyje. Ar visa tai tau skamba įtikinamai?

Lorė žvelgė į ekraną ir matė besišypsantį Frenką. Ji žinojo, kaip tai atrodys per televiziją. Režisierius kalbėjo pasipūtėliškai,

bet buvo teisus. Jeigu jie nesuras spragų jo alibi, Frenko neverta įtarinėti. Kol kas visi įrodymai patvirtino jo alibi: telefono skambučių išrašai, Madisonos pasakojimas, sąskaita už picą.

Tačiau giliai viduje Lorė vis tiek jautė, kad viskas per gerai, kad būtų tiesa. Ko ji nepastebi?

52

Talija lūkuriavo kiemo pakraštyje, apsivilkusi atidžiai išsirinktą baltų nėrinių suknelę, klausdama savęs, kam reikėjo šitaip vargintis. Kai susipažino su Frenku, jis jau gyveno kitur, bet kartais – kai būdavo išgėręs ir trokšdavo prisiminti ne tokias sėkmingas jaunystės dienas – paprašydavo vairuotojo, kad pravažiuotų pro šį namą. Šiuo metu jis kainuotų apie du milijonus dolerių, tačiau, palyginti su dabartiniais jų namais, – iš viso penkiais, – šis būstas priminė lūšną.

Kodėl ji pagalvojo, kad laidos „Įtariamieji" prodiuseriai norės paklausti jos nuomonės? Ji su ta istorija nesusijusi. Kai apie Frenką rašydavo spaudoje, geriausiu atveju straipsnio autorius paminėdavo, kad kadaise buvęs svajonių jaunikis jau dešimtmetį kaip vedęs. Tačiau niekas nesivargindavo parašyti, kas jo žmona, ar paminėti, kad, pabaigus Indianos universitetą, jai buvo skirta garbė sakyti atsisveikinimo kalbą, be to, ji buvo puiki pianistė bei dainininkė ir jos aktorės karjera buvo beįsisiūbuojanti, bet įsimylėjo Frenką.

Nors ji taip ir nesužibėjo aktorių padangėje, gana gerai išmanė pramogų verslą, kad suvoktų, jog jos vyras priešais kameras nepelnė nė vieno tritaškio, atsakinėdamas į Alekso Baklio klausimus. Taip, vieną kartą pataikė į krepšį, – gal net du kartus, – kai paaiškino Alekso versijos absurdiškumą: kad nebūtų spėjęs nuspręsti nužudyti Siuzanos ir tai įgyvendinti, ir dar grįžti laiku namo pasitikti Madisonos, ir atlikti visa tai per mažiau nei

valandą. Tačiau jo argumentai vis tiek skambėjo panašiai kaip prastuose filmuose kaltų vyrukų, kurie tardytojui pašaipiai mesteli: „Gaila, kad neturite jokių įkalčių."

Trumpai tariant, Frenkas pabrėžė, kad trūksta pagrindo jo kaltei įrodyti, bet nepateikė jokios alternatyvios versijos, įrodančios jo nekaltumą. Jis pagrindė savo alibi, tačiau laidos kūrėjai dėl to nė kiek nepasistūmėjo su tyrimu.

Talija žiūrėjo, kaip filmavimo komanda susikrauna kameras į pilnutėlį furgoną. Akivaizdu, kad šios laidos biudžetas nedidelis. Kodėl, na kodėl Frenkas apskritai varginosi dalyvauti? Būtų buvę taip paprasta pasakyti, kad yra pernelyg užsiėmęs.

Įranga sukrauta, komanda buvo pasirengusi išvykti. Aleksas Baklis ir prodiuserė Lorė dar kartą padėkojo Frenkui už dalyvavimą. Jie netrukus patrauks link automobilio.

Ji tuoj praleis vienintelę progą. Kaip jai su jais pasikalbėti, kad nepamatytų Frenkas?

Vos Aleksui ir Lorei pasukus link juodo visureigio, stovinčio gatvėje, Klarensas, Frenko asistentas, išlindo iš namelio ant ratų, kuriame vyko pasiruošimas filmavimui, viena ranka pridengęs mobilųjį telefoną:

– Frenkai, tavęs ieškojo Mičelas Langlis iš „Variety". Jis visą dieną mėgina tau prisiskambinti. Pasakiau jam, kad gandai, jog Bredlis pasitraukė iš projekto, yra visiškas melas, bet jis nori išgirsti tai iš tavęs paties.

Ji nugirdo, kaip Frenkas paskutinį kartą atsisveikina ir įlipa į namelį ant ratų paskui Klarensą. Ji prisivijo Lorę ir Aleksą.

– Mano vyras pernelyg atsargus.

Kai, išgirdę jos balsą, jie atsisuko, atrodė, kad mato Taliją pirmą kartą. Keturiasdešimt dvejų moteris žinojo esanti graži, su ryškiais skruostikauliais, katiniškomis žaliomis akimis ir pečius siekiančiais sodriai geltonais plaukais.

Lorė atsargiai prabilo:

– Atleiskite, ponia Parker. Neturėjome progos su jumis pasikalbėti. Ar norėtumėte papildyti savo vyro pasakojimą apie tą vakarą?

– Ne visai. Tuo metu net nepažinojau Frenko. Bet jau pavargau nuo šito debesies virš jo galvos. Suprantu, jos kūną rado už kelių žingsnių nuo jo namų, ir ji buvo nužudyta kaip tik tuo metu, kada turėjo būti čia, viena su mano vyru. Tačiau Frenkas niekada iki galo nesuprato, kodėl jo alibi galutinai jo neišteisino. Šiuo atžvilgiu mano vyras kartais būna naivokas. Kol kas nors sugalvos įtikinamesnę istoriją, jis ir toliau bus laikomas įtariamuoju. Tačiau sakau jums, šitos sąsajos su filmu nuvedė jus klaidingu keliu.

– Suprantu jūsų nerimą...

Talija pertraukė Lorę, kol turėjo drąsos:

– Prieš pat nužudymą Siuzana Dempsi smarkiai susiriejo su savo kambario drauge.

– Su Madisona?

– Ne, ta kita, ta trečia mergina, Nikole. Na, bent jau taip sakė Madisona. Juk žinote, kad Frenkas paskambino į Siuzanos bendrabučio kambarį, nes negalėjo prisiskambinti jai į mobilųjį. Na, kai į tą skambutį atsiliepė Madisona, ji pasakė, kad tą popietę Siuzana siaubingai susibarė su kambario drauge, ir gal dėl to vėlavo.

– Pirmą kartą apie tai girdime, – pasakė Aleksas. – Ar jūs tuo tikra?

– Manęs ten nebuvo, bet tikrai žinau, kad Madisona taip sakė Frenkui. Ginčas buvo toks smarkus, kad Nikolė net metė kažką į Siuzaną. Tada Siuzana pavadino Nikolę beprote ir pasakė, kad, jeigu ji nepasikeis, Siuzana pasirūpins, kad Nikolę pašalintų iš jų bendro kambario, o gal net iš universiteto. Kai policija akivaizdžiai prikibo prie Frenko, jis nusisamdė keletą tyrėjų. Jie išsiaiškino, kad Nikolė staiga nutraukė studijas universitete po to, kai buvo nužudyta Siuzana. Ji ne šiaip pasiėmė akademines atostogas, o visam laikui išvyko iš Los Andželo ir pradėjo viską iš pradžių. Nutraukė su visais ryšius. Ji net prisistatydavo netikru vardu ir pavarde, kai persikraustė gyventi kitur. O ištekėjusi pasikeitė pavardę. Pasidomėkite ja: atrodo, kad Nikolė Hanter mirė kartu su Siuzana.

– Kodėl jūsų vyras iki šiol to niekam nepasakojo? – paklausė Lorė.

– Jo advokatai įspėjo jį to nedaryti, – paaiškino Talija, aiškiai susierzinusi. – Jie ketino pateikti Nikolę kaip alternatyvią įtariamąją, jeigu Frenkui būtų pateikti kaltinimai.

Talija pastebėjo klausiamą Lorės žvilgsnį Aleksui.

– Greičiausiai būčiau davęs tokį pat patarimą, – pasakė jis. – Iš pradžių geriau pasilaikyti tokią informaciją ir pateikti ją tik teisme.

– Tačiau teismo taip ir nebuvo, – pasakė Talija. – Ir vis tiek, praėjus dvidešimčiai metų, grįžome ten pat, nuo ko viskas prasidėjo. Oficialūs kaltinimai nėra vienintelė bausmės forma. Galbūt dabar, kai žinote tiesą, užduosite klausimą, kurį policija praleido: kas įvyko tarp Siuzanos ir tos kitos draugės?

Aleksas įjungė visureigį, Lorė prisisegė saugos diržu.

– Viskas pagal planą, – tarė ji. – Dar nėra dvylikos, o mes jau baigėme su Frenku Parkeriu.

Aleksas atsigręžė į ją ir nusišypsojo:

– Vadinasi, nėra reikalo skubėti namo. Tavo tėtis namuose su Timiu ir Greise, tad žinome, kad jie saugūs. Turiu pasiūlymą. Nuvažiuokime trumpam į pakrantę, susiraskime gražią vietą prie vandens ir ten suvalgykime priešpiečius. Nežinau, kaip tu, bet mano galvoje tikra košė. Atrodo, kad, kas kartą pasikalbėjus su vienu iš liudytojų, atsiranda naujas įtariamasis.

Lorė mėgino įtikinti jį, kad jie turi grįžti namo, bet galiausiai nusileido. Būtų gerai dviese ramiai aptarti viską, ką sužinojo iš galimų įtariamųjų pastarosiomis dienomis. Be to, pabūti su Aleksu vienudu bus maloni pramoga.

53

Kitą rytą Lorė klūpėjo prie durų, sagstydama Timio džinsinį švarkelį.

– Mama, ar tu ir Aleksas tikrai negalite eiti su mumis į zoologijos sodą?

Jai šmėkštelėjo mintis, kad Timis vis dažniau vadina ją mama, o ne mamyte. Jis taip greitai auga.

– Atleisk, mielasis, bet mes jau kalbėjome apie tai. Man ir Aleksui reikia dirbti taip pat kaip Niujorke. Bet gerai tai, kad esame Kalifornijoje. Ir vakarą praleisime kartu. *Tėti,* – šūktelėjo ji, – *ar tu jau pasiruošęs?*

Ji užsegė paskutinę švarkelio sagą ir pažvelgė į laikrodį. Prasidėjo baigiamasis filmavimas, ir šiandienos dalyviai tuoj pasirodys. Pirmiausia vyks pokalbis su Siuzanos draugais: Kitu Ratneriu, Nikole Meling ir Madisona Mejer. Rouzmerė taip pat atvyks, nes nori viską stebėti. Rytoj jie pasikalbės su kompiuterininkais: Dvaitu Kuku ir profesoriumi Ričardu Hatavėjumi.

Lorė išgirdo kažką atskubant laiptais.

– Atsiprašau, atsiprašau, – pasakė jos tėtis, – aš jau čia. Gavau elektroninį laišką, kurio laukiau. Nuo Alamidos policijos. Jie man atsiuntė sąrašą su automobilių valstybiniais numeriais – tų automobilių, kurie buvo pastebėti Rouzmerės rajone tą dieną, kai buvo nužudyta jos kaimynė.

– Tėti, – sušnabždėjo Lorė, galva parodydama į Timį.

– Oi, nesijaudink dėl Timio. Šitas vaikis tvirtas kaip plienas, ar ne? – paklausė jis ir pataršė Timiui rudus banguotus plaukus.

– Kaip plienas, sutvirtintas kriptonitu, – atšovė Timis.

– Kai pasivaikščiosime zoologijos sode, galbūt užsuksiu į policijos nuovadą, kad man padėtų peržiūrėti informaciją apie teistus asmenis. Ką manai, Timi?

– Būtų smagu. O gal galėsime aplankyti Džerį? Noriu nupirkti pliušinį gyvūnėlį zoologijos sode ir nunešti jam į palatą, kad būtų kartu, kol jis pabus.

Kai jie nusprendė pasiimti Timį į Kaliforniją, kad patirtų įdomių nuotykių, Lorė viską įsivaizdavo kitaip.

– Geros jums dienos, bičiuliai, – palinkėjo. – Ir, tėti, kai kuriomis temomis kalbėk truputį atsargiau, gerai?

Aleksas ir Greisė pačiu laiku atėjo iš virtuvės atsisveikinti. Nuomotam automobiliui pajudėjus iš prievažos, ten įsuko raudonas „Porsche" nudengiamu viršumi. Atvyko Kitas Ratneris, jie pasitiko jį prie durų. Netrukus pasirodė juodas „Escalade" su Rouzmere, Madisona, Nikole ir jos vyru Gevinu.

Lorė pasilenkė prie Greisės ir pašnibždomis paklausė:

– Ar Madisona apsistojo viešbutyje kartu su svečiais iš kitų miestų? Juk jos namas už dvidešimties minučių nuo čia.

– Taip. Bet jos agentas to reikalavo.

Kai Kitas, Nikolė ir Madisona apsikeitė mandagumo frazėmis („Prabėgo šitiek metų" ir „Atrodai visai nepasikeitusi") ir greitais apsikabinimais, Lorė palydėjo Rouzmerę ir Geviną į vietą, iš kurios galės stebėti filmavimą.

– Keletą kartų per dieną atveš šviežio maisto, todėl prašom vaišintis. Viskas bus patiekta virtuvėje. Gevinai, nežinojau, kad jūs taip pat atvyksite į Los Andželą.

– Tai turbūt mažiausia, ką galiu padaryti matydamas, kiek jaudulio visa tai kelia Nikolei. Turbūt esate girdėjusi apie viešo kalbėjimo baimę – tokios išsigandusios savo žmonos dar nesu matęs.

Po „sprogstamos" informacijos apie Nikolės ir Siuzanos ginčą likus vos porai valandų iki Siuzanos mirties, apie kurį papasakojo Talija, Lorė svarstė, ar viešumas yra vienintelė priežastis, dėl kurios nerimauja Nikolė.

Džeris vis dar ligoninėje, todėl Greisė, pavaduojanti jį, vyriausiąjį Lorės asistentą, palydėjo Kitą, Nikolę ir Madisoną į miegamąjį, kuriame jie bus sušukuoti ir padažyti. Kai bus pasiruošę pasirodyti priešais kameras, juos susodins svetainėje, kur juos kalbins Aleksas.

– Pasiruošęs? – Lorė paklausė Alekso.

Jų priešpiečiai pakrantėje anądien buvo vaisingi. Jie repetavo klausimus ir atsakymus iki koktumo, tačiau dabar Lorė pagavo save besivilian̄čią, kad, spręsdami apie Nikolę, jie būtų apsirikę.

54

Kaip ir buvo sumanyta, Kitas sėdėjo tolimiausiame sofos gale, toliausiai nuo Alekso kėdės, greta Kito įsitaisė Madisona, o šalia jos – Nikolė.

– Gal galite po vieną papasakoti, kur buvote nužudymo vakarą? – prabilo Aleksas. – Kitai, gal pradėkime nuo jūsų?

Kitas papasakojo, kad buvo knygyne su keliais kitais žmonėmis, kurie patvirtino jo alibi, tuomet pasakė, kad tai buvo „Dievo šauklių“ susitikimas.

– Tegul žmonės patys susidaro savo nuomonę apie „Dievo šauklius“, bet aš visada atvirai pasakojau apie savo santykį su DŠ. Tuo metu dar nedaug težinojau apie DŠ misiją, tačiau, mirus Siuzanai, visiškai atsidaviau tikėjimui. Patyriau, kad kartu su kitais tikinčiaisiais padėdamas vargšams aš jaučiuosi laimingas. Taip pat tapau nebe toks savanaudis. Tik norėjau pasakyti, kad ten ir buvau. Visą vakarą.

Aleksas linktelėjo – šiam kartui pakaks.

– O jūs, Madisona?

– Įtariu, kad dauguma jūsų žiūrovų jau žino mano istoriją, nes labiausiai išgarsėjau kaip žmogus, patvirtinęs Frenko Parkerio alibi.

Lorei padarė įspūdį, kaip greitai Madisona pasikeitė priešais kameras. Dingo diva, siekianti vėl atsidurti ant raudonojo kilimo. Dabar raiškiu žinių laidos vedėjos balsu ji atpasakojo mintinai išmoktą istoriją, kur ir kada buvo žmogžudystės vakarą.

– Pasak Frenko Parkerio, – tarė Aleksas, – atrodėte pritrenkiamai, kai atvykote į atranką.

– Na, norėčiau taip manyti. Tačiau vaidmuo man atiteko dėl mano aktorinių sugebėjimų.

Aleksas dar kartą linktelėjo. Kol kas viskas einasi pagal planą.

Toliau pašnekovė, kuri Lorę domino labiausiai. Nikolė.

– Tą vakarą? Tiesą sakant, niekada nesusimąsčiau apie tai, kur tuo metu buvau. Kai galvoju apie tą gegužės septintąją, visuomet prisimenu, kad tai diena, kai mirė Siuzana.

– Suprantu, bet jūs buvote artimos draugės, gyvenote viename kambaryje, juk tikrai ne kartą klausėte savęs: „O jeigu būčiau buvusi šalia? Ar būčiau galėjusi užkirsti tam kelią?"

Nikolė linkčiojo.

– Žinoma.

Taip Aleksas vykdo kryžminę apklausą: pažeria liudytojui keletą paprastų teiginių, su kuriais šis sutinka, paskui panaudoja tuos teiginius, kad pakreiptų liudytoją norima linkme.

– Taigi, – kalbėjo Aleksas, – tikriausiai prisimenate, kur tuo metu buvote.

– Taip, – tyliai atsakė Nikolė. – Būsiu atvira, aš labai apgailestauju ir man gėda dėl to vakaro. Nuėjau į „O'Malley's" barą netoliese. Išgėriau daugiau, nei būtų derėję. – Tuomet neklausiama pridūrė: – Supanikavau dėl artėjančio biologijos egzamino.

Vos per kelias sekundes Nikolės tonas tapo gynybinis.

– Ar nebuvote pernelyg susikrimtusi dėl barnio su Siuzana, kad susitelktumėte į mokslus? – griežtai paklausė Aleksas.

Net po storu makiažo sluoksniu Nikolės veidas smarkiai nubalo.

– Kaip?

– Tyrimo metu išsiaiškinome, kad tą popietę, likus kelioms valandoms iki Siuzanos nužudymo, judvi labai smarkiai susipykote.

– Siuzana buvo geriausia mano draugė. Kartais susikivirčydavome dėl kokio menkniekio, bet tikrai *nesipykome*.

– Tikrai? Nes, pasak mūsų šaltinio, jūsų kivirčas buvo toks smarkus, kad jūs net sviedėte į Siuzaną kažkokį daiktą.

Tuomet ji pagrasino, kad išmes jus iš bendro kambario, jei nepasikeisite.

Nikolė mikčiojo ir nervingai čiupinėjo mikrofoną, įkištą į jos šilkinės palaidinės sagos kilputę, mėgindama jį išimti. Šalia jos Madisona vos tvardėsi nenusišypsojusi. Ji visu tuo tiesiog mėgavosi.

– Madisona, – kreipėsi Aleksas, skirdamas visą dėmesį jai, – atrodo, jums patinka Nikolės sąmyšis.

– Negaliu sakyti, kad patinka, bet taip, po visus šiuos metus nesiliovusių įtarinėjimų, man atrodo šiek tiek ironiška, kad vadinamoji *geroji* kambario draugė, pasirodo, mėtė daiktus į Siuzaną.

– Šiek tiek ironiška, kad jų ginčą nugirdote jūs, – pasakė Aleksas. – Tad noriu jūsų paklausti, Madisona: kodėl niekada nepapasakojote policijai apie tai, ką girdėjote?

– Nebuvo reikalo apie tai pasakoti. Ėjau bendrabučio koridoriumi ir išgirdau, kad jos šaukia viena ant kitos. Nenorėjau kištis. Įėjusi pro duris, iš karto pasukau į vonios kambarį, kad išvengčiau dramos. Pirmoji išlėkė Siuzana, po jos – Nikolė. Buvo lygiai šešta valanda. Kai buvau tikra, kad jų nebėra pastate, išėjau iš vonios kambario. Paskui paskambino Frenkas, o visa kita jūs žinote.

– Sakėte, kad jums nemalonu būti įtarinėjamai, bet jūsų parodymai apie Siuzanos ir Nikolės barnį būtų nukreipę dėmesį nuo jūsų. Tačiau jūs niekada apie tai neužsiminėte, – Alekso balse buvo girdėti nuostaba.

Kambaryje įsivyravo tyla. Lorė pajuto, kad stovi truputį palinkusi į priekį, nekantraudama išgirsti Madisonos atsakymą. Tikėjosi, kad žiūrovai irgi nekantraus.

Madisona tylėjo, todėl Aleksas neatlyžo:

– Kaip jums tokia versija, Madisona? Nukreipdama visų dėmesį į Nikolę, būtumėte nukreipusi jį nuo Frenko. Tokiu atveju jūsų parodymai, patvirtinantys Frenko alibi, būtų tapę mažiau vertingi.

– Nieko apie tai nepasakojau, nes nė akimirką nebūčiau patikėjusi, kad Nikolė galėtų nužudyti Siuzaną.

– Tačiau jums buvo į naudą, kad Frenkui Parkeriui jūsų *reikia*, tiesa, Madisona?

55

Lorė jautė kambaryje tvyrančią įtampą. Dėl tokių akimirkų kaip ši jie kalbindavo keletą įtariamųjų vienu metu. Kiekvienas žmogus savaip reaguoja į kito pasakytus žodžius, todėl labai sunku įpinti kad ir menkiausią melą, nes jį gali greitai pajusti šalia esantis žmogus.

Aleksas toliau spaudė Madisoną:

– Žmonės stebisi, kodėl, Siuzanai vėluojant vos penkiolika minučių, Frenkas Parkeris pakvietė į atranką kitą aktorę, kuri, lyg tyčia, buvo Siuzanos kambario draugė. Pasakykite tiesą: tas Frenko Parkerio skambutis į bendrabučio kambarį tą vakarą buvo skirtas ne jums, taip? Juk tiesa, kad Frenkas skambino Siuzanai, norėdamas sužinoti, kur ji.

– Gerai, – iškošė Madisona, – jis nekvietė manęs į atranką. Bet sužinojusi, kad Siuzana nepasirodė, pasinaudojau proga. Siuzana buvo minėjusi, kur gyvena Frenkas, todėl nuvažiavau pas jį. Tuo metu *net neįtariau*, kad jai gresia pavojus. Kai Frenkas pasakė, kad ji nepasirodė, pagalvojau, kad verkia Kitui ant peties po to barnio.

– Taip, kaip pasinaudojote proga sudalyvauti atrankoje, nepasirodžius Siuzanai, taip pasinaudojote ir proga tapti Frenko Parkerio alibi, kai sužinojote, kad Siuzana buvo nužudyta.

– Aš *buvau* jo alibi. Aš buvau jo namuose.

– Bet tik nuo aštuntos trisdešimt. Jis paskambino maždaug be penkiolikos aštuonios pasiteirauti apie jūsų kambario draugę, o iki jo namų – mažiausiai pusvalandis kelio. Turėtumėte būti

be skrupulų, kad pirma mintis, kuri ateitų į galvą po draugės mirties, būtų pavogti jos vaidmenį.

– Bet aš *nepavogiau*...

– Turėjo praeiti šiek tiek laiko, kol *supratote, kad jums pasitaikė proga*, kaip pati tai pavadinote. Ir kad atvyktumėte į Frenko Parkerio namus atrodydama, cituoju, „fantastiškai". Spėju, kad šiek tiek užtrukote, kol pasidažėte ir susišukavote.

– Ne, aš jau buvau pasigražinusi.

– Teisingai. Per išankstinį interviu iš pradžių sakėte, kad prastai jautėtės, todėl buvote namuose, kai suskambo telefonas. Tuomet pasitaisėte sakydama, kad buvote pasiruošusi eiti į studentų klubo vakarėlį, tačiau apsigalvojote, nes pasijutote prastai.

– Taip ir buvo.

– Studentų klubo vakarėlis? Tikrai? Nikole, Kitai, jūs pažinojote Madisoną universitete. Ar ji dalyvaudavo studentų vakarėliuose?

Jie abu papurtė galvas.

– Tikrai ne, – pasakė Nikolė, – ji negalėjo jų pakęsti.

– Dievaži, – neatlaikė Madisona, – gal jau užtenka? Čia visiškas menkniekis. Gerai jau, jei taip norite žinoti, kodėl tą vakarą buvau bendrabutyje, pasiruošusi bet kurią minutę išeiti pro duris, tai todėl, kad laukiau vieno džentelmeno, aišku?

– Vaikino? – paklausė Aleksas.

– Ne, nieko rimto, tiesiog atrodė, kad tas žmogus manimi domisi. Nusiunčiau jam koketišką raštelį, kuriame užsiminiau, kad jis tikrai nepasigailės, jeigu pusę aštuonių pasitiks mane prie bendrabučio. Išsipusčiau ir laukiau, ar užkibs ant kabliuko. Paaiškėjo, kad jis nesusidomėjo, nes aš vis dar buvau bendrabutyje, ir be penkiolikos aštuonios paskambino Frenkas. Tuo metu nenorėjau to viešinti, bet, žvelgiant iš laiko perspektyvos, – tai visiška smulkmena. Vietoj pasimatymo gavau vaidmenį, nuo kurio prasidėjo mano karjera. Pasitaikius tokiai progai, nedvejodama nuvažiavau pas Frenką į namus, *maldavau* jo, kad priimtų į atranką, o tada vaidinau iki nukritimo. Buvau ten nuo aštuonių trisdešimt iki vidurnakčio, kaip ir sakiau.

– Ir vis dėlto judu su Frenku tvirtinote, kad jis *pakvietė* jus į atranką.

– Tai tik *baltas* melas.

– Galbūt, bet kam iškraipyti tiesą? – paklausė Aleksas.

– Nes taip geriau skambėjo, suprantate? Siuzana tą naktį negrįžo namo. Pagalvojau, kad ji vis dar pyksta ant Nikolės ir nakvojo kur nors kitur. Bet ryte paskambino paklaikusi Rouzmerė. Sakė, kad Lorelio Kanjono parke aptiktas kūnas, ir policija mano, kad tai Siuzana. Ji tikėjosi, kad pasakysiu, jog visa tai kažkoks nesusipratimas, o Siuzana sveika ir gyva savo kambaryje.

– Bet jos ten nebuvo, – pasakė Aleksas. – Buvote Frenko namuose. Žinojote, kaip arti tas parkas. Tikriausiai įtarėte jį.

Madisoną papurtė galvą ir pravirko. Ji nebevaidino.

– Ne, tikrai ne. Buvau jo namuose, kaip ir sakiau. Ir žinojau, kad jis skambino į bendrabutį be penkiolikos aštuonios. Todėl buvau tikra, kad jis nekaltas. Bet taip pat žinojau, kad esu vienintelis žmogus, galintis tai įrodyti.

– Ir? – nutęsė Aleksas.

– Ir nuvažiavau pas Frenką. Pasakiau jam, kad nėra ko jaudintis, kad žinau, jog jis su tuo nesusijęs, ir kad patvirtinsiu jo žodžius policijai.

– Tačiau jūs aptarėte ir kitokią įvykių eigą, ar ne? Grasinote jam. Pasakėte, kad patvirtinsite jo alibi tik tuo atveju, jeigu jis atiduos jums pagrindinį vaidmenį „Grožio karalystėje".

Po ilgos pauzės tepasakė:

– Aš *nusipelniau* to vaidmens.

Jei tai būtų buvusi teismo salė, Aleksas būtų grįžęs į savo vietą, nes liudytojo tardymas baigtas. Savo darbą su Madisona jis atliko. Ji buvo tokia savanaudė, kad, net sužinojusi apie Siuzanos mirtį, pirmiausia galvojo apie tai, kaip tapti žvaigžde.

Tačiau tai buvo ne teismo salė, o Madisona – ne vienintelė liudytoja. Aleksas patylėjo, o tada pažvelgė į Nikolę:

– Nikole, turbūt jau supratote, kad jūsų ginčas su Siuzana gali būti labai svarbi detalė, padėsianti ištirti nužudymą. Ji išbėgo iš kambario šeštą valandą, ketindama dalyvauti atrankoje.

Bet jai nedavė ramybės jos automobilis. Mes nežinome, kur ji buvo nuo tos valandos iki savo mirties. Dėl ko jūs susipykote?

– Dabar prisimenu, kad mes iš tikrųjų dėl kažko susikivirčijome, ir aš nuėjau į „O'Malleys's" ir pradėjau gerti. Tai buvo vieta, kur renkasi studentai. Aš gan smarkiai pasigėriau. Esu tikra, kad rastumėte žmonių, kurie tai prisimena. Dėl ko mes susiginčijome? Neįsivaizduoju. Esu tikra, kad dėl niekų.

– Kitai, jūs labai tylus. Ar Siuzana nepapasakojo jums, kad pykstasi su viena artimiausių savo draugių?

Jis gūžtelėjo pečiais, tarsi pirmą kartą girdėtų apie įtampą, tvyrojusią tarp draugių. Jo abejingumas Lorei pasirodė keistas.

Aleksas pabandė dar kartą:

– Noriu visų jūsų paklausti, nes pagrindinis klausimas aiškus. Ką tik atskleidėme, kad Siuzana supykusi išbėgo iš bendrabučio. Tikėtina, kad dėl automobilio gedimų į atranką pas Frenką Parkerį ją vežė kažkas kitas. Vadinasi, ji galėjo atsisėsti į automobilį žmogaus, kurio policija niekada neapklausė. Kur mums ieškoti toliau? Kur ji būtų ėjusi?

Madisona atrodė nuoširdžiai suglumusi, bet Lorė pastebėjo, kaip Nikolė ir Kitas atsargiai susižvelgė.

Pirmą kartą nuo tada, kai susitiko su Nikole akis į akį, ji buvo tikra, kad ši moteris sąmoningai slepia tikrąją priežastį, dėl kurios metė Kalifornijos universitetą. Jie dar neištyrė nusikaltimo, bet viena buvo aišku: Nikolės išvykimas iš Los Andželo yra kažkaip susijęs su jos ginču su Siuzana, o Kitas ją dangsto.

56

Leo Farlėjus atsilošė sofoje, kad pailsintų akis. Detektyvas Obrajanas, vyriausiasis šios bylos tyrėjas, atsiuntė Leo elektroniniu paštu sąrašą su automobilių valstybiniais numeriais, kuriuos pavyko nustatyti peržiūrėjus filmuotą medžiagą iš Kesl Krosingo, uždaro rajono, kuriame buvo nužudyta Lidija Levit. Šiandien, su Timiu pasivaikščiojęs zoologijos sode, jis užsuko į Los Andželo policijos departamentą ir pasiėmė daugumos automobilių savininkų vairuotojo pažymėjimų nuotraukas ir ataskaitas apie kai kurių iš jų kriminalinę praeitį.

Jis anksti pakilo nuo vakarienės stalo, nekantraudamas peržiūrėti gautą medžiagą. Namas, kuriame apsistojo, buvo prabangus, bet tą akimirką jis ilgėjosi policijos nuovados su kamštinėmis lentomis ir laminuotais baldais. Dokumentus ir nuotraukas buvo šūsnimis paskleidęs aplink save: ant sofos, stiklinio kavos stalelio ir minkšto kilimo.

Per porą valandų jis po du kartus atidžiai peržiūrėjo kiekvieną popieriaus lapą. Tikėjosi rasti akivaizdžią sąsają: vardą, susijusį su Siuzanos Dempsi byla, ką nors, kas sietų žmogžudystę Rouzmerės Dempsi kieme su jos dukros nužudymu prieš dvidešimt metų. Jis buvo tikras, kad Lorės sprendimas ištirti „Pelenės mirties" bylą paskatino ir Rouzmerės kaimynės, ir Džerio užpuolimą. Tačiau niekas nekrito į akis.

Iš virtuvės atstraksėjo Timis:

– Seneli! Ar jau radai ką nors?

– Atsargiai, – perspėjo Leo, kai, šuoliuodamas pas jį, Timis užmynė ant šūsnies popierių. – Žinau, atrodo, kad čia visiška netvarka, bet iš tikrųjų viskas sudėliota pagal tam tikrą sistemą.

– Atsiprašau, seneli, – pasakė Timis, tada pasilenkė ir tvarkingai sudėjo išstumdytus popierius. – Kas čia?

– Tai vairuotojų, kurie man rūpimą dieną buvo netoli Kesl Krosingo, nuotraukos. Jie visi yra gyvenę Los Andžele.

– Tau rūpi ta diena, kai buvo nužudyta ponios Dempsi kaimynė?

Leo pažvelgė į virtuvę, iš kurios sklido balsai, vakarienei einant į pabaigą. Lorei nepatiko, kad jis taip atvirai pasakoja Timiui apie nusikaltimus, tačiau berniukas iš arti matė savo tėvo žmogžudystę ir kelerius metus gyveno prisimindamas žudiko pažadą tą patį padaryti ir jam. Leo manymu, šio vaiko gyvenimas susiklostė taip, kad nusikaltimai natūraliai kelia jam smalsumą.

– Taip, ta diena. Ir jei žmogus, nuskriaudęs Lidiją, turi ką nors bendro su byla, į kurią gilinasi tavo mama...

Timis užbaigė mintį:

– Tai gali reikšti, kad jis gyveno netoli nuo čia, kai Siuzana studijavo universitete.

Jis vogčiomis žvilgčiojo į vairuotojų pažymėjimų nuotraukas, kurias neva tvarkingai dėliojo.

– Taip, – atsakė Leo. – Žinai, Timi, užaugęs gali užsiimti, kuo tik panorėsi, bet turi parako tapti geresniu policininku nei aš.

Staiga Timis nustojo sklaidęs nuotraukas ir išsitraukė vieną iš šūsnies:

– Aš jį mačiau!

– Timi, dabar mes nežaidžiame policininkų. Man reikia grįžti prie darbo.

– Ne, aš tikrai jį mačiau. Jis buvo restorane San Fransiske. Ten, kur valgėme mėsos kukulių, kur ant sienų kabojo daug nuotraukų su žvaigždėmis.

– „Pas mamą Torini“?

– Taip. Šitas vyras ten buvo. Jis sėdėjo prie baro, visai šalia mūsų stalo. Kai tik į jį pažiūrėdavau, jis labai greitai nusisukdavo.

Leo paėmė nuotrauką anūkui iš rankų. Vairuotojo pažymėjime buvo parašyta „Stivas Romanas". Jo dabartinis adresas San Fransiske buvo įrašytas į Kelių transporto priemonių departamento registrą prieš dvejus metus. Iki tol jis ilgą laiką gyveno Los Andžele.

– Nori pasakyti, kad matei šitą vyrą, kai lankėmės San Fransiske?

– Taip. Jo labai dideli raumenys ir balta oda. O galva nuskusta plikai. Jo galva plika ne todėl, kad nupliko, o todėl, kad jis nusiskuto plaukus, nes matosi *šešėlis* – tu taip sakai, kai nesiskuti barzdos kelias dienas. Pagalvojau, kad labai keista, kad tas vyras nusiskuto plaukus, nes šiaip vyrams labai nepatinka, kai nuplinka. O padavėjas turėjo ilgus plaukus ir buvo susirišęs juos į uodegą, tai, galima sakyti, irgi slėpė savo plaukus.

– Timi, ar esi tikras?

Tačiau Leo matė, kad Timis *tikras*. Kad ir kaip jis tikėjo Timio gebėjimu susidoroti su sunkumais, vis dėlto Mėlynakio grasinimai išmokė berniuką nuolatos atidžiai stebėti visus aplink esančius vyrus.

Leo tikėjo, kad Timis iš tikrųjų matė Stivą Romaną. Tačiau jam reikėjo ko nors daugiau, kad susietų tą vyrą su byla.

– Timi, padaryk man paslaugą, atnešk iš virtuvės savo planšetę.

Timis grįžo po kelių sekundžių, nešinas prietaisu.

– Ar žaisime žaidimą?

– Dar ne, – atsakė Leo.

Į paieškos sistemą jis įrašė „Stivas Romanas" ir paspaudė IEŠKOTI.

Paieškos rezultatuose buvo minimas nekilnojamojo turto agentas iš Bostono, investicijų bankininkas iš Niujorko ir knygos apie atogrąžų miškus autorius. Jis perėjo prie antro rezultatų puslapio.

Timis smiliumi bakstelėjo į ekraną:

– Žiūrėk, seneli. Paspausk ant šito. Šiandien mama ir Aleksas apie tai kalbėjo, ar ne?

Pamatęs tinklalapio pavadinimą, Leo iš karto suprato suradęs reikiamą Stivą Romaną. Pagaliau jis rado sąsają tarp Lidijos Levit žmogžudystės ir „Įtariamųjų".

– Lore! – sušuko jis. – Ateik, turi tai pamatyti!

57

– Aleksai, buvo labai skanu.

Į ketaus puodą pildama muiliną vandenį, Lorė vis dar užuodė raudonojo vyno ir jame troškintų grybų aromatą.

– Perduosiu komplimentą Ramonui. Tai jis išmokė mane gaminti troškinį su raudonuoju vynu.

Vienam vakarui atsisakyti maisto tiekimo į namus ir patiems ką nors pasigaminti šioje profesionalams įrengtoje virtuvėje buvo Alekso mintis.

– Penkių žvaigždučių vakarienė, – pasakė Lorė, – o rytą atskries mažos fėjos ir išplaus nešvarius indus. Galėčiau prie to priprasti.

Padėjusi paskutinę nešvarią lėkštę į plautuvę, Lorė išgirdo tėtį šūktelint iš svetainės:

– Lore!

Ar jai tik pasirodė, ar tėtis dėl kažko susijaudinęs?

– Ateik, turi tai pamatyti!

Ji užsuko vandenį ir nuskubėjo į svetainę. Jos tėtis ir sūnus sėdėjo ant sofos.

– Lore, kai ką aptikome. Tiksliau, ryšį atsekė Timis.

– Tėti, juk sakiau, kad nenoriu įtraukti jo į visa tai.

Timis stryktelėjo nuo sofos ir padavė jai vairuotojo pažymėjimo nuotrauką.

– Aš iš karto atpažinau šitą vyrą, mamyte. Jo vardas – Stivas Romanas. Jo automobilį nufotografavo netoli ponios Dempsi namų tą dieną, kai jos kieme nužudė Lidiją Levit.

Lorė negalėjo patikėti, kad jos devynmetis sūnus kalba apie žmogžudystę.

– Mačiau jį, kai sėdėjo šalia mūsų tame restorane San Fransiske, „Pas mamą..."

Jis pažvelgė į senelį, kad šis primintų restorano pavadinimą.

– „Pas mamą Torini", – pasakė Leo. – Timis neblogai į jį įsižiūrėjo, o dabar atpažino jo nuotrauką. Vyriškio vardas – Stivas Romanas. Gyvena San Fransiske, bet čia atsikraustė tik prieš dvejus metus, iki tol gyveno Los Andžele. Ir dar kai kas.

Tėtis padavė jai planšetę. Ji ne itin norėjo žiūrėti. Negalėjo patikėti, kad Timis sėdėjo šalia žmogaus, susijusio su Lidijos Levit nužudymu. Ji nenorėjo patikėti, kad tos moters mirtis kaip nors susijusi su jos sprendimu ištirti „Pelenės mirtį".

Ekrane ji pamatė pasikartojantį Stivo Romano vardą. Tai buvo „Dievo šauklių" tinklalapis. Žmogus, besivadinąs Stivu Romanu, dažnai rašydavo į tos bendruomenės forumą.

Ji patraukė šūsnį popierių nuo kėdės ir atsisėdo, mąstydama apie tai, ką išgirdo. Kito Ratnerio religinės bendruomenės narys sekė juos San Fransiske, taip pat buvo pastebėtas netoli Rouzmerės Dempsi kaimynės nužudymo vietos. Tai negali būti sutapimas.

Ji mintimis grįžo į akimirką, kai baigėsi šios dienos filmavimas. Kai Aleksas prispaudė Nikolę dėl jos barnio su Siuzana, atrodė, kad Kitas žino daugiau, nei sako. Ar jų barnis buvo susijęs su DŠ?

Lorė pakilo nuo kėdės ir palydėjo sūnų į virtuvę.

– Greise, ar gali pabūti su Timiu? Noriu užduoti Nikolei keletą klausimų.

58

Lorei beldžiantis į Nikolės viešbučio kambario duris, Aleksas buvo šalia. Jis ir Leo neleido jai eiti iš namų vienai. Galiausiai jie susitarė, kad Leo liks namuose su Timiu ir Greise, o Aleksas palydės Lorę į viešbutį.

Atsivėrus durims, prie jų stovėjo Nikolės vyras Gevinas.

– Sveiki, Lore. Jau po devynių. Ar buvome susitarę, kad užeisite?

– Mums reikia pasikalbėti su Nikole.

– Tikiuosi, tai svarbu. Mano žmona jau lovoje.

Jis pasitraukė į šalį ir leido jiems užeiti vidun. Lorė nustebo pamačiusi didžiulį pagrindinį kambarį ir atskirą valgomąjį. Akivaizdu, Gevinas papildomai sumokėjo už geresnį kambarį, nes laidos biudžetas išgalėjo tik standartinius apartamentus.

– Jai juk negresia joks pavojus, tiesa? – paklausė Gevinas. – Nuo tos dienos, kai Rouzmerė paskambino pranešti apie jūsų laidą, ji visą laiką labai sunerimusi.

Lorė išgirdo Aleksą atsikrenkščiant – taip jis jai priminė, kad nederėtų – kaip visuomet – guosti savo laidos dalyvių.

– Tiesą sakant, Gevinai, gali būti, kad gresia.

– Tai neįmanoma, – išrėžė jis. – Nikole, greičiau ateik.

Nikolė atėjo iš miegamojo, apsirengusi pižama ir susisiautusi chalatu.

– Atleiskite, ruošiausi gultis.

Neatrodė, kad ji apgailestautų.

– Jie sako, kad tau gresia pavojus.

– Sakau, kad *gali* grėsti, – pabrėžė Lorė. – Ar esate mačiusi šį vyrą?

Lorė padavė jai Stivo Romano vairuotojo pažymėjimo fotografiją ir laukė, kaip Nikolė reaguos.

Jos išraiška buvo bereikšmė:

– Ne, nemanau.

– Jo vardas – Stivas Romanas. Manome, kad jis nužudė Rouzmerės kaimynę Lidiją Levit.

– Iš kur man pažinoti vagį?

– Manome, kad Lidija sutrukdė šiam vyrui, kai jis šniukštinėjo po Rouzmerės kiemą, tačiau jis ne vagis. Jis mėgino surinkti daugiau informacijos apie žmones, dalyvaujančius laidoje. Tiesą sakant, vos kelios dienos po Lidijos mirties jis sekė mane ir mano šeimą San Fransiske. Tikriausiai jis seka ir jus. Taip pat gali būti, kad tai jis užpuolė mano asistentą Džerį.

– Apgailestauju, bet nesuprantu, kur lenkiate, – pasakė Nikolė.

– Stivas Romanas – ilgametis „Dievo šauklių" narys.

Lorė buvo pasirengusi išdėstyti, kaip DŠ susiję su Kitu Ratneriu, ir savo versiją, esą Kitas pasiuntė vieną iš savo bendraminčių, Stivą Romaną, pakenkti laidos kūrėjams, kad laidos filmavimas būtų nutrauktas. Tačiau Nikolės veido išraiška, paminėjus „Dievo šauklius", aiškiai rodė, kad ji apie juos jau žino.

– Šiandien per filmavimą sakėte, kad neprisimenate, dėl ko susibarėte su Siuzana. O kai pirmą kartą su jumis kalbėjomės, labai miglotai pasakojote apie tai, kodėl išvykote iš Los Andželo. Tai kažkaip susiję su šia Bažnyčia, tiesa?

– Aš... aš nieko apie tai nežinau.

Aleksas padavė Lorei aplanką, kurį jie paruošė prieš išvykdami pasikalbėti su Nikole. Lorė ištraukė pirmą nuotrauką – iš jos žvelgė besišypsanti devyniolikmetė Siuzana. Nieko nelaukusi Lorė ištraukė antrąją, šįkart Lidijos Levit.

– Šios dvi moterys buvo nužudytos. Tai jau nebėra vien tik jūsų asmeninė praeitis, kurią mieliau pasilaikytumėte sau, – pasakė

Lorė. – Miršta žmonės. Mano draugas Džeris dabar guli ligoninėje. Ir tai veikiausiai susiję su „Dievo šaukliais“.

Gevinas apkabino žmoną per pečius ir atsargiai tarė:

– Nikole, jei žinai ką nors...

– Gevinai, nenorėjau nieko nuo tavęs slėpti. Norėjau apsaugoti save. Norėjau apsaugoti *mus*.

Nikolė suėmė Gevino ranką ir pažvelgė tiesiai į Lorę:

– Papasakosiu jums viską. Bet tik todėl, kad noriu padėti. Ir jokių kamerų.

Lorė linktelėjo. Šiuo metu tiesa buvo svarbesnė nei televizijos laida.

59

Dvaitas atsargiai žengtelėjo nuo prieplaukos į savo keturiasdešimt dviejų pėdų jachtos, puikiai tinkančios trumpoms kelionėms, laivagalį. Jis siūbavo vienu ritmu su vandenyje besisupančia jachta, ir kūną netrukus užliejo ramybė. Švelnus bangų plakimas skambėjo kaip lopšinė. Kai atvyks nardymo partneris, jie išplauks į atvirus vandenis ir pasiners į tamsą. Niekas taip nežavėjo Dvaito kaip naktinio nardymo vienuma.

Tačiau jis negalės iki galo pasimėgauti nardymu, jeigu neatliks vienos užduoties. Nusileido į kajutę, iš krepšio išsitraukė nešiojamąjį kompiuterį, įsijungė jį ir paleido Bel Ero namo vaizdo kamerų įrašus. Prieš dvi dienas Dvaitas nusprendė neperduoti policijai siaubingo Džerio užpuolimo įrašo. Dabar beliko tikėtis, kad nuolatinis namo stebėjimas nuves jį prie atsakymų apie Siuzanos mirtį ir galbūt padės sužinoti, kas užpuolė Džerį.

Jis greitosiomis žiūrėjo įrašą, sulėtindamas dominančiose vietose. Peržiūrėjęs iki galo, atsuko iki vietos, kuri jam labiausiai užkliuvo, – bendro Madisonos Mejer, Nikolės Hanter ir Kito Ratnerio interviu.

Aleksas Baklis pričiupo Madisoną porą kartų, kur jos pasakojime buvo neatitikimų, tačiau tai buvo menkniekiai. Ji vis dar laidavo už Frenką Parkerį. Didesnis atradimas buvo Siuzanos barnis su Nikole ir kad tą vakarą Siuzana supykusi išbėgo iš bendrabučio.

Dvaitas žinojo, kaip karštai Siuzana džiaugėsi artėjančia atranka. Nebūtų praleidusi jos savo noru.

Jis dar kartą atsuko įrašą ir vėl išklausė paskutinio Alekso Baklio klausimo:

– *Kur ji būtų ėjusi?*

Jis užsimerkė ir galvojo apie Siuzaną – kokia ji buvo tą vakarą, kai jis suprato, kad iš tikrųjų ją myli. Jie taip ilgai dirbo kompiuterių laboratorijoje, kad galiausiai apsižiūrėjo, jog už valandos pradės aušti. Tad nusprendė važiuoti į Grifito observatoriją, kalbama, geriausią vietą grožėtis saulėtekiu. Jiems sėdint ant žolės tamsoje, ji užpildė tylą žodžiais: pasakojo, kaip bjauriai viena su kita kartais elgiasi merginos; kad Teatro katedroje pilna aktorių, kurios yra tiek pat talentingos kaip ji, bet dvigubai ambicingesnės; kad tiek daug jos draugių pirmenybę teikia vaikinams, o ne draugėms; kaip, būdama su Kitu, ji jausdavo, tarsi privalo nuolatos padėti jam labiau pasitikėti savimi. Sakė, kad yra viena vienintelė vieta, kurioje leidžia kitai savo asmenybės daliai imti viršų.

Kur ji būtų ėjusi?

Dvaitas buvo tikras, kad žino atsakymą.

Internete susirado 1994 metų kalendorių, kad būtų aiškiau. Gegužės septintą dieną jau buvo praėjusios kelios savaitės nuo to vakaro, kai Hatavėjus užtiko Dvaitą įsibrovusį į universiteto kompiuterių sistemą. Dvaitas gerai prisiminė tą laiką, nes skaičiavo dienas iki semestro pabaigos. Laukė, kada galės išvykti nardyti į Meksiką.

Iki šiol jis nekreipė dėmesio į ryšį tarp Siuzanos mirties dienos ir kito jo gyvenimą pakeitusio įvykio.

Jis užsimerkė ir dar kartą įsivaizdavo Siuzaną, susijaudinusią dėl atrankos pas Frenką Parkerį. Ji visada sakydavo, jog jai patinka jaustis ramiai ir susikaupusiai prieš pasirodymą, kad kuo geriau perteiktų vaidinamą personažą. Jei ji išbėgo iš bendrabučio dėl barnio su Nikole šeštą valandą, turėjo mažiausiai keturiasdešimt penkias minutes nusiraminti. Jeigu norėjo pabūti vietoje, kurioje jautėsi saugi ir rami, tuomet Dvaitas žino, kur ji tuo metu pasuko. Ir gerai žino, ką nuėjusi ten išgirdo.

Jį išpylė karštis. Jis atsistojo ir pradėjo nervingai vaikščioti po kajutę. Darėsi sunku kvėpuoti. Jam labai reikėjo vietos, kurioje nusiramintų. Jam reikėjo pasinerti į vandenį.

Tačiau taip pat jis norėjo pasidalyti su kuo nors savo mintimis. Jo planas išdegė: pagaliau jis sužinojo, kas, jo manymu, nužudė Siuzaną.

Išsitraukė mobilųjį telefoną ir pasirinko Lorės telefono numerį.

– *Jūs paskambinote Lorei Moran...* – pasigirdo atsakiklio žinutė.

– Paskambinkite man kuo greičiau, – pasakė jis po signalo. – Reikia pasikalbėti.

Jis buvo taip susitelkęs į žinutę, kad neišgirdo deniu artėjančių žingsnių.

60

Gevinas nuvedė savo žmoną prie sofos, švelniai suėmęs ją už rankos.

– Aš su tavim, – sušnabždėjo jis. – Visada. Kad ir kas nutiktų. Jei ko nors bijai, aš tave apsaugosiu.

Nikolė kalbėjo paskubomis, sutelkusi žvilgsnį į vieną tašką priešais save:

– Su Siuzana susibarėme dėl „Dievo šauklių". Jau keletą mėnesių dalyvavau Bažnyčios veikloje, Siuzana tam nepritarė. Ji vadino Bažnyčios narius sukčiais, kurie tik vilioja iš žmonių pinigus. Sakė, kad man plauna smegenis. O tai, kad buvau įsitraukusi į santykius su... Martinu Kolinsu, viską tik pablogino. Jis man atrodė pats dosniausias žmogus pasaulyje, jis mane įkvėpė. Maniau, kad myliu jį, bet paprasčiausiai buvau jauna ir lengvai paveikiama.

Tylos akimirką nutraukė suburzgęs Lorės telefonas. Ji sugrabaliojo jį rankinėje ir pažvelgė į ekraną. Skambino Dvaitas Kukas. Ji nenorėjo nutraukti Nikolės pasakojimo, todėl atmetė skambutį.

– Jeigu lankėtės Bažnyčioje keletą mėnesių, – prabilo Lorė, – dėl ko susibarėte tą vakarą?

– Konfliktas kilo dėl Siuzanos vaikino Kito. Nusivedžiau jį į naujiems Bažnyčios nariams skirtą susitikimą. Siuzana įsiuto, sakė, kad aš pasiryžusi atversti jį į savo tikėjimą. Mūsų barnis buvo toks rimtas, kaip sakė Aleksas, gal net dar smarkesnis. Jaučiausi puolama. Paleidau į ją knygą. Negaliu patikėti, bet tai buvo paskutinis kartas, kai ją mačiau.

Ji užsidengė veidą rankomis.

– Nikole, ar supranti, kad tai skamba neįtikinamai. Jei Siuzana grasino išmesti tave iš bendrabučio...

– Ne, ji niekada nebūtų to padariusi. Tai buvo bjaurus barnis, bet, mano manymu, ji tiesiog išliejo ant manęs susikaupusią įtampą: laukė atranka, o jos agentas išvyko į Arizoną pas mamą, nes ji patyrė širdies smūgį, be to, tuo metu ji kaip pašėlusi rausė stalčius ieškodama savo laimę nešančio pakabučio. Pasirodžiau aš, ir ji pratrūko – užsipuolė mane dėl to, kad nusivedžiau Kitą į DŠ susitikimą. Man atrodo, tai tebuvo ledkalnio viršūnė. Aš *niekada* nebūčiau nuskriaudusi Siuzanos.

Kažkas Nikolės pasakojime nedavė Lorei ramybės.

– Sakėte, kad vakarą baigėte gerdama „O'Malley's" bare. Tačiau jei konfliktas su Siuzana nebuvo lemtingas, kodėl taip nusiminėte?

– Siuzanai išbėgus, nuėjau pas Martiną, norėdama išsipasakoti. Būdama su juo jausdavausi taip, tarsi viskas yra gerai.

Nikolė atsisuko į Geviną ir sušnabždėjo:

– *Atsiprašau, kad nieko tau nepasakojau. Atleisk man, prašau.*

Tuomet pasakojo toliau:

– Kai priėjau jo namą, pamačiau viduje degančią šviesą, jo automobilis stovėjo prievažoje. Jis nepasitiko prie durų, todėl įėjau vidun – maniau, jis girdėjo beldimą. Kai užėjau į miegamąjį...

Ji nebegalėjo ištarti nė žodžio, pradėjo drebėti. Gevinas prisitraukė ją arčiau ir patikino, kad viskas bus gerai.

– Šitos paslaptys kankina tave, Nikole.

– Įėjusi į miegamąjį, radau jį ten su maža mergaite. Dieve mano, jai buvo ne daugiau kaip dešimt. Jie buvo... lovoje. Išbėgau iš namo, bet jis sugavo mane prievažoje. Pagrasino, kad jei kam nors apie tai prasitarsiu, jis nužudys mane. Ir ne tik mane. Mergaitę taip pat. Jis grasino nužudyti visus, kuriuos myliu, – tėvus, draugus. Sakė, kad suras mane net po keturiasdešimties metų ir nužudys mano vaikus ir anūkus. Mačiau, kad kalba

rimtai. Manau, būtų ten mane ir nužudęs, jeigu ta mergaitė nebūtų žiūrėjusi.

– Ir jūs niekam apie tai nepasakojote? – paklausė Lorė.

Nikolė papurtė ir nunarino galvą. Tada užsidengė veidą rankomis ir pravirko.

– Neįsivaizduojate, kokia kaltė mane slegia. Kas kartą, pamačius jį per televiziją, mane supykindavo, nes susimąstydavau, kiek dar vaikų jis nuskriaudė. Gevinai, daugybę kartų ruošiausi viską tau papasakoti, bet man buvo gėda. Be to, bijojau dėl mūsų abiejų. Nežinojau, kas ta mergaitė, ir neturėjau jokių įrodymų. Martinas galingas. Mažų mažiausia, jis įtikintų Bažnyčios narius teigti, kad aš išsikrausčiau iš proto. Ir aš nė sekundės neabejojau jo grasinimų rimtumu. Štai kodėl bijojau susilaukti vaikų, Gevinai. Nenorėjau kiekvieną gyvenimo minutę drebėti ir baimintis, kad Martinas juos suras.

Lorė žinojo, ką reiškia baimė, kad kas nors gali nuskriausti tavo vaiką.

– Kaip manote, ar Martinas susijęs su Siuzanos mirtimi? – paklausė Lorė.

– Esu tikra, jis galėtų nužudyti, – atsakė Nikolė, – bet jis neturėjo jokių priežasčių kenkti Siuzanai, be to, tą vakarą savo akimis mačiau jį namuose.

– Bet jei Martinas sužinojo, kad dalyvaujate mūsų laidoje, – pasakė Lorė, – turbūt sunerimo, kad papasakosite apie praeitį.

Nikolė nubraukė ašarą.

– Taip, jam tai būdinga. Jis labai uždaras ir paranojiškas. Štai kodėl visus tuos metus stengiausi nepapulti į visuomenės akiratį. Vien mintis, kad kalbėsiu per televiziją apie savo dienas Kalifornijos universitete, kėlė šiurpą. Martinas pasiustų. Tas žmogus nuotraukoje – greičiausiai vienas Martino pakalikų, pasiųstas sužlugdyti laidos.

Lorei buvo sunku suvokti naują informaciją. Ji buvo įsitikinusi, kad radę žmogų, kuris užpuolė Džerį, ras ir Siuzanos žudiką. Be to, kažkas nedavė jai ramybės dėl Nikolės pasakojimo apie barnį su Siuzana tą pavakarę.

Iki šiol Aleksas tylėjo ir leido Lorei klausinėti. Dabar prabilo pats:

– Pakalbėkime apie Kitą Ratnerį. Žinome, kad jis vis dar aktyviai dalyvauja Bažnyčios gyvenime. Jis žinojo, kas yra kiti laidos dalyviai. Greičiausiai jis papasakojo Martinui, kad Nikolė sutiko dalyvauti. Tada Martinas galėjo paprašyti Stivo Romano sekti Nikolę, o tai galėjo nuvesti jį į Rouzmerės rajoną. Palaikote ryšį su Rouzmere, tiesa?

– Taip, – susijaudinusi atsakė Nikolė, – taip ir buvo! Rouzmerė atvažiavo pas mane dieną prieš Lidijos nužudymą. Šitas vyras galėjo ją pasekti nuo mano namų.

– Geriausias būdas prisikasti prie Martino – per Kitą Ratnerį, – pasakė Lorė.

Dvaitas Kukas ir Ričardas Hatavėjus turėtų atvykti į namą ryte duoti interviu, bet pokalbiai su jais ilgai netruks. Lorė iš rankinės išsitraukė telefoną. Nekreipdama dėmesio į pranešimą apie praleistą Dvaito Kuko skambutį, ji pradėjo rašyti žinutę Kitui, garsiai sakydama, ką rašo:

– *Ačiū už pagalbą šiandien. Nemalonu pranešti, bet techniniai gedimai „surijo“ dalį filmuotos medžiagos. Gal galėtumėte atvykti iš naujo nufilmuoti tos dalies, kurioje jūs pateikiate savo alibi? Pažadu, kad ilgai neužtruksime. Lorė.*

Ji spustelėjo ekranėlį ir su palengvėjimu atsiduso, nes tuoj pat sulaukė žinutės: *Suprantu. Parašykite, kada atvykti.*

– *Nuostabu, ačiū jums. Būtinai vilkėkite tais pačiais marškiniais.*

– Pridėk šypsenėlę dėl visa ko, – pasiūlė Aleksas, per petį skaitydamas Lorės atsakymą.

– Įkliuvo, – pasakė ji.

– Reikia, kad Leo informuotų Los Andželo policijos departamentą apie tai, ką sužinojome, – pasakė Aleksas. – Nikole, kol kas jūsų pasakojimas liks tarp mūsų. Jei policija sutiks, galės atvykti stebėti interviu su Kitu, apsirengę kaip operatoriai.

– Gal Rouzmerė buvo teisi dėl Kito, – svarstė Lorė. – Tai jis galėjo pasiųsti vieną iš savo Bažnyčios narių sužlugdyti laidos.

– Jūs čia žinovai, – pasakė Nikolė, – bet jei visa tai susiję su „Dievo šaukliais“, nesijaudinčiau dėl Kito Ratnerio. Martinas Kolinsas yra tas, kurio reikia saugotis. Jei šitas Stivas Romanas dirba Kolinsui, tai bus vienas tų žmonių, kuris dėl jo padarytų viską. Patikėkite, žinau, ką sakau.

Eidama į automobilį, Lorė mintyse perkratė Nikolės pasakojimą apie tai, kaip Siuzana, susijaudinusi dėl atrankos, pašėlusiai ieškojo laimę nešančio pakabučio ir kaip užsipuolė Nikolę dėl to, kad toji atvedė Kitą į savo bažnyčią. Kažkas tame pasakojime buvo ne taip.

Jos mintis išblaškė naujas balso pranešimas. Nuo Dvaito: *Paskambinkite man kuo greičiau. Reikia pasikalbėti.* Jam teks palaukti iki ryto. Los Andželo policijos departamente reikia surasti detektyvą, kuris sutiktų padėti prispausti Kitą Ratnerį.

61

Kitą rytą Lorė lūkuriavo prievažoje prie namo Bel Ere, stebėdama automobilius. Pasitikrino laiką. 9.58. Dvaitas Kukas ir Ričardas Hatavėjus turėjo atvykti dešimtą valandą, todėl Kito buvo paprašyta atvykti vienuolika trisdešimt. Ji manė, kad Kitui nekils įtarimo, kodėl jį dar kartą išsikvietė, jeigu name bus daugiau laidos dalyvių.

Žvilgtelėjo į svetainę. Los Andželo policijos departamento detektyvas Šonas Railis niekuo neišsiskyrė iš laidos darbuotojų: su mėlynais džinsais, juodais marškinėliais su užrašu „Įtariamieji" ir beisbolo kepuraite. Jaunas, įpusėjęs ketvirtą dešimtį, o veide ryškėjo raukšlės, kokios atsiranda farams, rimtai žiūrintiems į savo darbą.

Lorei vakar vakare teko ilgai kalbėtis su juo telefonu, kol paaiškino, kokie ryšiai sieja Lidiją Levit, Stivą Romaną, „Dievo šauklius", „Įtariamuosius" ir Džerį, bet galiausiai Railis sutiko atvykti į filmavimo aikštelę paklausyti, ką apie Bažnyčios ryšį su nusikaltimais pasakys Kitas.

Nikolė Meling jau buvo atvykusi. Lorė tikėjosi, kad planas išdegs.

10.02 val. prie namo privažiavo baltas „Lexus" visureigis. Vairavo Hatavėjus. Vienas.

– Maniau, atvyksite kartu su Dvaitu, – pasakė Lorė, kai Hatavėjus atidarė dureles.

– Mano namas – prie Tolukos ežero. – Turbūt Hatavėjus atkreipė dėmesį į klausiamą Lorės žvilgsnį, nes pridūrė: – Berbanko

mieste. Puiki vieta. Privatus ežeras. Vienas geriausių golfo klubų valstijoje. Na o Dvaitas apsistojo savo studentiškame namelyje Vestvude. Sukti iš kelio Los Andžele piko metu? *Tokių gerų* draugų nebūna.

– Ilgai neužtruksime, tik paprašysime papasakoti apie Siuzanos mokslinę veiklą. Jos tėvas buvo puikus advokatas, intelektinės nuosavybės teisės specialistas. Juos abu domino naujosios technologijos. Jūs galite papasakoti apie tą jos asmenybės dalį geriau nei kiti laidos dalyviai.

Hatavėjų nugrimavo ir prijungė mikrofoną, o Dvaitas nesirodė. Buvo 10.20. Lorė girdėjo, kaip Hatavėjus paliko dar vieną balso žinutę Dvaitui:

– Ei, žmogau, mėginu tau prisiskambinti, Lorė irgi. Tikiuosi, tu jau pakeliui. Nesuprantu, – burbtelėjo, įsikišdamas telefoną į sportinio švarko kišenę. – Paprastai jis labai punktualus.

Lorė graužėsi, kad nerado laiko paskambinti Dvaitui, kai šis prašė. Dabar negalėjo atsikratyti nuojautos, kad jis skambino, norėdamas pranešti, kad nedalyvaus.

– Kaip manote, gal išvakarėse jis pabūgo dėmesio? – paklausė Lorė.

– Gal, – gūžtelėjo Hatavėjus, – bet jis labai norėjo padėti tyrimui.

Lorė norėjo, kad pokalbis su Dvaitu ir Hatavėjumi būtų baigtas iki atvykstant Kitui, kitaip šio kantrybė gali baigtis ir jis išvyks. Ji greitai apsisprendė kalbinti Hatavėjų vieną. Jis gražiai atrodys televizoriaus ekrane: puikios reputacijos profesorius, pradėjęs dėstyti universitete vos įžengęs į ketvirtą dešimtį, vėliau padėjęs savo protežė sukurti technologijų pasaulį sudrebinusią bendrovę. Aleksas pasišnekės su Dvaitu vėliau, ir ji kaip nors sujungs abu interviu. Dabar buvo svarbiau nesugriauti plano su Kitu.

Kaip ir tikėjosi, Ričardas Hatavėjus priešais kameras jautėsi it žuvis vandenyje.

– Kalifornijos universitete dėsčiau daugybei talentingų studentų, – kalbėjo jis, – bet Siuzana buvo viena geriausių. Jai žuvus, visi kalbėjo apie daug žadėjusią aktorės karjerą, tačiau man visada atrodė, kad ji galėjo tapti kompiuterijos pasaulio žvaigžde. Ji galėjo būti dar vienas Dvaitas Kukas. Kokia netektis...

Jo mąsliame veide išryškėjo rūpesčio raukšlės, jis kalbėjo autoritetingai, kaip buvęs profesorius. Nuosekliai dėliodamas mintis, jis toliau pasakojo apie Siuzaną, kol Aleksas paprašė prisiminti jos žūties vakarą.

– Prisimenu, mane šokiravo žinia, kad Siuzanos kūną rado parke. Tuo metu Dvaitas buvo vos devyniolikos – mąstė kaip genijus, bet neturėjo jokios santykių patirties. Buvo neįmanoma nesuprasti, ką jis jaučia Siuzanai. Visada, kai jie laboratorijoje būdavo kartu, jo akys spindėdavo, jis šypsodavosi. Sulaukęs tos siaubingos žinios, jis atvažiavo į mano namus ir verkė mano glėbyje.

– Gal žinote, kur buvo Dvaitas Siuzanos žūties vakarą? – tyliai paklausė Aleksas.

– Tiesą sakant, su manimi. Dvaitas skendėjo kūrybinėse kančiose – rašė kodą naujam projektui, ir aš žinojau, kad jis norės pasikalbėti apie jį su manimi. Tą vakarą neturėjau planų, todėl paskambinau ir pasiūliau susitikti suvalgyti po mėsainį.

– Kurią valandą tai buvo? – paklausė Aleksas.

– Paskambinau jam apie septynias. Netrukus susitikome „Hamburger Haven“ užkandinėje.

– Dar kai kas, – pridūrė Aleksas. – Prastai atlikčiau savo darbą, jei nepaminėčiau, kad buvote populiarus tarp studenčių ir turėjote donžuano reputaciją.

Hatavėjus nusijuokė:

– A, taip. Karščiausias dėstytojas, anot universiteto laikraščio. Gryni gandai ir niekuo nepagrįsti įtarimai, užtikrinu jus. Manau, tai neišvengiama, kai esi jaunas, nevedęs dėstytojas.

– Tad jeigu manytume, kad domėjotės Siuzana ne tik profesine prasme...

– Labai klystumėte. Be to, Siuzana aiškiai buvo pametusi galvą dėl savo vaikino. Man plyšdavo širdis matant, kaip Dvaitas dėl jos kankinasi.

Hatavėjus susitvarkė fantastiškai. Lorės manymu, laidai trūko tokios žavios asmenybės kaip jis. REACH veidas buvo Dvaitas Kukas, tačiau Hatavėjus priešais kameras elgėsi šimteriopai geriau, nei būtų pavykę Dvaitui.

Vos sušukusi „Baigta!", Lorė išgirdo prie namo tyliai burzgiantį sportinį automobilį, netrukus trinktelėjo durelės. Atvyko Kitas Ratneris. Ji gali išlydėti Hatavėjų namo. Pačiu laiku.

62

Lorė pasodino Kitą į tą pačią vietą, kurioje jis sėdėjo anądien. Jis vilkėjo tais pačiais marškiniais, kaip ji ir prašė.

– Dar kartą labai atsiprašau, – pasakė Lorė. – Dingo atkarpa, kurioje pasakojate, kur buvote tą vakarą, kai buvo nužudyta Siuzana. Paprašysime tai pakartoti ir nufilmuosime jus iš arti. Atrodys, kad sėdite greta Madisonos ir Nikolės.

– Žinoma, gerai.

Ji dar kartą patikrino, ar detektyvas Railis netoliese, tada davė ženklą filmuoti.

Aleksas kreipėsi tuo pačiu klausimu kaip aną rytą:

– Gal galite po vieną papasakoti, kur buvote nužudymo vakarą? Kitai, gal pradėkime nuo jūsų?

Kitas atpasakojo tą pačią istoriją, kurią per daugelį metų ne sykį kartojo: jis buvo knygyne su kitais DŠ nariais.

– Jei jau prakalbome apie „Dievo šauklius“, – pasakė Aleksas, – ar pažįstate šį žmogų?

Ant kavos stalelio priešais Kitą jis padėjo Stivo Romano nuotrauką.

Nieko nesuprasdamas, Kitas dėbtelėjo į Aleksą, paskui – į Lorę. Paėmė nuotrauką pažiūrėti iš arčiau.

– Nesu jo matęs.

– Jis jūsų Bažnyčios narys. Manome, kad jo tikslas – nutraukti laidos filmavimą. Kai reikia, jis pasitelkia smurtą.

Kitas griebėsi mikrofono, įtaisyto marškinių apykaklėje. Jie nuspėjo, kad jis mėgins pasprukti, vos tik supras, kad klausimai

pernelyg nutolo nuo vakarykščio scenarijaus, bet bent jau pamėgins su juo pasikalbėti. Viską stebi Los Andželo policijos departamento detektyvas. Viskas, ko reikėjo, – kad Kitas pasakytų ką nors, kas suteiktų detektyvui Railiui svarią priežastį jį sulaikyti.

– Kitai, tai svarbu, – pasakė ji. – Tu ne viską žinai apie Bažnyčią.

Kitas staiga nusuko žvilgsnį nuo Lorės. Ji atsigręžė ir pamatė Nikolę, ateinančią iš virtuvės. Nikolė bijojo Martino keršto, bet aną vakarą Lorė, Aleksas ir Gevinas įtikino ją atvykti į namą ir pasiklausyti kitame kambaryje, jei kartais nuspręstų padėti priremti Kitą prie sienos.

– Papasakojau jiems apie savo barnį su Siuzana, – pasakė ji. – Jie žino, kad supažindinau tave su Martinu ir DŠ. Tu žinai, kad palikau Bažnyčią, taip pat ir Los Andželą, bet niekada nesakiau tau, kodėl.

– Išvažiavai, nes mirė Siuzana. Ji buvo tavo geriausia draugė.

Nikolė atsisėdo ant sofos šalia Kito, ir Lorė pastebėjo, kaip detektyvas Railis žengteli į priekį. Jis labai atidžiai seka veiksmą.

– Ne, ne dėl to. Kitai, pastorius Kolinsas – ne tas, kuo tu jį laikai.

63

Kitas Ratneris negalėjo patikėti Nikolės žodžiais. Iš pradžių Nikolė sakė palaikiusi slaptus santykius su Martinu, o dabar sako, kad jis išnaudojo mažą mergaitę?

– Nikole, tai beprotiški kaltinimai. Nieko keisto, kad Martinas taip nerimavo dėl tavo dalyvavimo laidoje.

– Mačiau savo akimis, Kitai. Negalvotum, kad jis – geras žmogus, jei būtum girdėjęs, kuo jis man grasino. Giliai viduje tikrai jauti, kad tai tiesa. Pažvelk, kaip jis gyvena. Pinigai, kuriuos jie surenka, skiriami toli gražu ne geriems darbams. Jis kemša jais savo kišenes. Ir pagalvok apie šeimas, kurioms jis padeda: visada su mažomis mergaitėmis, su pažeidžiamais tėvais. Iki to vakaro ir aš to nepastebėdavau. Bet negalėjau nieko įrodyti. Kas žino, kiek dar buvo aukų? Tu gali padėti. Tu esi jo patikėtinis.

Kitas rankomis užsidengė veidą. Visa tai kažkokia nesąmonė.

– Nemačiau tavęs dvidešimt metų, Nikole. Kodėl turėčiau tavimi tikėti?

– Paklausk savęs: ką Martinas galvoja apie tavo dalyvavimą šioje laidoje? Ar jis nori, kad kalbėtum apie DŠ?

– Tiesą sakant, taip. Aš visai nenorėjau dalyvauti. Martinas *privertė* mane sutikti.

Pabaigęs mintį, Kitas pajuto šmėkštelint abejonę. Prisiminė akimirką, kai pirmą kartą Martinui užsiminė apie „Įtariamuosius". Kitas nenorėjo turėti nieko bendra su laida. Jis nenorėjo, kad jį vėl drabstytų purvais. Martinas jį įkalbėjo sutikti. Martinas

norėjo žinoti, ką kalba Nikolė. Jis pasakė: *Leisk man pačiam rūpintis savo priešais.*

Vaikų tvirkinimas? Ar gali būti, kad Kitas paaukojo savo gyvenimą Bažnyčiai, vadovaujamai žmogaus, galinčio taip siaubingai pasielgti? Tai nesuvokiama.

Kitas atsikrenkštė, tarsi tai padėtų jam susigaudyti mintyse.

– Ko jūs norit iš manęs?

Operatorius su beisbolo kepuraite žengė į priekį, atkišęs policininko ženklelį. Kiek dar staigmenų jo laukia?

– Pone Ratneri, aš detektyvas Šonas Railis iš Los Andželo policijos departamento. Kalbėsiu atvirai. Turime ponios Meling dvidešimties metų senumo liudijimą apie matytus vaizdus, kurių negalime patvirtinti. Neturime jokių duomenų apie vaiką, kurį ji matė su jūsų pastoriumi. Trūksta įrodymų, kad pateiktume kaltinimus. Bet, manau, sutiksite, kad sąžiningas žmogus negali nekreipti į tai dėmesio. Klausėte, ko norime iš jūsų. Pagal Kalifornijos įstatymus, policija gali įrašyti pokalbį telefonu, jei viena iš šalių su tuo sutinka.

– Norite, kad šnipinėčiau Martiną?

– Jūs nieko nešnipinėsite. Tiesiog pasikalbėkite su juo apie du dalykus, – pasakė Railis, atlenkdamas nykštį, paskui smilių. – Policija klausinėjo jūsų apie Stivą Romaną. Taip pat turi įtarimų dėl vaikų tvirkinimo Bažnyčioje. Matysime, jeigu jis nekaltas. O jeigu kaltas?

Kitas pagalvojo apie valandų valandas, praleistas su Martinu dalijant maistą beturčiams. Jei ne Bažnyčia, Kitas vis dar būtų paviršutiniškas, išsigandęs paauglys. Paskui pagalvojo apie visas mažas mergaites, kurių šeimoms padeda Martinas. Jis nematė Nikolės dvidešimt metų, bet ji buvo teisi dėl šeimų, kurias renkasi Martinas. Sunku patikėti, kad Nikolė meluotų apie tokį baisų dalyką.

– Gerai, sutinku.

Kitas mintyse pasimeldė, kad tai tebūtų nesusipratimas.

Kol detektyvas Railis ruošė Kitą pokalbiui su Martinu Kolinsu, Lorė palydėjo Nikolę prie automobilio. Apkabino ją prieš perduodama jos vyro Gevino globai. Prieš dvi savaites, kai Lorė susipažino su ta pora jų prabangioje virtuvėje, Nikolė pasirodė nutolusi ir šalta, mėginanti išlaikyti dvidešimties metų senumo paslaptis. Dabar Nikolė nesiliovė verkusi, ir Lorė klausė savęs, ar ta moteris kada nors vėl išmoks suvaldyti emocijas.

Tačiau Lorė prisivertė susitelkti į faktus. Net prieš dvidešimt metų Nikolė buvo pakankamai subrendusi, kad leistųsi į santykius su Martinu, suaugusiu vyru. Ji nekreipė dėmesio į Siuzanos perspėjimus dėl Martino ir to, ką jis vadina Bažnyčia. Net kai užtiko Martiną, darantį turbūt klaikiausią nusikaltimą, kokį tik galima įsivaizduoti, ji palūžo nuo jo kaltinimų ir pabėgo, palikusi vaiką nelaimėje. Lorė galėjo suprasti Nikolės elgesį, bet jam nepritarė.

64

Lorę nustebino, kaip paprastai detektyvas Railis įrašė Kito skambutį Marinui Kolinsui: prijungė laidą prie Kito telefono, o kitą jo galą įkišo į savo kompiuterio mikrofono prievadą. Po ilgų derybų Railis sutiko, kad pokalbio taip pat klausytųsi Leo ir Lorė, tačiau uždraudė jį įrašyti arba filmuoti. Jei pokalbis pavyks, Lorė ras kitą būdą, kaip pranešti apie jį savo laidoje. Dabar ji labiausiai norėjo išgirsti, ką pasakys Martinas Kolinsas.

Garso skirstytuvo pagalba Leo, Lorė ir detektyvas Railis galėjo klausytis pokalbio kiekvienas per savo ausines. Ji davė Kitui ženklą, ir jis spustelėjo skambinimo mygtuką. Tas vyras turi trūkumų, bet šiandien pasielgė teisingai.

– Sveikas, Martinai, čia Kitas, – pasakė jis, kai Martinas atsiliepė. – Gali kalbėti? Pas mane buvo policija.

– Policija?

– Aha, klausinėjo apie kažkokį Stivą Romaną. Plikas, raumeningas, kokių trisdešimt penkerių. Jie sakė, kad jis vienas iš „Dievo šauklių“. Pasakiau, kad tokio nepažįstu. Ar tau tai ką nors sako?

– Aišku, – atsainiai tarė Martinas.

Lorė žvilgtelėjo į tėtį ir kilstelėjo antakį. Jie ką tik išgirdo, kad DŠ vadovas pažįsta žmogų, matytą netoli Lidijos Levit nužudymo vietos, žmogų, kuris sekė jos šeimą porą dienų iki Džerio užpuolimo. Ar gali būti taip paprasta?

Ji toliau per ausines klausėsi Martino žodžių:

– Sakiau tau, kad noriu žinoti, ką tiems televizininkams pasakoja Nikolė. Paprašiau Stivo man padėti. Jis tai sugeba.

– Sugeba? Policija mano, kad jis nužudė kažkokią moterį Bėjuje, rinkdamas informaciją apie vieną iš laidos dalyvių. O prieš tris dienas kažkas įsilaužė į namą, kuriame apsistojo laidos kūrėjai, pavogė jų aparatūrą ir beveik mirtinai sumušė vieną prodiuserių.

Martinas kurį laiką tylėjo.

– Stivas praeityje yra buvęs agresyvus. Bet tai buvo seniai. Nieko nežinau apie moterį Bėjuje, bet taip, jis pasakojo man apie nelaimingą atsitikimą name Bel Ere.

Lorė pergalingai sugniaužė kumštį. *Valio*, paaiškėjo, kas užpuolė Džerį!

– *Nelaimingą atsitikimą?*

– Jis peržengė ribas. Sakė, kad durys buvo atrakintos. Įėjo. Tada kažkas parėjo namo ir jį pamatė. Jis sakė, kad supanikavo, bet nuslėpė nuo manęs, kad prarado savitvardą. Apie užpuolimą sužinojau iš laikraščio. Konsultuodavau jį, bet gali būti, kad atėjo laikas perduoti jį policijai, kol dar ko nors nesužeidė.

Kaip jiems buvo paaiškinęs Kitas, „Dievo šaukliai" skatina visus narius išsipasakoti, tačiau nesilaiko konfidencialumo, priešingai, Bažnyčia sprendžia, kada asmeninę informaciją dera atskleisti ir taip skelbti Dievo gerumą. Atrodė, kad Martinas ruošiasi pasinaudoti viskuo, ką žino apie Stivą, kad atitolintų save nuo to vyro nusikaltimų, ir vaizduoja Stivą kaip nevaldomą atskalūną.

– Martinai, tai dar ne viskas. Policija taip pat klausė, ar... Šlykštu apie tai kalbėti. Jie klausė, ar esu pastebėjęs, kad tu *nederamai* elgtumeisi su vaikais.

Įsivyravo tyla.

– Martinai? Girdi mane? – paklausė Kitas.

– Greičiausiai Nikolė jiems ko nors pripasakojo. Ji pamišusi. Susigalvojo kažką panašaus, kai dar buvo studentė. Todėl ir prašiau, kad stebėtum ją per filmavimus. Savaime suprantama, tai melas, todėl bus geriau, jei niekam apie tai nepasakosi. O dabar turiu paskambinti Stivui. Jis tapo problema.

Martinui padėjus ragelį, virtuvėje užvirė triukšmingos diskusijos: visi pratrūko kalbėti vienu metu, atkartodami kiekvieną pokalbio žodį. Detektyvas Railis sudėjo rankas rodydamas ženklą, kad visi nutiltų.

– Puikiai padirbėta, Kitai. Turime užtektinai įrodymų, kad gautume arešto orderį Stivui Romanui. Susisieksiu su Martinu Kolinsu ir išgausiu, ką konkrečiai jam sakė Stivas Romanas apie Džerio užpuolimą.

– Palaukite, – tarė Lorė, – ar nesuimsite Kolinso?

– Neturiu pagrindo. Jis nenusižengė įstatymams, paprašydamas stebėti situaciją. Jei tai būtų nelegalu, šalyje nebūtų nė vieno privataus seklio.

– Tačiau Stivas Romanas ne privatus seklys. Jis žaloja žmones. *Jis greičiausiai **nužudė** Lidiją.*

– Todėl mes jį ir suimsime. O kol neįrodėme, jog Martinas Kolinsas užsakė, kad Stivas Romanas atliktų tuos nusikaltimus, jis yra nekaltas žmogus.

Lorė pradėjo ginčytis, bet Leo ją sulaikė:

– Jis teisus dėl įstatymų, Lore. Bet gera pradžia – pusė darbo, ar ne, Raili?

– Tikrai taip.

Nuo Railio kaktos trumpam dingo mąslios raukšlės.

– Sulaikę Stivą Romaną, apklausime jį, ir jo pasakojimas gali būti visiškai kitoks. Taip dažnai nutinka. Gausime jo telefono skambučių išklotinę, apieškosime butą ir darbo vietą. Tuoj pat gausiu arešto orderį. Paskambinsiu ir paprašysiu jį išduoti. Patikėkite, mes viską išsiaiškinsime.

Lorė įtikinėjo save, kad nėra ko nusivilti. Galiausiai jie juk ištyrė Lidijos nužudymą ir Džerio užpuolimą. Tačiau neturėjo nė menkiausio supratimo, kaip tai susiję su Siuzanos mirtimi.

Railis susidėjo aparatūrą ir buvo beišeinąs, bet į virtuvę įbėgo Greisė.

– Įsijunkite televizorių! – sušuko ji, čiupdama pultelį nuo stalo.

Lorė švelniai uždėjo ranką Greisei ant peties:

– Greise, palūkėk, norėčiau išlydėti detektyvą Railį.

– Ne, turi tai pamatyti. – Ji paskubomis spaudinėjo mygtukus, kol surado reikiamą kanalą. – Žiūrėkit!

Ekrane pasirodė sraigtasparnis, skrendantis virš žydro vandens. Pranešėjas kalbėjo apie „trisdešimt devynerių metų genijų“ ir „interneto revoliuciją“. Tik perskaičiusi bėgančią eilutę ekrano apačioje, Lorė suprato, apie ką reportažas: *šaltinių teigimu, nardydamas nuskendo REACH įkūrėjas ir direktorius Dvaitas Kukas.*

Ne, tik ne Dvaitas. Prašau, tik ne jis, meldė Lorė.

65

Lorė nenorėjo tikėti, kad Dvaitas negyvas. Praėjus trims valandoms po detektyvo Railio išvykimo, ji vis dar tikėjosi, kad tai nelemtas nesusipratimas. Kai praėjusį vakarą Dvaitas jai skambino, Lorė buvo įsitraukusi į Stivo Romano paieškas, ieškojo sąsajų tarp jo ir DŠ, todėl nerado laiko atskambinti. Dabar tas mielas vyriškis – tas mielas, didelis vaikas – buvo negyvas, ir ji buvo tikra, kad jo mirtis susijusi su Siuzanos bylos tyrimu. Ji klausė savęs, ar galėjo užkirsti tam kelią.

Timis viršuje žaidė vaizdo žaidimus, o suaugusieji susibūrė svetainėje žiūrėti žinių. Po Kito skambučio Martinui Kolinsui ir žinios apie Dvaito mirtį visi jautėsi įsitempę. Los Andželo policijos departamentas išdavė Stivo Romano arešto orderį, tačiau vyras vis dar laisvėje. Ar jis Los Andžele, ar grįžta į San Fransiską, o gal pakeliui į Meksiką? Ar jis vis dar kelia grėsmę laidos komandai?

Pasigirdus durų skambučiui, Greisė garsiai aiktelėjo ir stvėrėsi už krūtinės:

– O Dieve. Aš kaip maža mergaitė, žiūrinti siaubo filmą.

Leo nuėjo prie durų, nešinas pistoletu, ir pažvelgė pro akutę.

– Detektyvas Railis, – garsiai pranešė Leo.

Lorė pajuto, kad visiems iškart palengvėjo.

– Atleiskite, kad sutrukdžiau, – pasakė Railis, įėjęs į svetainę nešinas kompiuteriu, – bet turiu blogų žinių. Jau patvirtinta, kad skenduolis – Dvaitas Kukas. Nesileisiu į smulkmenas apie kūną, bet ten tikrai jis.

Lorė sumirksėjo sulaikydama besikaupiančias ašaras.

Aleksas pasilenkė prie jos ir sušnibždėjo:

– Kaip jautiesi? Galim padaryti pertraukėlę.

Ji papurtė galvą:

– Ne, viskas gerai. Prašau, detektyve, išklokite viską.

– Kai čia lankiausi dieną, nežinojau, kad namas priklauso Dvaitui Kukui. Tai tiesa?

– Taip, – atsakė Lorė. – Jis norėjo mums padėti, todėl leido naudotis namu.

– Sakote, *padėti*? Matote, vienas detektyvas, mano kolega, peržiūrėjo pono Kuko kompiuterį – tai tyrimo dalis. Pasirodo, pastorius Kolinsas – ne vienintelis, stebėjęs, kaip vyksta laidos kūrimas. Kiekvienas šito namo lopinėlis prikaišiotas filmavimo kamerų.

– Ką, jis mus šnipinėjo?! – paklausė Greisė. – Negražu atsiliepti apie mirusiuosius piktuoju, bet tai iškrypėliška.

– Jis nežiūrėdavo įrašų iš vonios kambarių ir panašiai, – paaiškino Railis, – bet žinojo daugmaž viską, kas vyko, kol čia gyvenote.

– Namas prabangus, dažniausiai stovi tuščias, – pasakė Lorė, – nieko keisto, kad įtaisė jame aukščiausios klasės apsaugą.

– Esmė ne įranga, – pasakė Railis. – Turėdami jo kompiuterį, išsiaiškinome, kad Dvaitas tikrai peržiūrėjo įrašus. Galime nustatyti, kuriuos konkrečiai. Atrodo, kad jis baigė žiūrėti vakar, devynios dvidešimt trys vakare.

Lorė patikrino telefone, kada Dvaitas jai paliko balso pranešimą.

– Jis skambino man po kelių minučių. Sakė, kad nori kuo greičiau pasikalbėti.

– Ir?

– Buvome užimti Stivu Romanu – mėginome išsiaiškinti, kaip jis susijęs su mūsų byla. Neturėjau laiko jam atskambinti. Aišku, jeigu būčiau žinojusi...

Railis dėbtelėjo į ją, susierzinęs, kad priėjo aklagatvį. Nuo jo žvilgsnio Lorę persmelkė kaltės jausmas.

– Norėjau kai ko paklausti, – Railis įjungė kompiuterį ir pradėjo tarškinti klaviatūra. – Porą ištraukų Dvaitas peržiūrėjo kelis kartus iš eilės.

Pasuko ekraną, kad visi matytų.

– Kelis kartus peržiūrėjo Džerio užpuolimą, – pasakė Railis.

Lorei pasidarė bloga, matant talžomą Džerį. Railis sustabdė įrašą tą akimirką, kai kaukėtas vyriškis atsitiesia nuo kruvino kūno.

– Matote logotipą ant marškinėlių? Mūsų ekspertas bando išgryninti vaizdą. Bent jau kūno sudėjimas atitinka Stivo Romano.

– Vadinasi, Dvaitas skambino man, nes norėjo perduoti Džerio užpuolimo įrašą, – pasakė Lorė.

Railis papurtė galvą ir persuko įrašą.

– Abejoju. Pirmą kartą užpuolimo įrašą jis žiūrėjo prieš tris dienas. Vėliau ne kartą peržiūrėjo. Būtų anksčiau jums paskambinęs. Štai. – Sulėtino vaizdą. – Šią dalį Dvaitas žiūrėjo prieš pat jums paskambindamas.

Lorė iškart atpažino vakarykštę sceną: Kitas, Madisona ir Nikolė, susėdę ant sofos, kalbasi apie vakarą, kai buvo nužudyta Siuzana. Railis leido peržiūrėti interviu iki pabaigos, tada sustabdė įrašą.

– Jis keletą kartų peržiūrėjo pačią pabaigą. Kaip manote, kuo jį sudomino paskutinė dalis? – paklausė Railis.

– Neįsivaizduoju, – atsakė Lorė. – Jis nepalaikė ryšių nė su vienu iš jų, išskyrus Siuzaną. Turiu paklausti, detektyve. Jei jūsų ekspertai naršo po Dvaito kompiuterį, ar esate tikras, kad jo mirtis netyčinė?

– Ne. Nieko panašaus. Kažkas pasistengė, kad atrodytų kaip nelaimingas atsitikimas. Ant visų laivo paviršių radome chloro pėdsakų, o, medicinos eksperto nuomone, azoto koncentracija aukos kraujyje neatitinka koncentracijos, kokia būtų, jei tą vakarą būtų nardęs.

– Ar gali būti, kad tai dar vienas Stivo Romano išpuolis? – garsiai svarstė Lorė, norėdama suvokti, ko Romanui galėjo reikėti iš Dvaito. – O jeigu Dvaitas žinojo ką nors daugiau apie vieną iš įtariamųjų?

– Ir mes taip manome, – atsakė Railis. – Gal suprato ką nors, peržiūrėjęs interviu, ypač pabaigą. Tikėjausi, kad žinosite, kuo ji svarbi.

Lorė papurtė galvą.

Ko aš nepastebiu? – pagalvojo ji.

Susikaupimą išblaškė suburzgęs Lorės telefonas. Jai norėjosi sviesti tą daiktą į tolimiausią kambario kampą, bet pamatė, kad skambina Rouzmerė Dempsi.

– Laba diena, Rouzmere. Gal galiu vėliau jums paskambinti?

– Ar matėte žinias? Pranešė, kad nebegyvas Dvaitas Kukas. Ir kad išdavė orderį suimti kažkokį Stivą Romaną, ir kad tai kažkaip susiję su Džerio užpuolimu. Ar mums gresia pavojus? Kas, po galais, čia dedasi?

66

Stivas Romanas sėdėjo motelyje ant lovos, iki pusės nusirengęs, ir lingavo pirmyn atgal.

Visų kanalų žinios skanduoja jo vardą. Policija turbūt jau ieško jo ir stebi, ar jis neatsiskaito kreditinėmis kortelėmis. Išgirdęs savo vardą per radiją automobilyje, jis tučtuojau nusipirko keletą daiktų grynais Los Andželo gatvėse ir susirado pigų motelį, priimantį grynuosius ir nereikalaujantį asmens dokumento. Suskaičiavo banknotus piniginėje. Dvidešimt trys doleriai. Ne kažin kas.

Iš seno televizoriaus ant spintelės klykė naudotų automobilių prekyvietės reklama. Stivas pradėjo junginėti kanalus, norėdamas sužinoti daugiau apie išduotą jo arešto orderį. Sustojo, išvydęs pažįstamą veidą. Tai buvo Martinas Kolinsas, stovintis savo kieme priešais žurnalistų minią.

– Buvau informuotas, kad Los Andželo policijos departamentas ieško asmens, vardu Stivas Romanas. Kai kurie iš jūsų turbūt jau pasidomėjote internete ir žinote, kad jis – vienas iš „Dievo šauklių". Įkūriau šią Bažnyčią prieš ketvirtį amžiaus. Tais laikais „Dievo šaukliai" buvo automobilyje telpanti grupelė geros valios žmonių, trokštančių padėti vargdieniams. Per tuos metus išaugome į tūkstantinę tikinčiųjų minią, kasdien besiaukojančią dėl savo brolių ir seserų. Pažįstu Stivą Romaną. Nuoširdžiai tikėjau, kad jis pasikeitė, atsiduodamas gydančiam Dievo gerumui. Tačiau neseniai kalbėjausi su policija, ir paaiškėjo, kad, deja, kelią į mūsų pulką bus radęs sutrikusios psichikos asmuo.

Tačiau tai jokiu būdu neatspindi visų mūsų kaip grupės. Mūsų Bažnyčia daro viską, ką gali, kad šis nusikaltėlis būtų sulaikytas.

– Pastoriau Kolinsai! – sušuko žurnalistas. – Šaltiniai teigia, kad Stivo Romano arešto orderis susijęs su šią savaitę įvykdytu vieno iš laidos „Įtariamieji" prodiuserių užpuolimu. Jie Los Andžele filmuoja laidą apie „Pelenės mirtį". Kas sieja jūsų Bažnyčią ir neištirtą Siuzanos Dempsi nužudymą?

Martinas įsisprendė rankomis į šonus, tarsi pirmą kartą išgirdęs tokį klausimą.

– Ne man spėlioti apie ligoto žmogaus motyvus, tačiau manome, kad šis žmogus – akivaizdžiai smarkiai sergantis – nevykusiai mėgino apsaugoti Kitą Ratnerį, kitą DŠ narį, kuris jau du dešimtmečius klaidingai įtarinėjamas savo merginos nužudymu. Šiam kartui tiek, mielieji.

Martinas draugiškai pamojavo ir grįžo į namą.

Stivas apsivilko baltus apatinius marškinius, kad nebūtų šalta, – po kambario langu tratėjo oro kondicionierius. *Sutrikusios psichikos asmuo? Nusikaltėlis? Smarkiai sergantis? Nevykęs mėginimas?*

Stivas visada darydavo tai, ko prašydavo Martinas. Tačiau Martinas jį išdavė, pasitelkdamas baisiausius Bažnyčios stereotipus, ir visa tai darė savo naudai.

Stivas sugniaužė kumščius. Pajuto atgyjančius seniai nuslopintus impulsus kaip tądien, kai ta moteris užtiko jį Rouzmerės Dempsi kieme, arba kai tas prodiuseris išvydo jį name Bel Ere. Norėjo daužyti bokso kriaušę. Norėjo bėgti.

Jis išėjo iš motelio, iš pradžių apsidairęs, ar niekas neseka. Perėjo aikštelę, šoko į savo pikapą ir atidarė daiktadėžę. Išsiėmė ką tik įsigytą devynių milimetrų kalibro pistoletą. Jis buvo per mažas jo rankai, bet pigus. Užsikišo ginklą už diržo nugaroje.

Per pastarąsias savaites padarė keletą klaidų, bet tik todėl, kad Martinas Kolinsas elgėsi su juo kaip su pasiuntinuku. Dabar jautė, kad perima vadžias į savo rankas. Dabar jis – padėties šeimininkas.

67

Pirmas Lorės impulsas po nervingo Rouzmerės skambučio buvo lėkti pas ją į viešbutį. Moteris, kurią Lorė įkalbėjo patikėti jai savo dukters bylos tyrimą, ką tik per televiziją išgirdo apie Dvaito Kuko mirtį ir Džerio užpuolikui išduotą arešto orderį. Mažų mažiausia, ką Lorė galėjo padaryti, tai akis į akį papasakoti, kas vyksta.

Aleksas primygtinai reikalavo važiuoti drauge, o Leo liko namuose su Timiu ir Greise.

– Aleksai, ačiū, kad rūpiniesi manimi, – pasakė Lorė, jiems įžengus į viešbučio vestibiulį, – bet su Rouzmere norėčiau pasikalbėti viena.

– Suprantu, – atsakė Aleksas. – Pasikalbėsiu su apsauga – noriu įsitikinti, kad jie žino apie Stivą Romaną.

Atėjusi prie Rouzmerės kambario, Lorė išgirdo televizoriaus garsus kitapus durų. Giliai įkvėpė ir pasibeldė. Rouzmerė tuoj pat atidarė.

– Lore, ačiū, kad atvažiavote. Man baisu. Nesuprantu, kas dedasi. Vakar – ta drama per interviu su Siuzanos draugais. Negaliu patikėti, kad Nikolė niekada neužsiminė man apie barnį. O dabar žuvo Dvaitas Kukas. Ir policija mano, kad tas vyras, užpuolęs Džerį, susijęs su „Dievo šaukliais". Ir jis vis dar laisvėje. Imu galvoti, kad buvau teisi dėl Kito Ratnerio – tai jis dėl visko kaltas: dėl Siuzanos nužudymo, Džerio užpuolimo, o dabar ir Dvaito mirties.

Rouzmerė stovėjo nugara į televizorių. Jo ekrane Lorė pamatė Martiną Kolinsą, kalbantį improvizuotoje spaudos konferencijoje prie savo namų.

– Palaukite, – tarė Lorė. – Gal galite pagarsinti?

– *Ne man spėlioti apie ligoto žmogaus motyvus, tačiau manome, kad šis žmogus – akivaizdžiai smarkiai sergantis – nevykusiai mėgino apsaugoti Kitą Ratnerį, kitą DŠ narį, kuris jau du dešimtmečius klaidingai įtarinėjamas savo merginos nužudymu. Šiam kartui tiek, mielieji.*

Martinas Kolinsas buvo išvaizdus ir charizmatiškas. Kasmet apkvailindavo tūkstančius žmonių, kad šie atiduotų jam savo sunkiai uždirbtus pinigus. Dabar pasitelkė savo įgūdžius, kad pelnytų televizijos žiūrovų simpatijas.

Lorė išjungė garsą ir nuvedė vaiduokliškai išbalusią Rouzmerę prisėsti nedidukėje apartamentų svetainėje. Pati atsisėdo ant sofos priešais.

– Norėčiau atsakyti į visus jūsų klausimus, – prabilo Lorė, – bet žinau ne daugiau nei jūs. Tačiau netrukus išsiaiškinsime daugiau. Žinia apie Dvaitą Kuką yra tiesa, tačiau policija įtaria, kad jis buvo nužudytas. Manome, kad Stivas Romanas mėgina užkirsti kelią laidai, tačiau kieno paliepimu? Atsakymo kol kas neturime.

– Gal dėl Siuzanos? Ar tas žmogus nužudė mano dukrą?

Lorė paėmė Rouzmerę už rankos.

– Atvirai sakau – mes nežinome. Tačiau reikalą tiria Los Andželo policijos departamentas. Šįvakar jie apieškos Stivo Romano butą San Fransiske. Be to, išduotas arešto orderis, galiojantis visoje valstijoje. Šiuo metu Aleksas kalbasi su viešbučio apsauga. *Mes užtikrinsime*, kad būtumėte saugi, Rouzmere. Visi drauge atsikvėpsime ir, tikiuosi, sužinosime daugiau, kai policija suims Romaną.

Eidama link liftų, Lorė žvilgtelėjo į telefoną. Aleksas atsiuntė žinutę: *Su apsauga susitarta. Laukiu vestibiulyje.*

Ji akies krašteliu pastebėjo matytą veidą. Ričardas Hatavėjus. Jis išėjo iš kambario koridoriaus gale.

Lorė instinktyviai atsuko nugarą ir pastovėjo įbedusi žvilgsnį į telefoną, kol išgirdo skimbtelint atsiveriantį liftą. Ką čia veikia Hatavėjus? Juk jis atsisakė apsistoti viešbutyje.

Lorė tyliai nužingsniavo į koridoriaus galą ir švelniai prispaudė ausį prie kambario, iš kurio jis išėjo, durų. Viduje grojo muzika. Nė nesusimąsčiusi pasibeldė.

Atsivėrus durims, priešais išvydo į baltą chalatą susisupusią Madisoną Mejer.

68

Madisona tvirčiau susijuosė chalatą.

– Labas vakaras, Lore. Ką čia veikiate?

– Aš:.. ką tik kalbėjausi su Rouzmere, – atsakė ji, mostelėjusi į duris koridoriaus gale. – Ar Ričardas Hatavėjus dabar išėjo iš jūsų kambario?

Madisona plačiai nusišypsojo ir sukikeno kaip maža mergaitė:

– Taip. Turbūt nieko tokio, jei prisipažinsiu. Nebėra ko slėpti, mes abu – suaugę žmonės.

– Jūs susitikinėjate?

– Aha. Aišku, ne visus šituos metus. Pasakysiu tik tiek: gandai apie jauną, gražų informatikos profesorių nebuvo iš piršto laužti. Išgirdau, kad jis atvažiuoja filmuotis, ir nusprendžiau susitikti. Galvojau, pažiūrėsiu, kaip atrodo mano sena meilė. Net nustebau, kad tarp mūsų vėl įsiplieskė *kibirkštėlė*.

Lorė liko be žado. Jos mintys buvo užimtos svarbesniais dalykais, tad nesivargino tęsti pokalbio apie Madisonos asmeninį gyvenimą. Madisona norėjo sužinoti, ar Stivo Romano paieškos nesuardys filmavimo planų.

– Noriu informuoti savo agentą, – pridūrė Madisona.

Lorė susilaikė nuo komentaro.

– Netrukus sužinosime daugiau, Madisona. Sveikinu jus su atgimusiais jausmais Hatavėjui.

Spausdama lifto mygtuką, Lorė pajuto, kad naujiena apie Madisonos ir Hatavėjaus romaną neduoda jai ramybės. Pats

faktas jos nestebino: Hatavėjų visuomet lydėjo mergišiaus etiketė, o Madisona akivaizdžiai mėgo flirtuoti, jie abu – labai patrauklūs žmonės.

Vis dėlto kažkas čia buvo ne taip. Toks pats jausmas neapleido jos vakar, po pokalbio su Nikole apie jos barnį su Siuzana. Atrodė, kad ta byla verčia ją abejoti viskuo, ką išgirsta.

Įžengusi į liftą, pamatė kairiajame kampe įtaisytą stebėjimo kamerą. Šiais laikais kamerų yra visur, bet jas sunku pastebėti, pagalvojo ji ir nusipurtė nuo minties, kad Dvaitas juos visą laiką sekė.

Slapta stebėjo. Filmavo. Kitaip nei šio viešbučio kameros, Dvaito stebėjimo įranga nekrito į akis.

Išėjusi iš lifto, ji išsitraukė telefoną, pasirinko detektyvo Railio numerį ir paspaudė mygtuką.

– Railis.

– Detektyve, čia Lorė Moran. Noriu kai ką...

– Ponia Moran, kaip jau sakiau, mes nuodugniai tiriame bylą. Tam reikia laiko. Pasiklauskite tėčio.

– Dvaitas Kukas buvo įtaisęs stebėjimo įrangą savo name Bel Ere.

– Žinau. Tai aš jums apie ją papasakojau, pamenate?

– Įranga buvo paslėpta sienose. O namą jis mums pasiūlė praėjusią savaitę. Negalėjo perstatyti sienų per savaitę.

– Jachta, – tarė jis, sekdamas Lorės mintį.

– Taip. Būtinai patikrinkite, ar joje nėra paslėptų kamerų. Jei Dvaito mirtis – ne nelaimingas atsitikimas, jeigu jį iš tikrųjų nužudė, galbūt visa tai užfiksuota įraše.

– Paskambinsiu komandai jachtoje ir liepsiu apieškoti. Gerai padirbėjote, Lore.

Vos atsisveikinus su Railiu, suskambo jos telefonas. Skambino Aleksas.

– Kur tu? – paklausė ji. – Aš vestibiulyje, bet tavęs nematau. Nepatikėsi, kas buvo Madisonos kambaryje...

Aleksas ją pertraukė:

– Atvariau visureigį prie įėjimo. Ar pasirengusi išgirsti gerų žinių?

– Po viso to, kas nutiko? Žinoma.

– Džeris atgavo sąmonę. Ir kviečia jį aplankyti.

69

Stivas Romanas sėdėjo prie savo pikapo vairo priešais benamių valgyklą. Žinojo, kad Martinas Kolinsas – viduje. Kiekvieną savaitę jis prisikviesdavo fotografų, kad šie įamžintų jį maitinantį varguolius. Taip pat Stivas žinojo, kad pinigai, kuriuos surenka DŠ, gerokai viršija sumas, kurias šis centras išleidžia benamiams maitinti.

Jis daugelį metų stebėjo, kaip auga Martino poreikiai. Iš pradžių Martinas pasiaiškindavo dėl savo iš pažiūros nekaltų silpnybių: gardus patiekalas teikė jam visišką pasitenkinimą, pagal užsakymą siūtas kostiumas sudarė gerą įspūdį rėmėjams, ir taip toliau. Tačiau bėgant laikui jis ėmė tenkinti vis didesnius norus ir vis dažniau: vilos, kelionės į Europą, namai užsienyje. Martinas nustojo teisintis.

Tačiau Stivas visada tikėjo, kad dėl savo įtakos pasauliui ir asmeninio ryšio su juo, kaip savo mokiniu, Martinas buvo puikus vadovas. Štai kodėl Stivas mielu noru darė viską, ko paprašydavo Bažnyčia.

Jis stipriau suspaudė vairą, prisimindamas, ką žiniasklaidai apie jį pasakė Martinas. Jis apibūdino Stivą kaip „sutrikusios psichikos asmenį", kuris „rado kelią" pas „Dievo šauklius". Martinas patikino žurnalistus, kad DŠ daro viską, ką gali, kad „nusikaltėlis būtų sulaikytas".

Stivas žinojo, kad prisidirbo, rimtai prisidirbo. Per smarkiai ir per daug kartų sudavė vyrui, užklupusiam jį name Bel Ere. O ta ponia, kaimynė Ouklande... jis nesusivaldė.

Tačiau jeigu Stivas išties yra nesveikos psichikos, sergantis nusikaltėlis, ar Martinas Kolinsas neturėtų prisiimti dalies atsakomybės už jo veiksmus? Juk Martinas puikiai žinojo, kad Stivas sunkiai tramdo pyktį. Ir vis dėlto Martinas kreipėsi ne į ką kitą, o į Stivą, kai prireikė išsiaiškinti, ką „Įtariamųjų" kūrėjams apie jį pasakoja Nikolė Meling. Taip – jis kreipėsi į Stivą. Šio manymu, atsakomybę už jo veiksmus – tiek gerus, tiek blogus – jie su Martinu dalijosi perpus.

Jis nugara jautė už diržo užkištą pistoletą – tai jam teikė ramybės. Tuomet pamatė Martiną, išeinantį iš benamių prieglaudos. Martinas tikėjo, jog „pastovumas sutvirtina", taigi Stivas žinojo, kad dabar Martinas iškart trauks namo. Taip pat Stivas žinojo, kad prieš sėsdamas į automobilį Martinas keletą minučių spaus rankas susirinkusiesiems ir pozuos fotografams. Tai duos Stivui laiko.

Jis įjungė automobilio variklį ir nuvažiavo kalvų link. Dėl visa ko sustojo už poros namų nuo tikslo, nors ir vairavo vogtą mėlyną pikapą. Žingsniuodamas šaligatviu dairėsi, ar nepamatys farų arba apsaugininkų, šukuojančių apylinkes. Jei reikės, pasuks į kurį nors kiemą ir apsimes sodininku. Stivas žinojo, kad geriausia slėptis pačioje matomiausioje vietoje ir elgtis taip, tarsi esi čia savas. Tačiau visame kvartale buvo ramu. Nereikės apsimetinėti.

Po kelių sekundžių Stivas įsmuko pro duris, pasinaudojęs įrankiais, kuriuos puikiai įvaldė, vykdydamas Martino užduotis. Visus šiuos metus jis pasikliovė Martino vadovavimu; šis mokė Stivą, kas yra gerai, o kas – blogai. Martinas ką tik apvertė Stivo pasaulį aukštyn kojom.

Atėjo laikas, kad juos teistų Aukščiausiasis Teisėjas.

Stivas įsitaisė svetainėje ant sofos, ginklą pasidėjo ant kavos stalelio priešais. Negalėjo prisiminti, kada paskutinį kartą jautėsi toks užtikrintas, viešėdamas Martino namuose.

Išgirdęs metalinį garažo durų trenksmą, atsistojo ir paėmė ginklą. Išmušė lemiama valanda.

Po penkiolikos minučių žurnalistė Dženė Hjus bėgo ristele Holivudo kalvose, žavėdamasi pastatais. Jos pačios namai buvo visiškai kitokie, įrengti buvusiame prekių sandėlyje žemutiniame Los Andžele. Bėgiodama Dženė dažnai apsukdavo didesnį ratą paganyti akių į „tų laimingųjų" gyvenimą. Jos pavydas dėl nekilnojamojo turto buvo tikrai ne baltas.

Artėjančią kalvą nusprendė išnaudoti kaip treniruotės iššūkį, tad pasileido visu greičiu. Pasiekusi viršų, ji garsiai šnopavo, o pulsas buvo pakilęs iki maksimumo. Tuomet sulėtino greitį iki ramaus ėjimo, su kiekvienu įkvėpimu jausdama į kraują plūstančius endorfinus. Ne veltui jos širdies ritmas ilsintis buvo penkiasdešimt vienas dūžis per minutę.

Artindamasi prie kito namo – balto, modernaus, su vitrininiais langais iš visų pusių – jautė, kaip pulsas dar labiau sulėtėja. Tačiau namas ją domino ne tik kaip nekilnojamojo turto deimantas. Vienintelis namo gyventojas buvo pastorius Martinas Kolinsas, „Dievo šauklių" bažnyčios įkūrėjas. Prieš jai išeinant pabėgioti redakcija virė nuo žinių apie vieną iš Bažnyčios narių, apimtą žudymo karštinės.

Ji stebėjo improvizuotą pastoriaus spaudos konferenciją. Pasak Kolinso, nusikaltėlis, kurio jau ieško Los Andželo policijos departamentas, veikė savarankiškai – atskalūnas, pasukęs pavojingu keliu. Tačiau kai kurie žurnalistai manė, jog to vyro suėmimas pasitarnautų kaip dingstis policijai pasidairyti kitapus išdailinto bažnyčios fasado. Daugelį metų sklido kalbos, kad bažnyčia ir jos labdaringa veikla tėra finansinių machinacijų priedanga. Ką Stivas Romanas pasakytų apie DŠ dabar, kai Martinas Kolinsas viešai jo išsižadėjo?

Dženė pajuto, kad širdies ritmas grįžo į ramybės būseną. Laikas paspartinti žingsnį.

Paskutinįkart grįžtelėjo į Kolinso namą ir pasileido bėgti. Ne tik jos troškimas turėti didelį namą buvo tolima svajonė, bet ir galimybė, kad jai kada nors bus patikėta parašyti įžanginį straipsnį, kuris puikuotųsi pirmame laikraščio puslapyje ir demaskuotų korupciją populiariame religiniame judėjime. Dženė

turėjo savo skiltį laikraštyje, tačiau ji buvo skirta įdomių žmonių gyvenimo istorijoms ir kitoms lengvoms temoms. Jei Kolinsas turėtų šunį, mokantį važinėtis riedlente, redaktorius ją siųstų jo aprašyti.

Jos mintis nutraukė garsus pokštelėjimas. Tuoj pat nuaidėjo dar vienas. Ji instinktyviai pasilenkė kuo žemiau ir nėrė už automobilio. Ar tai *šūviai*?

Įsivyravo tyla. Kažkur toli burzgė žoliapjovė, primindama Dženei, kad ji ne rytiniame Los Andžele. Ji atsistojo, stebėdamasi savo lakia vaizduote, bet krūptelėjo, pasigirdus dar vienam pokštelėjimui.

Šį kartą ji buvo tikra, kad tai šūvis. Ir, jei klausa jos neapgauna, jie sklido iš Martino Kolinso namų.

Dženė surinko numerį 911, bet apsigalvojo. Iš pradžių greitai paskambins redaktoriui. Pagaliau pasitaikė proga aprašyti kai ką sensacingo.

70

Madisona Mejer vikriai įsitaisė prie stalelio viename mėgstamiausių itališkų restoranų „Scarpetta", dailiai prilaikydama itin trumpą sijonėlį.

– Pasiilgote manęs, dėstytojau? – paklausė apsimestinai droviai.

Buvo trumpam nubėgusi pasipudruoti nosytės ir pasidažyti lūpų. Vyrai negalėdavo atplėšti akių nuo jos vyšnių raudonumo lūpų.

Ričardas Hatavėjus šypsojosi jai kitapus stalelio:

– Be galo. Tu prasilenkei su desertų padėklu. Padavėjas buvo įpusėjęs pasakojimą apie desertus, bet atkreipiau jo dėmesį į tai, kad tavęs nėra. Man atrodo, sveikas protas turi atvirkštinę koreliaciją su gebėjimu valandų valandas taukšti apie padėklą su maistu. Bet aš paprašiau jo grįžti, kai ateisi.

– Man labai patinka, kad paprastame pokalbyje vartoji tokius žodžius kaip „atvirkštinė koreliacija".

Kai gavo laišką su pasiūlymu dalyvauti „Įtariamuosiuose", Madisona pajuto menkutę viltį atnaujinti santykius su Kitu Ratneriu. Kadaise jie labai tiko į porą. Abu buvo aktoriai. Abu aistringi. Abu šiek tiek sukti. Galbūt šį kartą Kitas įsimylėtų ją taip, kaip ji kadaise pamilo jį.

Tačiau dabar Kitas jai visiškai neberūpėjo. Ji visuomet manė, kad jo ryšiai su DŠ tėra reklaminis triukas, pasirinktas viliantis, kad geraširdžio, Biblija besivadovaujančio žmogaus paveikslas

galėtų panaikinti „jis tikriausiai nužudė savo merginą“ stigmą. Bet ne, atrodo, kad jis tikrai pasikeitė. Tiek to.

Tuomet paaiškėjo, kad Kitas ne vienintelė studijų laikų simpatija, kurią sutiks filmavimo aikštelėje. Laikas buvo gailestingas Ričardui Hatavėjui. Neįtikėtina, tačiau jis tapo dar žavesnis. Žinoma, banko sąskaita su milijonu dolerių teikė jam pranašumo. Palyginti su juo, net geriausiai apmokami aktoriai tėra skurdžiai. Be to, jis protingas. Juk ne šiaip sau pusė universiteto studenčių buvo jį įsižiūrėjusios.

Madisona stengėsi be reikalo nedžiūgauti, bet negalėjo susituręti. Jis ketino po poros dienų grįžti į Silicio slėnį. Jai tereikėjo pasėti jo galvoje mintį, kad galėtų vykti kartu, jei jis norėtų būti ne vienas.

– Norėjau tau pasakyti, – lyg tarp kitko užsiminė ji, – kad agentas siunčia mane į atranką San Fransiske. Nieko svarbaus, bet kelios filmų žvaigždės susidomėjo pagrindiniu vaidmeniu, todėl spektaklis tikrai sulauks dėmesio.

Aišku, ji viską išsigalvojo, tačiau bet kada galės pasakyti jam, kad nutraukė finansavimą ir spektaklis neįvyks.

– Skamba puikiai. – Jo akys bėgiojo po restoraną. – Man atrodo, padavėjas nebegrįš. Tie desertai tikrai atrodė puikiai.

– Išvykstu kitą savaitę, – pridūrė Madisona. – Na, jei kartais norėtum pasimatyti.

– Aišku. Pranešk, kuriame viešbutyje apsistojai, ir aš užsakysiu staliuką restorane kur nors netoliese.

Na, vakarienė – geriau nei nieko. Madisona kaip nors ištemps porą naktų viešbutyje, jei tai padės užkariauti šį vyrą.

– Beje, apie viešbučius. Vos nepamiršau tau pasakyti: šiandien Lorė Moran matė, kaip išėjai iš mano kambario. Yla išlindo iš maišo.

– Tokia čia ir yla – mes suaugę žmonės.

– Taip, bet vis tiek atrodo, kad elgiamės truputį nepadoriai, nemanai?

Madisona gurkštelėjo raudono vyno, kurį užsakė Hatavėjus, net nepažvelgęs į valgiaraštį. Iš skonio galėjai spręsti, kad brangus.

– Nepatikėsi, koks ten chaosas. Ar matei, kad išduotas arešto orderis kažkokiam tipui iš Kito bažnyčios? Dar girdėjau, kaip kažkas iš filmavimo grupės vakar viešbutyje sakė, kad Dvaitas visą jachtą buvo prikimšęs filmavimo kamerų. Nenormalu, ką?

– Kamerų?

– Aha. Ir ne šiaip kamerų – jos buvo paslėptos kiekvienoje patalpoje, mikrofonai irgi. Žinau, kad jis buvo tavo draugas ir taip toliau, bet man jis atrodo kažkoks nenormalus, kaip persekiotojas. Prisimenu, kaip žiūrėdavo į Siuzaną, taip keistai užsisvajojęs. Ar žinojai, kad jis šnipinėdavo žmones, jiems to nenutuokiant? Gal tai padėjo jam jaustis galingam. O, štai ir jis!

Sugrįžo padavėjas; desertai, kaip sakė Ričardas, atrodė fantastiškai. Ji niekada nevalgė desertų, nes cukrus – tiesus kelias į didesnį drabužių dydį, o ekrane žmogus ir taip atrodo stambesnis. Bet šįkart ji leis sau vieną kąsnelį to įmantraus šokoladinio torto.

Padavėjas įsijautęs pasakojo apie skanumynus ant padėklo, bet Ričardas staiga švystelėjo ant stalo tris banknotus po šimtą dolerių.

– Labai atsiprašau, bet atrodo, kad man staiga suskaudo skrandį.

– Pone, ar viskas gerai? – susirūpino padavėjas. – Galiu iškviesti greitąją, jeigu prastai jaučiatės.

– Ne, – stodamasis atsakė. – Man reikia... Turiu eiti. Iškvieskite jai taksi, gerai?

Jis įgrūdo porą penkiasdešimtinių padavėjui į delną.

– Apgailestauju, Made. Paskambinsiu rytoj. Ir – jeigu ne per daug tiesmuka – norėčiau, kad apsistotum pas mane, kai atvažiuosi į atranką, gerai? Geras kelio gabalas nuo San Fransisko, bet parūpinsim tau vairuotoją.

Pasiuntė jai oro bučinį ir išlėkė.

Padavėjas pažvelgė į ją su gailesčiu:

– Ar iškviesti jums taksi?

– Žinoma, bet pirmiausia paragausiu šokoladinio torto. Ir atneškite taurę geriausio šampano.

– Puiku, ponia.

Prieš dvidešimt metų Ričardas neatėjo į pasimatymą, ir tik pažiūrėkite, kuo viskas baigėsi. Ji laimėjo „Nepriklausomos sielos“ kino apdovanojimą. Gal jis ir per anksti nutraukė vakarienę, tačiau pakvietė apsistoti pas save. Ir pavadino Made.

Jis nė nesuuos, o ji jau bus apvyniojusi jį aplink savo mažąjį pirštelį. Madisona Mejer Hatavėj. Skamba gražiai.

71

Nuotaika Džerio palatoje buvo tokia šviesi ir šventiška, koks liūdnas ir baugus buvo pirmasis apsilankymas. Jis atrodė silpnas, galva vis dar sutvarstyta, tačiau jau buvo be deguonies kaukės ir kvėpavo pats. Tamsiai violetiniai sumušimai šen bei ten buvo pašviesėję.

Lorė su Aleksu atvažiavo į ligoninę tiesiai iš viešbučio. Jie sustojo požeminėje aikštelėje keliomis minutėmis anksčiau nei Leo, Greisė ir Timis. Džerio palatoje jie buvo dar tik kelias minutes, o seselė jau du kartus buvo įkišusi galvą priminti, kad nenuvargintų paciento.

Džeris prispaudė smilių prie lūpų:

– Tyliau, – silpnai pratarė jis, – kitaip Piktoji Seselė neduos man martinio prieš miegą.

Jis žvilgtelėjo į žaislinę pandą ant spintelės greta lovos:

– Timis?

Lorė linktelėjo.

– Taip ir maniau. Kažkuri seselė sakė, kad ją atnešė „mieliausias berniukas pasaulyje".

– Jis koridoriuje, – pasakė Lorė ir nusiuntė Greisei žinutę „Galima".

– Bijojai, kad devynmetis išsigąs šitos sumuštos mumijos?

Jo balsas vis dar buvo silpnas, bet su kiekviena minute stiprėjo.

– Truputį, – pripažino ji.

Kišenėje suskambo Leo telefonas. Jis išjungė garsą, sėsdamasis į kėdę kampe.

– Ne kartą sakiau jai, kad šitas vaikis yra triskart už ją stipresnis.

– O aš ne kartą sakiau tau, kad jam tik devyneri.

– Vilką minim... – tarė Džeris, kai į palatą įpuolė Greisė ir Timis.

Džeris sukaupė visas jėgas, kad kilstelėtų kumštį – Timis bumbtelėjo į jį savo kumšteliu ir išsišiepė.

– Čia daugiau žmonių nei per mano vakarėlius.

– Kurgi ne, – pasakė Greisė ir pasilenkusi švelniai jį apkabino. – Esu buvusi tavo vakarėliuose, brangusis. Šita šokių aikštelė per maža.

– Jaučiu, kad dar ilgai neisiu šokti, – surimtėjo jis. – Negaliu patikėti, kad tris paras buvau be sąmonės.

– Ką prisimeni apie užpuolimą? – paklausė Aleksas.

– Išėjau parsinešti priešpiečių. Grįžęs svetainėje radau žmogų su kauke. Akimirką pagalvojau, kad tai galima kaip nors paaiškinti, nes ant jo marškinėlių buvo parašyta „Keepsafe". Tada pagalvojau: kodėl vyrukas iš saugos firmos dėvi kaukę? Prisimenu, pasisukau bėgti, o tada akyse aptemo. Žinot, kas blogiausia? Ogi tai, kad dabar visi žinote, jog būdamas vienas šlamščiu greitą maistą.

Lorė džiaugėsi, kad užpuolimas nepakenkė Džerio humoro jausmui.

Vėl suburzgė Leo telefonas. Jis pažvelgė į ekranėlį ir išėjo į koridorių atsiliepti, o Džeris kalbėjo toliau.

Paskui Lorė ir Aleksas papasakojo Džeriui, ką sužinojo iš Nikolės apie Stivą Romaną ir Martiną Kolinsą. Leo grįžo į palatą ir paprašė Greisės nusivesti Timį į ligoninės valgyklą suvalgyti šaldyto jogurto.

Lorė sunerimo. Jeigu tėtis nenori, kad Timis girdėtų, vadinasi, praneš ką nors baisaus.

– Sakei, kad aš labai stiprus, – skundėsi Timis. – Kodėl negaliu likti?

– Nes senelis taip pasakė, – dalykiškai atsakė Greisė.

– Ir aš būčiau taip atsakiusi, – pritarė Lorė.

– Ir aš pritariu, – pridūrė Aleksas.

– Pacientas irgi balsuoja už, – prisidėjo Džeris.

– Tai neteisinga, – nukabino nosį Timis.

Vilkdamas kojas, jis išėjo iš palatos lydimas nepalenkiamos Greisės.

– Tėti, kas atsitiko? – paklausė Lorė, kai sūnus išėjo į koridorių.

– Skambino detektyvas Railis. Martino Kolinso name įvyko susišaudymas. Stivas Romanas nebegyvas. Jis nusišovė. Paliko raštelį, kuriame prisipažįsta, kad užpuolė Džerį ir nužudė Lidiją Levit. Kaip ir manėme, jis šnipinėjo Kolinsui. Iš pradžių stebėjo Nikolę: atsekė ją čia, kad išsiaiškintų, ką ji papasakojo laidai.

– Ar Kolinsas ten buvo? – paklausė Lorė.

– Dvi šautinės žaizdos. Stivas Romanas norėjo jį nužudyti, bet medikai mano, kad jis išgyvens. Policija Kolinso miegamajame aptiko vaizdajuosčių kolekciją. Atrodo, kad mergaitė, apie kurią pasakojo Nikolė, buvo ne vienintelė jo auka. Jeigu Kolinsas išgyvens, likusias dienas praleis kalėjime. O dėl įrašų, Railis prašė perduoti tau padėką už mintį, kurią jam pakišai apie Dvaito Kuko jachtą. Paaiškėjo, kad jachtoje taip pat pilna kamerų, kaip ir name. „Įtariamieji" dar kartą padėjo įvykdyti teisingumą.

– Ar jie jau išsiaiškino, kas įvyko tą naktį, kai mirė Dvaitas?

– Dar ne. Įrašai skaitmeniniai, todėl technikos ekspertas bando nustatyti, kur jie saugomi. Jeigu nuvežtum visus namo visureigiu, aš pasiskolinčiau nuomojamą automobilį ir nuvažiuočiau susitikti su Railiu. Noriu įsitikinti, kad nėra pagrindo baimintis, jog dar vienas bažnyčios narys seka Stivo Romano pėdomis.

Lorė patikino jį, kad visi tilps į visureigį. Leo ją apkabino ir sušnibždėjo į ausį:

– Didžiuojuosi tavimi, mano mergaite.

Atsigręžusi į Džerį, Lorė pamatė, kad jis užsimerkęs. Metas važiuoti namo. Ji švelniai pabučiavo jam kaktą ir pasuko į koridorių paskui Aleksą.

Leidžiantis liftu į pirmą aukštą, Lorė tylėjo. Džiaugėsi, kad pričiupo apsimetėlį ir – dar baisiau – pedofilą Kolinsą. Tačiau pradėdama tyrimą ji žadėjo Rouzmerei padaryti viską, kad surastų Siuzanos žudiką.

Lorė negalėjo įsivaizduoti, ką reiškia netekti vaiko. Praėjo dvidešimt metų, o Rouzmerė kasnakt užmigdavo lydima vaizdų, kaip jos vienturtė bėga per parką avėdama tik vienu bateliu, paskui jai nuplėšia grandinėlę su pakabučiu, ir ji priešinasi žudikui.

Suvokimas ją aplankė kartu su atsiveriančio lifto skimbtelėjimu.

– Pakabutis, – garsiai ištarė Lorė.

72

– Kas dėl pakabučio? – paklausė Aleksas.

– Nežinau. Dar nežinau.

– Nagi, Lore. Pažįstu tave. Matau, kai užčiuopei siūlo galą. Tokią tavo nuojautą Leo vadina faro instinktu. Ar galvoji apie Siuzanos pakabutį? Tą, kurį rado šalia kūno?

– Duok man porą minučių susidėlioti mintims, gerai?

Ji apgraibomis vijo besimezgančias mintis į vieną giją. Nenorėjo nieko praleisti, bandydama sudėti į žodžius.

– Gal galėtum atvesti Greisę ir Timį iš valgyklos? Aš einu į aikštelę ir privažiuosiu prie pagrindinio įėjimo.

– Klausau, viršininke. Bet aš vis tiek ištrauksiu iš tavęs tai, ko nesakai, kai tik būsime kelyje. Žinai mano tardymo sugebėjimus, – su šypsena pridūrė.

Eidama į požeminę aikštelę, ji surinko Nikolės numerį. Sulaikiusi kvapą laukė, kol ši atsilieps. Ir ji atsiliepė:

– Lore, ar girdėjote? Pašovė Martiną Kolinsą.

– Taip, bet noriu pasikalbėti apie ką kita, – Lorė ėjo tiesiai prie reikalo. – Sakėte, kad Siuzana ieškojo savo laimingojo pakabučio, kai barėtės su ja dėl Bažnyčios ir Kito. Ar jinai jį rado?

Patylėjusi Nikolė atsakė:

– Tiesą sakant, neprisimenu. Praėjo daug metų. Tą dieną tiek visko atsitiko.

– Pagalvokite, Nikole. Tai svarbu.

– Na, ji iškuitė visą kambarį: ieškojo stalčiuose, lovoje, tarp sofos pagalvėlių. Taip, ji kaip tik ieškojo jo ant sofos mūsų

bendroje kambario dalyje, kai pagauta įniršio mečiau į ją knygą. Ji supykusi išlėkė. Esu beveik tikra, kad jo nerado.

– Ačiū, Nikole. Labai padėjote.

Siuzana išbėgo iš bendrabučio kambario, neradusi savo pakabučio, tačiau nužudant jis buvo jai ant kaklo. *Kur ji būtų ėjusi?* Šį klausimą Aleksas uždavė Kitui, Nikolei ir Madisonai. Tą pačią įrašo dalį keliskart prieš mirtį peržiūrėjo Dvaitas Kukas.

Lorė pagalvojo apie savo įprotį nusiimti papuošalus, kai dirba prie stalo. Dabar ji žinojo, kur Siuzana buvo palikusi savąjį laimę nešantį pakabutį.

Ji vėl išsitraukė telefoną, pasirinko numerį ir paspaudė skambinimo mygtuką.

Aleksas atsiliepė po dviejų signalų:

– Jau radau Greisę ir Timį. Susitiksim prie įėjimo.

– Gerai, einu į aikštelę, todėl gali nutrūkti ryšys. Gal padarytum man paslaugą ir paskambintum Madisonai? Prisimeni, ji sakė, kad nusiuntė pikantišką raštelį kažkokiam vyriškiui ir pasiūlė susitikti prie bendrabučio? Tačiau jis nepasirodė. Gal gali paklausti jos, kas jis toks?

– Ar to reikia tavo versijai užbaigti? Tiesiog pasakyk man, Lore.

– Pirmiau paskambink Madisonai. Tai paskutinė dėlionės detalė, pažadu. Aš tuoj.

Rakindama savojo „Land Cruiser" dureles, Lorė jau žinojo, ką Aleksui pasakys Madisona.

Tai buvo Ričardas Hatavėjus.

73

Ričardas Hatavėjus išlipo iš visureigio. Negalėjo patikėti savo sėkme.

Madisonai paminėjus slaptas filmavimo kameras Bel Ero name, jis išskubėjo iš restorano. Prieš dvejus metus Dvaitas įrengė tokią stebėjimo aparatūrą REACH būstinėje ir savo namuose Palo Alte. Dabar paaiškėjo, kad tėvams pirktuose namuose Los Andžele buvo įtaisęs tokią pat stebėjimo sistemą. Ar įrengė ją ir savo jachtose?

Taip, mąstė Hatavėjus, Dvaitas tikrai taip pasielgtų – įrengtų kameras visuose jam priklausančiuose pastatuose, o jachtos jam rūpėjo ne ką mažiau nei tuščias namas Bel Ere.

Jeigu jachtoje, kurioje vakar buvo Dvaitas, taip pat įrengtos kameros, tai ar jos buvo įjungtos, kai ten pasirodė Hatavėjus, susitaręs tą vakarą nardyti kartu su Dvaitu? Ar kameros nufilmavo, kaip įpykęs Dvaitas kaltina Hatavėjų nužudžius Siuzaną ir tikina supratęs tai, žiūrėdamas įrašą? Ar jos užfiksavo, kaip Hatavėjus uždusina Dvaitą gelbėjimosi liemene, o paskui inscenizuoja nelaimingą atsitikimą? Ar policija jau rado įrašus?

Šie klausimai kilo vienas po kito Hatavėjaus mintyse, kai jis išėjo iš restorano ir sunerimęs suko ratus po Holivudą, bijodamas važiuoti namo ar net į oro uostą, kur stovėjo REACH lėktuvas, nes galbūt ten jo laukia policija.

Galiausiai jis nuvažiavo į sandėlį, kuriame jau dvidešimt metų nuomojosi saugyklą, pasiimti krepšio juodai dienai: jame buvo suklastoti asmens dokumentai, penkiasdešimt tūkstančių

dolerių ir pistoletas. Penkiuose Kalifornijos miestuose jis nuomojosi saugyklas, kuriose laikė krepšius su tokiu pat turiniu, jei staiga tektų bėgti.

Tačiau dabar, tokiai dienai išaušus, jis suprato, kad visai nenori bėgti. Per pastaruosius dvidešimt metų jis priprato prie sėkmės, kuri dabar galėjo padvigubėti – jis buvo pagrindinis kandidatas į REACH generalinio direktoriaus vietą. Jei turi bent menkiausią galimybę toliau gyventi kaip įpratęs, įsitvers jos nagais ir dantimis.

Dabar bent jau suprato Dvaito užuominą apie įrašą. Dvaitas kažką pamatė žiūrėdamas tos kvailos televizijos laidos filmavimą ir suprato, kad Hatavėjus susijęs su Siuzanos mirtimi.

Privalėjo išsiaiškinti, ką žino Lorė Moran, ir visiems laikams užčiaupti ją ir visus kitus.

Nuvažiavo prie namo Bel Ere ir pamatė, kaip į automobilį suguža pagyvenęs vyras, mažas berniukas ir moteris, vardu Greisė. Paseks juos.

Jau stovėdamas požeminėje ligoninės aikštelėje pamatė, kaip privažiuoja juodas „Land Cruiser", iš kurio išlipa Lorė ir Aleksas. Nuo tos akimirkos jis sėdėjo ten, planuodamas kitą savo žingsnį.

Hatavėjui dar kartą pasisekė: Lorės tėvas, buvęs faras, tikriausiai ginkluotas, išvažiavo iš ligoninės vienas. Jam nuvažiavus, Hatavėjus lengviau atsikvėpė, kaip ir tąkart, kai savo mirties vakarą Siuzana atsisėdo į jo automobilį ir prisisegė saugos diržu.

Buvo gegužės 7-oji, šeštadienio vakaras. Hatavėjus pakvietė Dvaitą susitikti kompiuterių laboratorijoje, nes tą vakarą ten daugiau nieko nebus.

Norėjo pasikalbėti su Dvaitu apie REACH. Hatavėjus sukūrė paieškos technologiją, kuri visiškai pakeis tai, kaip žmonės ieško informacijos internete. Jos vertė triskart pranoksta universiteto dėstytojo viso gyvenimo uždarbį. Tačiau, nors Hatavėjus ir sukūrė REACH, teisiškai ši technologija jam nepriklausė. Ji

priklausė Kalifornijos universitetui, kaip ir viskas, ką dirbdamas ten sukūrė Hatavėjus.

Tačiau studentams – kita tvarka. Kitaip nei dėstytojams, gaunantiems atlyginimą iš universiteto, studentams jų intelektinė nuosavybė priklausė. Žinant neįkainojamą Dvaito Kuko pagalbą rašant kodą, kas drįstų teigti, kad REACH nėra grynai šio jauno genijaus išradimas?

Hatavėjus įsijautęs įtikinėjo Dvaitą, kad tokia technologija gali pakeisti pasaulį, bet universitetas jos neįvertintų, tačiau akies krašteliu vis tiek pastebėjo jų besiklausančią Siuzaną. Žvilgtelėjęs ton pusėn, pamatė, kad ji stovi prie savo stalo greta durų, tokia graži, kokios dar nebuvo matęs – tobulai susišukavusi ir pasidažiusi, vilkinti liemenį išryškinančia geltona suknele. Iš to, kaip ji išlėkė iš laboratorijos, Hatavėjus suprato, kad Siuzana girdėjo jų pokalbį.

Ko jai čia prireikė šeštadienį? Kodėl ji užklupo juos pačiu netinkamiausiu laiku?

Hatavėjus suprato, kad privalo ją sustabdyti. Reikėjo plačiau papasakoti jai apie esamą padėtį.

Jis pasakė:

– Dvaitai, pabūk čia – čia ramu – ir pagalvok apie tai. Paskambinsiu tau vėliau.

Tuomet Hatavėjus pasileido paskui Siuzaną, prisivijo ją, skubančią Bruin Plaza aikšte.

– Siuzana, gal galime pasikalbėti?

Ji atsisuko, rankoje laikė grandinėlę su pakabučiu:

– Skubu į atranką, neturiu laiko.

– Būk gera, noriu viską paaiškinti. Tu ne taip supratai.

– Aš viską supratau teisingai. Šiandien visi mane nuvilia. Atrodo, kad neatpažįstu savo draugų. Dabar neturiu laiko į tai gilintis. Po valandos turiu būti Holivudo kalvose, o mano prakeikta mašina – prie bendrabučio. Net nežinau, ar užsives.

– Leisk man tave nuvežti. Prašau. Galėsime pasikalbėti važiuodami. Arba ne. Kaip nori.

– O kaip man grįžti namo?

– Aš palauksiu. Arba išsikviesi taksi. Kaip tik nori.

Jis prisiminė tą poros sekundžių pauzę, kol ji svarstė. Jam tereikėjo įsisodinti ją į automobilį, o tada – buvo tikras – įtikins ją, kad jis elgiasi teisingai.

– Gerai, – pasakė ji. – Galime pasikalbėti. Tiesą sakant, man tereikia, kad nuvežtumėt mane.

Kai Siuzana užsisegė diržą ir grandinėlę, jis pasijuto it išvengęs katastrofos.

Tačiau palengvėjimas ilgai netruko. Jiems pajudėjus, jis išdėstė jai tuos pačius argumentus kaip Dvaitui Kukui. Universiteto administracija – tikri biurokratai, jie niekada nesupras, ko verta ši technologija. Reikėtų laukti metų metus, kol būtų gautas patvirtinimas, o konkurentai privačiame sektoriuje dirba šviesos greičiu. Be to, teigdami, kad Dvaitas pats vienas sukūrė šią technologiją, jie nedaug tenukryptų nuo tiesos, nes jis atliko didžiąją dalį programavimo darbo.

Jis buvo tikras, kad Siuzana pritars: iš susižavėjimo technologijų pažanga arba iš atsidavimo Dvaitui. Blogiausiu atveju, pasiūlys jai dalį pyrago. Tačiau Siuzana buvo pernelyg principinga, o svarbiausia, pernelyg protinga. Jos tėvas – intelektinės nuosavybės advokatas. Iš jo ji sužinojo, koks svarbus tolesniam technologijos tobulinimui tikrasis kūrėjas. Jos akyse Hatavėjaus planas prilygo vagystei ne tik iš universiteto, bet ir iš būsimų investuotojų.

– Kuriant panašias technologijas, – įrodinėjo ji, – bendrovės veidas sudaro pusę produkto. Jūs norite, kad žmonės manytų, jog toks kūrybingas ir genialus žmogus kaip Dvaitas – žmogus, kuriam visiškai nerūpi pelnas, kuris žvelgia į pasaulį ir mato tik gėrį, – visa tai sugalvojo. Kad jis priims svarbiausius sprendimus. Tokia bendrovė būtų visiškai kitokia nei ta, kuriai vadovautumėt jūs. Tai būtų *apgaulė*.

Jis pradėjo lėtinti greitį ties posūkiais, kad laimėtų šiek tiek laiko argumentams išdėstyti.

– Tačiau bendrovė, kuriai vadovaučiau aš, būtų verta daugiau, – neatlyžo jis. – Aš turiu daugiau patirties. Ir profesoriaus laipsnį. Nesu toks keistas kaip Dvaitas.

– Technologijų rinkoje pilna keistuolių, – atsakė ji. – Be to, ne viskas susiveda į pinigus. Tai būtų paprasčiausiai neteisinga. Ar dar toli? Kodėl lėtinate greitį?

Likus mažiau nei kilometrui iki vietos, kurioje turėjo vykti atranka, jis kelkraštyje sustabdė automobilį.

– Siuzana, negali niekam pasakoti to, ką išgirdai. Tai sugriautų mano karjerą.

– Tada nereikėjo to daryti. Aš jūsų išklausiau. O dabar turiu eiti į atranką.

– Ne, turi suprasti...

Nė neatsigręžusi, ji šoko iš automobilio, nusiteikusi likusį kelią įveikti pėsčiomis. Jis privalėjo ją vytis. Su aukštakulniais ji bėgo greičiau, nei jis būtų galėjęs įsivaizduoti. Kai pavijo ją parko gilumoje, ji buvo pametusi vieną batelį.

Pirmiausia jis sugriebė ją už rankos:

– Elgiesi vaikiškai.

Jis vis dar bandė ją palenkti. Kodėl ji negali būti tokia patikli kaip Dvaitas?

Nė nepajuto, kaip ji atsidūrė po juo, grūmėsi, spardėsi. Kartais jis tikindavo save, kad neprisimena, kas įvyko paskui.

Tačiau, žinoma, jis prisiminė.

Grumtynėms pasibaigus, jis iškart apsisprendė, kad geriausia palikti jos kūną parke. Visi jos draugai žino, kad ji išsiruošė į atranką netoliese, tad, tikėkimės, tai nukreips tyrimą nuo jo.

Buvo truputis po septintos valandos. Hatavėjus tuoj pat paskambino Dvaitui ir pasiūlė susitikti „Hamburger Haven" užkandinėje ir toliau panagrinėti jo pasiūlymą. Jei kas nors klaus, Dvaitas patvirtins, kad buvo su juo, išskyrus tą neilgą laiko tarpą.

Kaip ir tikėjosi, policijos dėmesys nukrypo į Frenką Parkerį, o antras įtariamasis buvo Siuzanos vaikinas Kitas. Dvidešimt metų jis manė, kad lengvai išsisuko, kol vakar nenuvyko pas Dvaitą į jachtą. O dabar svarstė, ar daug žino Lorė Moran.

Ir tada Hatavėjų sėkmė aplankė dar kartą. Pirmiausia išvažiavo buvęs faras. O dabar jis pamatė Lorę Moran vieną su automobilio rakteliais rankoje.

74

Eidama aikštele link savo „Land Cruiser", Lorė mąstė, kad ženklai, jog nusikaltimą įvykdė Hatavėjus, visą laiką buvo jai po nosimi. Susipykusi su Nikole, Siuzana išbėgo iš bendrabučio nekantraudama iki atrankos surasti savo laimingąjį pakabutį. Kur ji išskubėjo? Į kompiuterių laboratoriją, prie savo stalo.

O ką ten pamatė?

Lorė nebuvo tikra dėl šios dalies, bet jei Siuzana šeštadienį užėjo į laboratoriją, galėjo užtikti Hatavėjų netinkamu metu. Galbūt užklupo jį su kuria nors iš studenčių arba nusižengiantį kitoms universiteto taisyklėms. Hatavėjus galėjo įkalbėti Siuzaną sėstis į jo automobilį pasikalbėti apie tai, ką ji išvydo. Tikėtina, kad ji sutiko, žinant, kad jos automobilis ožiuodavosi, o ji skubėjo į atranką.

Hatavėjus teigė, kad Siuzanos nužudymo metu buvo su Dvaitu, tačiau konkretaus laiko neįvardijo, o Dvaitas nebegyvas. Nėra kaip išsiaiškinti, kur Hatavėjus buvo tą vakarą, bet čia pagelbės skambutis Madisonai.

Lorė suprato, kas nedavė jai ramybės po pokalbio su Madisona, kai prieš tai matė iš jos kambario išeinantį Hatavėjų. Madisona pasakė, kad *nebėra* ko slėpti, nes jie abu – *suaugę žmonės*. Sakė, kad tarp jų *vėl įsiplieskė kibirkštėlė*. Tai nėra visiškai nauji santykiai.

Lorė buvo tikra, kad paskambinęs Madisonai Aleksas gaus patvirtinimą, jog vyriškis, taip ir nepasirodęs prie Madisonos bendrabučio Siuzanos mirties vakarą, yra Hatavėjus. Jis neatėjo, nes tuo metu žudė Siuzaną Lorelio Kanjono parke.

Ji atidarė automobilio dureles ir akimirką sustojo pažvelgti į telefono ekraną. Kaip ir nuspėjo, nėra ryšio. Ką gi, pagalvojo, privažiuosiu prie įėjimo į ligoninę, ir Aleksas pasakys, ar pavyko pasikalbėti su Madisona.

Vos įmetė telefoną į vairuotojo durelėse įtaisytą dėklą, pajuto į nugarą įremtą kietą daiktą. Šoninio vaizdo veidrodėlyje pamatė Hatavėjaus atspindį. Jis stovėjo jai už nugaros.

– Lipk vidun, – paliepė, stumtelėdamas ją į vietą už vairo.

Laikydamas pistoletą įremtą į ją, perlipo ją ir atsisėdo į keleivio vietą.

– Dabar važiuok!

75

Aleksas žinojo: jeigu Lorė ką nors sugalvojo, jos niekas nesustabdys. Tad kai ji paprašė Alekso paskambinti Madisonai ir sužinoti vardą vyriškio, neatėjusio į pasimatymą tą vakarą, kai buvo nužudyta Siuzana, jis taip ir padarė, nors nesuprato, kodėl tai gali būti svarbu.

– Madisona, – jai atsiliepus kreipėsi Aleksas, – Siuzanos mirties vakarą jūs nusiuntėte kažkam raštelį ir pakvietėte susitikti. Jei neprieštaraujate, mums reikėtų žinoti, kas tas žmogus.

Atsakymas Aleksą pribloškė:

– Profesorius Hatavėjus. Mes nuolat flirtuodavome, tad pagalvojau, kad galėtume kartu praleisti šeštadienio vakarą. Bet jis nepasirodė. Net nepaskambino. Tokio ignoravimo neatleidžiu – atstūmiau jį po to vakaro ir niekada daugiau su juo nesikalbėjau. Iki to karto prieš dvi dienas.

– Dėkoju už pagalbą, Madisona, – pasakė Aleksas.

Dabar Aleksas suprato, kokia versija sukosi Lorės galvoje. Iš to, ką žinojo apie Hatavėjų, galėjo spręsti, kad šis nebūtų atsisakęs romantiško dailios studentės pasiūlymo.

Tada Aleksas prisiminė Lorės minėtą pakabuką. Siuzana jo ieškojo bardamasi su Nikole. Neradusi iš ten ji greičiausiai patraukė į Hatavėjaus laboratoriją.

Aleksas sunerimęs laukė, kol Lorė privažiuos jų paimti, kad galėtų sudėti visus šios istorijos taškus.

– Mama ką tik pasuko į kitą pusę, – pasakė Timis.

Jie stovėjo prie pagrindinio ligoninės įėjimo.

– Matei savo mamą? – pasitikslino Greisė.

– Ji tenai, – pasakė Timis ir parodė į visureigį, sukantį į priešingą pusę nuo jų. – Ar šalia mamos sėdi senelis?

Aleksas tučtuojau susirado Leo numerį ir paskambino.

– Leo, ar tu su Lore?

– Ne, aš ką tik atvažiavau į policijos nuovadą pasikalbėti su detektyvu Railiu. Ar viskas gerai?

– Nuojauta sako, kad ne, – atsakė Aleksas. – Lorė suprato, kas nužudė Siuzaną. Ir dabar tas žmogus su ja. Ričardas Hatavėjus pagrobė mūsų Lorę.

76

Lorei keistai palengvėjo, kai išvažiavus iš požeminės aikštelės Hatavėjus liepė sukti į priešingą nei ligoninės įėjimas pusę. Kad ir kas nutiktų, svarbiausia, kad Timis, Aleksas ir Greisė, laukiantys jos prie įėjimo, bus saugūs.

– Dabar suk ten! – šaukė Hatavėjus. – Prie šviesoforo – į kairę.

Orus, pasitikintis savimi vyras, su kuriuo Lorė susipažino praėjusią savaitę, buvo dingęs. Dabar jis burbėjo sau po nosimi. Nuo jo sklido neviltis.

– Jūs turite grynųjų ir lėktuvą, – pasakė ji. – Paleiskite mane. Pasiimkite automobilį.

– Ir palikti viską, dėl ko visą gyvenimą dirbau? Ačiū, ne. Kai pravažiuosi Santa Monikos bulvarą, suk į dešinę.

Ji padarė, kaip paliepta.

– Pasakok apie įrašą, Lore. Ką tokio Dvaitas jame pamatė? Ir nevaidink kvailelės, nes baigsis blogiau, nei galėtų. Sakyk, ką sužinojo Dvaitas.

– Nesu tikra, – atsakė ji. – Jis paliko man žinutę, bet mirė, man nespėjus su juo pasikalbėti. Manau, kad skambino pranešti apie jus, – pridūrė. – Pasakyti man, kad prieš atranką Siuzana užėjo į jūsų laboratoriją.

– O jachta?

– Kokia jachta?

– Ar jachtoje yra filmavimo kamerų? – šaukė Hatavėjus. – Nepamiršk, kad galiu grįžti tavo sūnaus, jei reikės paskatinti tave, kad kalbėtum.

Tik ne Timis, pagalvojo ji.

– Taip, – nesusilaikiusi tarė. – Dvaito jachtoje yra slaptų kamerų.

– Ką jos užfiksavo?

– Neįsivaizduoju. Policija dar nerado, kur talpinami failai.

– Kitoje sankryžoje suk į kairę.

Ji parodė posūkio signalą, jausdama, kaip jis nurimsta. Murmėjo sau panosėje, kad suras įrašus greičiau nei policija.

Ji įkišo ranką į durelių dėklą ir užčiuopė telefoną. Surizikavo ir pažvelgė į ekranėlį – perbėgo akimis paskutinių skambučių sąrašą.

Darydama posūkį, dar kartą nuleido ranką prie telefono ir spustelėjo paskutinio adresato numerį.

Dieve, prašau, meldė Lorė, *kad tik pavyktų.*

77

Aleksas dar nebuvo girdėjęs tokio persigandusio Leo:

– Ką reiškia „Hatavėjus pagrobė mūsų Lorę"?

– Ji mano, kad Hatavėjus nužudė Siuzaną Dempsi, o Timis ką tik pastebėjo, kaip ji išvažiuoja iš aikštelės, o šalia sėdi kažkoks vyras. Ji tik kelias minutes buvo viena...

Aleksas išgirdo gaunamo skambučio pyptelėjimą. Pažvelgė į ekranėlį ir pamatė vardą „Lorė".

– Palauk, ji man skambina, – pasakė Aleksas. – Tuoj tau atskambinsiu.

Atsiliepė į Lorės skambutį:

– Lore, kur tu?

Tačiau Lorė nieko neatsakė. Iš pradžių buvo tylu, paskui pasigirdo kažkokio vyro balsas. Hatavėjus.

– Sulėtink, – paliepė jis. – Ir važiuok tiesiai. Žinau, ką darai. Nori, kad mus sustabdytų farai. Jeigu ką, prisiekiu, nušausiu jus visus.

– Kur mane veži? – pasigirdo Lorės balsas. – Ar važiuojam pas tave į namus? Kodėl pasukome link Holivudo kalvų?

Aleksas spustelėjo mygtuką, kad nesigirdėtų, ką jis kalba.

– Greise, – tarė jis, modamas, kad ji prieitų arčiau, – paskambink Leo ir paprašyk pakviesti detektyvą Railį. Lorė bando pasakyti, kur jie važiuoja.

Po kelių sekundžių Greisė padavė Aleksui telefoną:

– Raili, – kreipėsi Aleksas, – dabar esu tikras: Hatavėjus pagrobė Lorę ir vežasi ją į Holivudo kalvas.

Jei Lorei kas nors atsitiks, jis niekada sau neatleis.

78

Lorė nedrįso dar kartą pažvelgti į telefoną. Beliko tikėtis, kad Aleksas atsiliepė ir girdi, ką jie kalba.

– Tiesiog daryk, kaip sakau, ir niekas daugiau nenukentės, – pasakė Hatavėjus. – Tavo sūnui ir tėvui nieko nedarysiu.

O man – darysi, pagalvojo ji. Jau apsisprendei, kaip pasielgsi su manimi.

Kalbėdama su juo galbūt išlošiu truputį laiko.

– Kodėl tai padarėte? Ką tokio laboratorijoje pamatė Siuzana tą vakarą, kad sukėlė jums pavojų?

– Viskas galėjo baigtis gražiuoju. Dvaitas smarkiai prisidėjo prie kodo kūrimo. Ar REACH buvo jo mintis, ar mano, tėra semantikos klausimas. Ji nugirdo mūsų pokalbį ir per jautriai reagavo. Ta idėja buvo verta milijonų. Nejaugi tikėjosi, kad atiduosiu ją kažkokiems netikšoms universitete?

Atrodė, kad Hatavėjus kalbasi pats su savimi, tačiau Lorei vis tiek pavyko susivokti įvykių grandinėje. Ji prisiminė universiteto laikraštyje spausdintą straipsnį po to, kai Hatavėjus atsistatydino. Ten buvo rašoma, kad Hatavėjui, kaip universiteto darbuotojui, nepriklauso jo tyrimų rezultatai. Lorė įsivaizdavo, kaip Siuzana užklumpa Hatavėjų laboratorijoje įkalbinėjantį savo geriausią studentą prisiimti nuopelnus už jo atliktą darbą, kad abu galėtų pasipelnyti.

Netikėtai Hatavėjus liovėsi murmėti ir liepė jai dar kartą pasukti. Jo žvilgsnis buvo šaltas ir ryžtingas.

– Nedarykite to, Hatavėjau, – pasakė ji, pabrėžtinai tardama jo vardą. Jei neišsigelbės, bent jau Aleksas žinos, kas tai padarė. – Jūs niekaip neišsisuksite.

– Gal nugyvensiu likusį gyvenimą kaip įtariamasis, kaip jūs vadinat, – kalbėjo Hatavėjus, – bet į kalėjimą nesėsiu. Nėra įrodymų, kad nužudžiau Siuzaną. O dėl Dvaito, tai vaizdo įrašus iš jo jachtos surasiu greičiau nei bet kuris diletantas Los Andželo policijoje. Atsikratęs tavęs, užsuksiu pas Kitą Ratnerį. Jis nusižudys ir paliks raštelį, kuriame prisipažins, kad tai jis nužudė tave ir Siuzaną. Visa ši istorija amžiams liks susieta su „Dievo šaukliais".

Lorė prisiminė, kad pasuko tuo pačiu keliu, kai anądien važiavo į vietą, kurioje buvo rastas Siuzanos Dempsi kūnas.

– Važiuojame į Lorelio Kanjono parką, taip? Į tą pačią vietą, kurioje nužudėte Siuzaną?

– Aišku, kad į tą pačią, – atkirto Hatavėjus. – Kaip tik taip Kitas Ratneris ir pasielgtų, pametęs protą susimovus jo mylimos bažnyčios vadovui. Ir dėl viso to kalta tu.

Lorė galvojo, kaip siaubingai turėjo jaustis Siuzana, supratusi, kad Hatavėjus nori ją nužudyti. Dabar tas pats likimas laukė jos. Ji turi kaip nors išsigelbėti.

79

Klausydamasis pokalbio automobilyje, Aleksas jautėsi bejėgis. Hatavėjus vertė Lorę važiuoti į vietą, kurioje nužudė Siuzaną.

Teisingai, Lore, sušnibždėjo jis. *Kalbėk su juo.*

Ji jau ištraukė iš Hatavėjaus prisipažinimą, kad jis nužudė Siuzaną Dempsi, o dabar ketino nužudyti Lorę ir suversti kaltę Kitui Ratneriui.

– Jie važiuoja į Lorelio Kanjono parką, – pasakė Aleksas Railiui, kuris klausėsi per Greisės telefoną. – Raili, turite tuojau pat pasiųsti ten policijos ekipažus. Turite išgelbėti Lorę.

Lorė matė artėjantį posūkį į parką. Dar kelios sekundės, ir jie atsidurs vietoje, kurioje Hatavėjus ketina su ja susidoroti.

Kaip ir nujautė, Hatavėjus paliepė:

– Dabar suk kairėn, į parką.

Ji lėtai pasuko, tikėdamasi išvysti virtinę policijos automobilių, tačiau parke buvo tuščia ir tamsu nors į akį durk.

Viskas. Jos paskutinė galimybė. Ji tiksliai prisiminė, kur auga platanas; įsidėmėjo jį, kai ėmė interviu iš Frenko Parkerio.

Pagalvojo, kad reikėtų greitu judesiu atsisegti saugos diržą prieš rėžiantis į medį, tačiau pabijojo atkreipti Hatavėjaus dėmesį. Jei jau negali atsisegti diržo, tai bent abiem rankom tvirtai suims vairą, prieš automobiliui rėžiantis į kliūtį.

Artėjant prie platano, ji iš visų jėgų paspaudė akceleratorių. Hatavėjus sušuko:

– Ką tu?!..

Ji staiga pasuko į kairę, ir automobilio priekis rėžėsi tiesiai į medžio kamieną. Lorė susigūžė, išgirdusi garsų pokštelėjimą, nes pagalvojo, kad Hatavėjus į ją šovė. Tačiau garsą sukėlė ne šūvis, o išsiskleidžiančios oro pagalvės. Kiekviena kūno dalele Lorė pajuto smūgį – pagalvė staiga prispaudė ją prie sėdynės. Akimirką ji negalėjo suvokti, kur esanti.

Atitokusi pažvelgė į Hatavėjų. Jį taip pat apsvaigino smūgis, bet jis buvo bepradedąs krutėti. Ji pažvelgė į jo rankas, tada ant žemės, bet ginklo nepamatė. Ar bandyti su juo grumtis? Ne, jeigu greitai atsigaus, jis tikrai ją įveiks. Beliko viena išeitis – bėgti!

Aleksas spaudė telefoną prie ausies, įdėmiai klausydamasis detektyvo Railio greitakalbės:

– Išsiuntėme visus ekipažus į Lorelio Kanjono parką. Vienas ekipažas jau parke. Nustatėme Lorės telefono signalo vietą ir sekame jos judėjimą. Ji sustojo prieš minutę. Arba jos telefoną išmetė iš automobilio, arba automobilis sustojo.

Kūnas priešinosi net menkiausiam judesiui, bet Lorė prisivertė atidaryti dureles. Lėtai išsiropštė iš automobilio ir, pėdomis palietusi smėlį, akimirką neteko pusiausvyros. Išgirdo, kaip sudejavo Hatavėjus, pamatė, kaip jis pakelia ranką ir pasitrina kaktą. Ji įkišo ranką į vairuotojo pusės dureles ir pagrabinėjo telefono, bet jo ten nebebuvo.

Lorė žengė keletą žingsnių ir pajuto po kojomis grįstą taką. Sumišusi pasižvalgė į abi kelio puses, blankiai apšviestas mėnesienos. Nebuvo tikra, kurioje pusėje yra buvęs Frenko Parkerio namas, o į kurią pusę – parko giluma. Teko greitai apsispręsti, nes išgirdo šaižų metalinį garsą – atsidarė keleivio pusės durelės.

Lorė pasileido bėgti taip greitai, kiek tik leido nubrozdintos kojos. Ji daugybę kartų mąstė, apie ką galvojo jos mylimas Gregas paskutinėmis gyvenimo akimirkomis. Anksčiau, galvodama apie Siuzaną Dempsi, įsivaizduodavo jos siaubą, kurį ji patyrė bėgdama Lorelio Kanjono parku nuo savo – mūsų, liūdnai pagalvojo Lorė, – žudiko Ričardo Hatavėjaus. Taip pat Lorė galvojo apie Timį. Negalima leisti jam netekti dar ir kito iš tėvų. Ji pažadėjo jam visada būti šalia. Tada išgirdo Ričardo Hatavėjaus žingsnius – jie artėjo.

Kelių patrulis Karlas Simonis atvažiavo į Lorelio Kanjono parką, nes gavo nusiskundimą dėl neleistinoje vietoje pastatytų palapinių. Tačiau netrukus sulaukė skubaus iškvietimo dėl įkaito pagrobimo. Prireikė kelių minučių, kol iš atokios stovyklavietės nubėgo atgal prie automobilio. Spaudė greičio pedalą tiek, kiek drįso važiuodamas vingiuotu keliu, vedančiu prie įvažiavimo į parką.

Lorė negalėjo suprasti, ar deginantį skausmą krūtinėje sukėlė oro pagalvės smūgis, ar jos plaučiai nebegali įtraukti daugiau oro, nes ji buvo prie išsekimo ribos. Kanjono tylą drumstė jau ne ji viena, bet ir tolima sirenos aimana, kartais užgožiama Lorės žingsnių garso.

Patrulis Simonis dar kartą pasuko vingiuotu keliu, radijui skanduojant tą patį iškvietimą. Įkaitės telefono signalas rodė, kad ji netoli nuo įvažiavimo į parką. Jis bus ten greičiau nei po minutės. Prisimerkė, nes pasirodė, kad priekyje parko keliu skuba kažkokia figūra.

Bėgdama Lorė kelis kartus atsigręžė: Hatavėjaus siluetas kaskart rodėsi didesnis. Ji neapdairiai pastatė koją ant kelkraščio, slystelėjo, pėdai palietus birią dirvą, ir parkrito. Bandė atsikelti.

Hatavėjus sustojo už poros žingsnių nuo jos. Ji matė, kaip jis ištiesia į ją ranką, kurioje blizgėjo mėnesienos apšviestas pistoletas.

– Lore, ar norėtum, kad nušaučiau tave, ar kad padaryčiau tą patį, ką padariau Siuzanai Dempsi? Bet kuriuo atveju tavo kūną ras toje pačioje vietoje, kur rado jos.

Lorei nespėjus atsakyti, ryški šviesa akimirksniu apšvietė jai nugarą, tada greitai nuslydo ant Hatavėjaus, kuris pakėlė vieną ranką prisidengti nuo akinamos šviesos. Per garsiakalbį pasigirdo balsas, aidintis visame kanjone, liepiantis jam nuleisti ginklą ir klauptis.

Pistoletas vis dar buvo nukreiptas jai į galvą. Hatavėjus prapliupo pamišėlišku juoku, nė neketindamas paklusti. Sukaupusi visas likusias jėgas, Lorė švystelėjo koją aukštyn ir sugebėjo įspirti jam į ranką. Ginklas iššovė, o kulka pataikė į smėlį šalia jos. Prie jų didžiuliu greičiu artėjo policijos automobilis. Hatavėjui nespėjus dar kartą nusitaikyti, jis rėžėsi į jį ir partrenkė ant žemės.

Lorei stojantis, keliu atlėkė visa virtinė policijos automobilių. Spyris Hatavėjui į ranką buvo toks stiprus, kad batelis nukrito jai nuo kojos. Siekdama jo, ji galvojo tik apie Siuzaną Dempsi, pametusią batelį, kai bandė pabėgti nuo savo žudiko.

80

Lorė manė, kad kitą kartą lankysis „Cedars-Sinai" ligoninėje, kai važiuos pasiimti Džerio iš intensyviosios terapijos skyriaus. Tačiau ji vėl sėdėjo vestibiulyje kartu su Aleksu. Kai gydytojai pranešė, kad sutrenkimas jos sveikatai nepakenkė, Greisė nuvežė Timį namo. Dabar Lorė laukė žinių apie Ričardo Hatavėjaus sužalojimus.

– Aš taip bijojau, – pasakė Aleksas, – kai tavo telefonas nustojo rodyti judėjimą. Tai buvo nepakeliama.

– Nemaniau, kad liksiu gyva, – pasakė Lorė. – Tikėjausi, kad atsiliepsi. – Ji net nusijuokė: – Ačiū Dievui, kad su niekuo nekalbėjai!

Iš intensyviosios terapijos skyriaus atėjo Leo. Jo žvilgsnis buvo dviprasmiškas.

– Hatavėjui lūžo abi kojos, bet jis pasveiks.

– Atrodai nusivylęs, – pasakė Lorė.

– Jis šaltakraujiškai nužudė du žmones, o šįvakar pasikėsino į mano vienintelę dukterį, – atsakė Leo. – Ramiai užmigčiau kiekvieną naktį, žinodamas, kad jam lūžo visi kaulai.

– Jam tik penkiasdešimt septyneri, – pasakė Lorė, – karma jį dar pasivys.

– Yra visi reikiami įrodymai, kad jis būtų pasodintas, – pasakė Aleksas. – Šįvakar jis įvykdė pagrobimą ir pasikėsino nužudyti. Be to, prisipažino, kad nužudė Siuzaną ir Dvaitą Kuką.

– Railis sakė, – pridūrė Leo, – kad pareigūnai surado vaizdo įrašus iš Dvaito Kuko jachtos. Kai tą naktį Hatavėjus atvyko

nardyti su Dvaitu, šis prirėmė jį prie sienos dėl Siuzanos nužudymo. Dvaitas suprato, kad po barnio su Nikole Siuzana nuėjo į laboratoriją ir nugirdo juos kalbančius apie REACH. Hatavėjus prisipažino, kad pasivijo ją ir pats nuvežė į Holivudo kalvas. Tačiau mėgino pavaizduoti, kad tai buvo nelaimingas atsitikimas. Dvaitas nepatikėjo, todėl Hatavėjus jį uždusino ir viską surežisavo taip, kad atrodytų, jog Dvaitas nuskendo nardydamas.

– Ir policija turi tą įrašą? – pasitikslino Lorė.

– Tikrai taip.

EPILOGAS

Praėjus dviem mėnesiams, Aleksas žvelgė iš televizoriaus ekrano Lorės svetainėje.

– Žmonės vadino ją Pelene, – rimtai kalbėjo jis, – tačiau mamai ji visada buvo Siuzana. Šiandien, gegužės septintąją, prabėgus lygiai dvidešimčiai metų nuo jos mirties, tikimės, kad ir jūs pažinote ją kaip Siuzaną. Dabar jos byla ištirta.

Laidai pasibaigus, pasigirdo garsūs plojimai. Jie visi susirinko kartu pažiūrėti laidos: Lorė, jos tėvas, Timis, Aleksas, Greisė ir Džeris. Prisidėjo net Bretas Jangas. Jis buvo toks patenkintas, kad net atskraidino Rouzmerę, Nikolę ir Geviną į Niujorką žiūrėti laidos.

– Sveikinu, – pasakė Leo ir kilstelėjo butelį alaus. – Už „Įtariamuosius"!

Visi susidaužė taurėmis (Timio taurėje buvo obuolių sidras), ir kažkas padrąsino:

– Laikas sakyti sveikinimo kalbą, Lore.

– Kalbą! Kalbą! – pradėjo skanduoti visi.

Ji pakilo nuo sofos ir prabilo:

– Na ir reikli mano publika, – pajuokavo. – Pirmiausia, laida „Įtariamieji" yra bendro darbo rezultatas. Ji nebūtų tokia, kokia yra, jei ne Aleksas, ir tikrai nebūtų taip gerai *padaryta*, jei ne Greisė ir Džeris. Be to, – drįsiu pasakyti, – šį kartą Džeris atlaikė didelį *smūgį* už mus visus.

Visi skausmingai šyptelėjo, išgirdę tokius žodžius. Prieš du mėnesius jai nebūtų šovę į galvą juokauti apie siaubingą Džerio

užpuolimą. Tačiau Džeris visiškai pasveiko, o jį užpuolęs vyras – Stivas Romanas – buvo nebegyvas. Pats Džeris juokaudavo, kad sumušimai buvo priminimas liautis slapčia užkandžiavus greitu maistu.

– Timi ir Leo, – pridūrė Lorė. – Mano manymu, turėjote pareikalauti, kad studija įrašytų jus į kūrėjų sąrašą.

– Būtų *jėga*, – džiugiai pareiškė Timis.

– Ei, nepamirškite paminėti vyruko, kuris apmoka sąskaitas, – juokais priminė Bretas. – Ir kuris pasirūpino, kad laidą rodytų gegužės septintą.

– Dėkoju už subtilią pastabą, Bretai. Esu tikra, jog tai, kad gegužės septintąją skaičiuojami televizijų reitingai, tėra nekaltas sutapimas. – Paskui surimtėjusi pridūrė: – Tačiau labiausiai noriu padėkoti Rouzmerei.

Dar kartą nuaidėjo plojimai.

– Jūs mus įkvėpėte visą laiką, kol kūrėme laidą, – nuo informacijos paieškų iki baigiamųjų Alekso žodžių. Retai kalbu apie netektį, kurią patyrė mano šeima.

Ji švelniai nusišypsojo Timiui ir Leo.

– Netekti mylimo žmogaus – labai skaudu. Tačiau nežinoti, kas kaltas dėl netekties ir kodėl tai padarė, tik padidina kančią. Kai sulaukėme atsakymų, man kiekvieną dieną darėsi vis lengviau. Tikiuosi, ir jums taip bus.

Rouzmerė nusibraukė ašarą.

– Labai jums ačiū, – tyliai ištarė ji.

Lorė pastebėjo, kaip Nikolė raminamai patrynė Rouzmerei nugarą. Rouzmerė pažadėjo atleisti Nikolei už ilgai laikytą paslaptį, kuri būtų padėjusi anksčiau surasti Siuzanos žudiką, bet Lorė žinojo, kad tikram atleidimui reikia laiko.

Greisė, visuomet greita praskaidrinti nuotaiką, pašoko nuo kėdės ir ėmėsi vėl pilti taures:

– Ar aš vienintelė mačiau ryto laidą su Kitu Ratneriu? Atrodo, kad jis dar kartą atsivertė.

Kitas, kaip buvęs „Dievo šauklys“, pradėjo pokalbių šou maratoną – ne be reikalo jis prasidėjo tą pačią dieną, kai buvo

rodoma laida „Įtariamieji". Martinui Kolinsui buvo pateikta daugybė kaltinimų dėl vaikų tvirkinimo, remiantis vaizdajuostėmis iš jo miegamojo. Pasak detektyvo Railio, federaliniai prokurorai taip pat ketina iškelti jam bylą dėl reketo, nes manoma, kad Kolinsas naudojosi bažnyčia kaip priedanga savo nusikaltimams: nuo vagysčių, kyšininkavimo, šantažo iki nežmoniško elgesio su vaikais. Kitas ne tik bendradarbiavo su policija, bet ir išnaudojo savo nusivylimą bažnyčia kaip būdą sulaukti dėmesio.

– Na, jo viešųjų ryšių strategija pasiteisino, – pasakė Lorė. – Viena pažįstama leidėja pasakojo, kad leidyklos kovoja dėl Kito memuarų. O Madisona ir Frenkas Parkeris irgi naudojasi byla savo populiarumui didinti. Žurnale „Variety" vakar skaičiau, kad Frenkas davė Madisonai nedidelį, tačiau „sugrįžimo vertą" vaidmenį naujame savo filme. Ji vaidins nuožmią verslininkę, kuri padarytų bet ką, kad gautų tai, ko nori.

– Net nereikės vaidinti, – įkando Leo.

Prie durų Rouzmerė stipriai apkabino Lorę.

– Man atrodo, kad judvi su Siuzana būtumėte tapusios geromis draugėmis. Prašau, praneškite man, kaip jums sekasi. Būčiau labai laiminga.

– Būtinai, – patikino Lorė.

Rouzmerės dėkingumas jai reiškė daugiau nei aukšti reitingai ar apdovanojimai, kuriuos gali susišluoti laida.

Paskutinis išsiruošė Aleksas. Prieš išeidamas pro duris, jis pasakė:

– Sveikinu, Lore. Laida pavyko puikiai.

Jis pasilenkė pabučiuoti jai į skruostą ir nejučia ištiesė rankas jos apkabinti, o ji žengtelėjo pirmyn jam į glėbį. Jų lūpos susitiko, ir jie kelias minutes stovėjo apsikabinę.

Tuomet, kai atsitraukė, Aleksas tarė:

– Lore, turi kai ką suprasti. Aš ne plevėsa. Aš beviltiškai tave įsimylėjęs ir lauksiu, kiek reikės.

– Aš to neverta, – atsakė Lorė.

– Taip, verta. Ir tu pajusi, kai ateis tinkamas laikas.

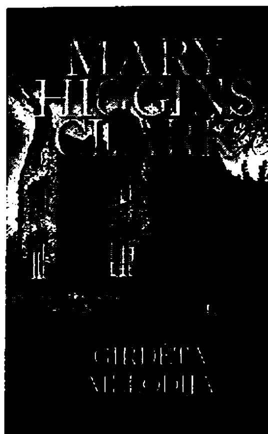
Jie nusišypsojo vienas kitam.

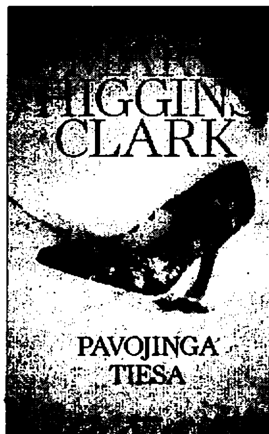
– Jau nebeilgai, – sušnibždėjo Lorė. – Pažadu.

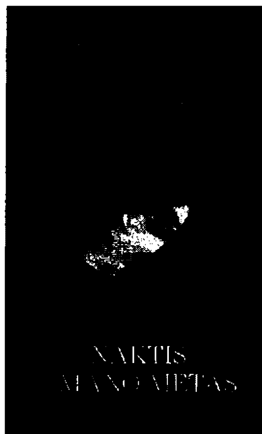
Jie abu pastebėjo koridoriaus gale, prie miegamojo, išdygusį žiūrovą. Timis laimingas šypsojosi:

– Jėga!

Kitos MARY HIGGINS CLARK knygos

Girdėta melodija

Ieškodama romantiškos aplinkos labdaringam renginiui, Kei Lansing prisimena Karingtonų dvarą, kuriame sodininku dirbo jos tėvas, kai ji dar buvo mažytė. Dabar šiame dvare šeimininkauja Piteris Karingtonas. Labdaringas vakaras įvyksta, o tarp Kei ir Piterio netikėtai įsižiebia romantiški jausmai. Jauna moteris puikiai žino, kad apie Piterį sklando šiurpūs gandai – vyras įtariamas susijęs su dviejų moterų mirtimi. Bet tai tik gandai, ne oficialūs kaltinimai, ir nuo meilės apsvaigusi Kei nusprendžia nekreipti į juos dėmesio. Tačiau vienos dienos įvykiai prikelia praeities šešėlius. Kei nelieka nieko kito, kaip tik pamėginti išsiaiškinti tiesą. Bet moteris nė neįtaria, kaip toli ją nuves tiesos paieškos ir į kokį pavojų ji pateks...

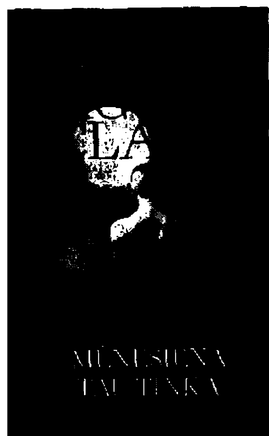
Pavojinga tiesa

Kai ketvirtą valandą nakties Konelių šeimai priklausančiame baldų fabrike ir šalia esančiame antikvarinių baldų muziejuje kyla gaisras, netrunka paaiškėti, kad jo priežastis įminti bus kur kas sudėtingiau, nei būtų galima tikėtis. Liepsnose aptinkamas buvęs fabriko darbuotojas ir viena iš Konelių šeimos dukterų – Keitė Koneli. Kodėl jiedu buvo susitikę ir ką fabrike bei muziejuje veikė naktį? Gasas žuvo, o Keitė paniro į komą, todėl atsakymo ieškoti imasi Keitės sesuo Hana. Pradėjusią gilintis į tos keistos nakties įvykius Haną užgriūva dar daugiau klausimų ir pribloškia netikėtos sąsajos su keliais paslaptingo nusikaltėlio anksčiau įvykdytais nusikaltimais. Hana greit supranta – lemtingos nakties įvykius išsiaiškinti ji galės tik prikėlusi ilgai slėptas praeities paslaptis. Bet ji dar nežino, kad kai kas pasiryžęs bet kam, kad tiesa niekada nepaaiškėtų...

Naktis – mano metas

Praėjus dvidešimčiai metų po mokyklos baigimo, į klasės susitikimą Stounkrofte renkasi buvę bendraklasiai. Tačiau šventinę nuotaiką temdo žinia apie mirusią klasės draugę Alison Kendal. Ir tai jau penktoji moteris iš šios klasės, baigusi gyvenimą mįslingomis aplinkybėmis. Visos penkios mirusios bendraklasės priklausė populiarių mergaičių būreliui. Dabar iš to būrelio gyvos liko tik dvi – garsi istorikė Džinė Šeridan ir buvusi klasės gražuolė, populiari televizijos aktorė Lora Vilkoks. O kas, jei mirusių moterų mirtys nėra atsitiktinės ir dabar pavojus iškilo Džinei ir Lorai? Kas ir kodėl galėtų trokšti jų mirties? Negana to, atvykusiai į viešbutį Džinei administratorius įteikia voką, kuriame – žinia apie pavojų, gresiantį dukrai, kurią vos gimusią ji atidavė įvaikinti. Džinė nuo visų akylai slėpė turinti dukrą, tad kas sužinojo jos paslaptį? Džinė pasineria į rūpesčius dėl dukters ir nė nenutuokia, kad klasės susitikimo naktį jos laukia dar didesni netikėtumai...

Kitos MARY HIGGINS CLARK knygos

Mėnesiena tau tinka

Garsi mados pasaulio fotografė Megė Holovei Manhatane surengtame pobūvyje džiaugiasi vėl sutikusi savo mylimą pamotę Nualą Mor. Šioji, dabar jau našlė, irgi džiaugiasi matydama seniai regėtą podukrą ir pakviečia ją kelias savaites paviešėti savo namuose.

Tačiau atvykusi pas Nualą Megė ją randa... negyvą. Netrukus moterį pasiekia dar viena stulbinanti žinia – paaiškėja, kad prieš pat mirtį Nuala perrašė testamentą ir Megei paliko savo įspūdingąjį Viktorijos laikų namą. Megei kyla įtarimų, kad pamotės mirtis nebuvo atsitiktinė. Netrukus moteris sužino, kad Nuala ne vienintelė šio prabanga garsėjančio miestelio moteris, žuvusi keistomis aplinkybėmis. Megė ryžtasi imtis tyrimo, tačiau nė nenujaučia, kad jai pačiai gresia mirtinas pavojus...

Kerštas

Dar vienas trilerių karaliene tituluojamos amerikiečių rašytojos Merės Higins Klark (Mary Higgins Clark) detektyvas, kupinas netikėtų siužeto vingių, paslapčių ir įtampos. Kai garsi televizijos prodiuserė sumano į dienos šviesą ištraukti sensacingą, bet taip ir neišaiškintą nusikaltimą, ji nė nenumano, su kokiomis paslaptimis ir netikėtumais teks susidurti, nė neįtaria, kad šis tyrimas privers prisiminti ir savo pačios praeitį, užtrauks jai ir jos sūneliui mirtiną pavojų...

Prieš ištariant sudie

Architektas Adamas Kolifas, sumanęs didelį ir nepaprastai pelningą statybų projektą, verslo plano detales su partneriais nusprendžia aptarti prabangioje jachtoje. Bet vos išplaukus, jachtoje nugriaudėja sprogimas.

Ši nelaimė stipriai sukrečia Adamo žmoną Nelę. Prislėgta netekties, ji išgyvena ir didelę kaltę, nes nelaimės rytą rimtai susipyko su vyru ir palinkėjo jam negrįžti namo. Matydama Nelės sielvartą, moters teta pataria susitikti su ekstrasense, kuri sakosi galinti padėti susisiekti su Adamo vėle. Manydama, kad seansai padės išpirkti kaltę ir išsiaiškinti tikrąsias vyro žūties aplinkybes, Nelė sutinka.

Tačiau tai, kas nutinka seansų metu, pažeria daugiau klausimų negu atsakymų...

Clark, Mary Higgins
Cl-21 Pelenės mirtis : romanas / Mary Higgins Clark, Alafair Burke ; iš anglų kalbos vertė Irma Šlekytė. – Vilnius : Alma littera, 2016. – 320 p.

ISBN 978-609-01-2522-9

Detektyvų karaliene tituluojama Mary Higgins Clark (*Merė Higins Klark*) šį kartą į pagalbą pasitelkė bestselerių autorę Alafair Burke (*Alafer Burk*) ir pradėjo rašyti naują įtempto siužeto knygų seriją apie televizijos šou „Įtariamieji". Jo metu žurnalistų ir teisininkų komanda bando gilintis į senas, neišaiškintas bylas. Į televizijos laidos filmavimus susirenka neištirtų nusikaltimų liudytojai, aukų draugai bei giminės, po daugelio metų vildamiesi išsiaiškinti naujų nusikaltimo detalių. Pirmoji laida sulaukė milžiniško populiarumo, nes jos metu buvo nustatytas tikrasis nusikaltėlis. Ar pavyks surasti siūlo galą nagrinėjant mįslingą Siuzanos Dempsi nužudymo bylą? O gal painiuose šios bylos labirintuose slypi kur kas didesnių nusikaltimų gijos?

Lietuvių skaitytojams puikiai žinomi rašytojos romanai: „Nieko geriau už namus", „Nuo manęs nepabėgsi", „Nors tavo akys jos nemato", „Gražus ir šaltas veidas", „Kur tu dabar esi?", „Nesidairyk atgal", „Pasiimk mano širdį", „Tavo šypsenos šešėlis", „Tau niekada nebus atleista", „Mėgsta muziką, mėgsta šokti", „Nepamiršk manęs", „Šauksmas naktyje", „Tu priklausai man", „Aš eisiu viena", „Kai vėl susitiksime", „Prieš ištariant sudie", „Mėnesiena tau tinka", „Kerštas", „Pavojinga tiesa", „Girdėta melodija".

UDK 821.111(73)-31

Mary Higgins Clark, Alafair Burke

PELENĖS MIRTIS

Romanas

Iš anglų kalbos vertė *Irma Šlekytė*

Redaktorė *Rūta Pučinskaitė*
Korektorė *Ramutė Prapiestienė*
Viršelio dailininkas *Donatas Gendvila*
Maketavo *Ligita Plešanova*

Tiražas 3000 egz.
Išleido leidykla „Alma littera", Ulonų g. 2, LT-08245 Vilnius
Interneto svetainė: www.almalittera.lt
Spaudė UAB „Spindulio spaustuvė", B. Brazdžionio g. 23, LT-48184 Kaunas
Interneto svetainė: www.spindulys.lt

Mary Higgins Clark *(Merė Higins Klark, g. 1927 m.)*
JAV rašytoja, milžiniško populiarumo sulaukusių detektyvų autorė. Jos romanai, vertinami skaitytojų ir kritikų visame pasaulyje, nuolat patenka į skaitomiausių knygų sąrašus. Vien JAV šios autorės knygų parduota daugiau kaip 80 milijonų egzempliorių. Detektyvų karaliene vadinama Mary Higgins Clark yra daugelio prestižinių premijų laureatė, JAV detektyvų rašytojų asociacijos prezidentė, jos vardu pavadintas vienas svarbiausių apdovanojimų geriausiems šio žanro autoriams.

Alafair Burke *(Alafer Burk, g. 1969) yra populiarių detektyvų ir kriminalinių trilerių autorė. Jos knygose dažnai galima atrasti realių bylų pėdsakų, mat rašytoja kadaise užsiėmė teisine veikla ir vis dar dėsto kriminalinę teisę.*

Televizijos realybės šou „Įtariamieji" atkuria painių kriminalinių bylų epizodus. Prodiuserė Lorė Moran gauna iš pirmo žvilgsnio idealią bylą. Prieš du dešimtmečius Los Andžele, netoli garsaus Holivudo filmų režisieriaus namų buvo nužudyta Siuzana Dempsi. Jauna, graži ir talentinga mergina studijavo Kalifornijos universitete, gilinosi į informatiką, bet svajojo tapti aktore. Mirtis jos tykojo būtent tada, kai ji vyko į peržiūrą dėl vaidmens spektaklyje. Siuzanos žudiko surasti taip ir nepavyko. Visi pagrindiniai įtariamieji turėjo geležinius alibi, tad policijos tyrimas pateko į aklavietę.

Praėjus dviem dešimtmečiams televizijos šou „Įtariamieji" ketina nupūsti dulkes nuo Siuzanos, žiniasklaidos pavadintos Pelene, nužudymo bylos. L. Moran kartu su laidos vedėju, charizmatiškuoju advokatu Aleksu Bakliu bei savo padėjėjais įkalbėjo visus to žiauraus nusikaltimo liudytojus susitikti ir prieš kameras pasidalyti prisiminimais apie Siuzaną ir tą lemtingą dieną.

Prasidėjus laidos filmavimams klausimų tik daugėja. Laidos kūrėjai patys yra sekami ir net neįtaria, kad jų gyvybei gresia pavojus.

